سیف الملوک

حصہ دوم

میاں محمد بخش

فہرست

داستان رواں شدن شاہزادہ بمع ملکہ ازاں قلعہ دریا و کشتن نہنگ ہوشربا رراو بہزار رنج بر در گنج مراد رسانیدن ملکہ راو بہ سراندیپ آمدن بمشقت بسیار

مالی ایس باغیچے والا داناں مرد سچاواں
جس دے باغوں لے پنیری میں بھی بوٹے لاواں
ہر ہر جاء کیارے تک کے بوٹے راس لواندا
جس جائے اوہ لائق ہووے اوسے جاء سہاندا
ایہ فرماندی آئی اگوں رت بسنت بہاراں دی
کوئی دن ہور خزاں دے رہندے لگی امید گلاں دی
باغ اندر ہریائی ہوئی کڈھ سی شاخ انگوری
لالہ تے گلاب ملن لگے نرگس تے گل سوری
جاں شاہزادے دیوے تائیں کیتا مارا ازائیں
ملکہ خاتوں نوں لے ٹریا چھڈ دیوے دیاں جائیں
لکڑیاں دا ٹلا بدھا بہت پکیرا کر کے
رہڑ رہڑ رجیا ناہیں تریا پھیرندی وچ تر کے
لعل جواہر قیمت والے نعمت بے شماری
کھانے دانے ٹلے اتے پا لئے اک واری
سبھ اسباب ٹلے تے دھریا پکا محکم کر کے
ملکہ تے ٹلے پر چڑھیا ٹلا ٹریا تر کے
اٹھے پھیرندی وچ جاندا ٹلاناں شتابی
سیف ملوک عبادت اندر ذکر ثنا وہابی

لہراں اندر آیا ٹلا ول ول دھکے کھاندا
کدے پتال اندر لہہ جائے کدے گگن چڑھ جاندا
کدے پئے وچ گھمن گھیراں پھر وا اندر پھیراں
پھیراں وچ گئے ایوں پانی چوٹ لگے جیوں بھیراں
چست گھرات پھرے جیوں تیویں پانی ترکھا بھوندا
لہراں قہراں دے منہ ٹلا ڈوبن اتے ہوندا
شاہزادے نے جھاگ آہے سفر پچھے اگے
ملکہ سی معصوم شاہزادی ڈر ڈوبن دا لگے
رات ہنیری ندی چوفیرے نظر نہ پون کنارے
جانی توں ہتھ دھوتی بیٹھے ایہ مارے کہ مارے
اوڑک سفر دوہاں تے آئے مشکل وددھ حسابوں
قدرت نال بچاندا جاندا مالک ہر گردابوں
سرگردان ندی وچ رڑھ دے نال کجھ پتہ نشانی
کدھروں آئے کدھر جاناں کدھر خلق جہانی
یک تھیں یک چڑھندی آوے عاشق نوں دلگیری
دن دن پیرا گیرے رکھے واہ عشق دی شیری
چولھے وچوں لکڑ سڑدی سٹے وچ چپاں دے
کولہ ہویاں پھیر جلاوے آہرن زرگراں دے
عشقے دی ایہ رسم قدیمی جلیاں نوں نت جالے
اگلا زخم نہ مولن دیندا ہو راتوں چاڈالے
ٹلے اتے رڑھ وے آہے ملکہ تے شاہزادہ
یک دن کرنا رب دا ہویا مشکل بنی زیادہ

ظالم واؤ مخالف جھلی جھکھڑ جلے ویندا
بدل پاغباری آیا مارو مار کریندا !

اٹھارتھ اجیہا یارو کی گل گتھ سناواں
کتے جہازاں لانگ نہ لگدی کانگ چڑھی دریاواں

بدل آکھے اج بہرناں توڑے پھیر نہ وساں
کیتے شہرا جاڑ بتیرے واہیاں کو ہلاں کساں

جھکھڑ آکھے زور تمامی لاء خلق نوں دساں
ہک ہک ندی سمندر ہوئی ندیاں وانگر لساں

تارے چھوہے ٹھاٹھ ندی دی انبر تیک اچھلے
نیناں ہنجوں مینہ وسائے مارے موت اولے

نہ کوئی کنڈھی نظری آوے ناں کوئی ٹاپو بیلا
کانگ طوفان غضب دا چڑھیا قیامت ویلا

جیا جون روولے وچہ آخر سپ سنسار بلائیں
کجھ رھڑ دے کجھ کھاون آون شاہزادے دے تائیں

شور ککارا انبر توڑی تیکر لہندے چڑھدے
زور پیا کوہ قاف ندی وچہ سر پر نے ہو جھڑ دے

مڑ مڑ ٹلے تائیں دیون گھمن گھیر کلاوے
ٹھاٹھاں مار اولار و گاون تاں پھر باہر آوے

ہک اندر وچہ کانگ غماندی ندیوں موج ودھیری
بدل وانگن ہنجواں وسن آہیں سرد ہنیری !

خونی لہر عشق دی وگی بے کنار ڈونگھیری
پھیر کڑاہ فکر دے پیندی ہمت صدق دلیری

شوکو شانک ندی دی سن کے سیمرغاں تن کنبے
جتول نسن پانی سے اڈکے پر انبے

راجے ڈھول پیا دل بھارا ہول اس کانگ طوفانوں
بھار زمیں دا چان نہ ہوندا عذر نہ سی فرمانوں

مچھی جان تلی پر رکھی تلے نار فکر دی
ایسی کانگ چڑھائیو ربا میں اج بھاروں مردی

اوبل اوبل نکلے پانی جیونکر تیل کڑاہی
تڑفن مچھ کڑاہیاں اندر جان تیندی آہی

ڈنی سنسار نہ دسے کدھرے بلہن سنسار وسیندے
کجھ بیہوش ہوئے کھا دھکے کجھ موئے کجھ جیندے

ٹلے نوں تھرتھلی آئی گگن پتال مریندا
الٹا سیدھا ہو پھر بچدا جاں رب راکھا تھیندا

عاشق دا رب عشق پکاندا دم دم دکھ سہاندا
رحمت لطف کماندا آپے مڑ مڑ پیا بچاندا

سیف ملوکے دا پیو نالے عاصم شاہ نماناں
وانگ نبی یعقوبے روندا درد فراق رنجاناں

اٹھے پہر دعائیں کردا سجدے اندر پے کے
ربا خیری آوے بیٹا نال پری نوں لے کے

تیرا نام کریم خدایا کریں کرم ہر جائی
مارلیا میں چوٹ چتر دی تدھ بن اوٹ نہ کائی

پیری وقت میرے تے کیتی بخشش تدھ جنابوں
اوتر تھیں پھر سوتر ہویم وافر کرم حسابوں

سیف ملوک میرے گھر دتا بیٹا صورت والا
دانشمندا کار چنگا یوسف مثل اوجالا
اس نوں شیر عشق دے کھڑیا جیوں اسوں بہیاڑاں
حاسد تے یعقوبے آپوں اگ لگائی واڑاں
کاہنوں میں شاہ مہرے دے کاہنوں اس تعبیراں
اس دا کھوہ پیا تے میرا وچ سمندر نیراں
ہک گیا اس باراں وچوں رو رو ہویا نابنیاں
میرا ایہو ہکو آہا سٹ گیا مسکیناں
اس نوں بھی تدھ خیری کھڑیا لونڈا ہو وکایا
پھیر مصر دی شاہی دے کے بابل نال ملایا
سیف ملوک میرے فرزندے صحیح سلامت رکھیں
نال مرا دولی دے اس نوں میں بھی ویکھاں اکھیں
نامرادی اندر اگے تدھ مراد پچائی
پھر بھی آس تیرے در اتے ہور پناہ نہ کائی
میرا چت حوالے تیرے ہے خالق سبحاناں
میں بھی عاجز اوہ بھی عاجز تینوں سبھ خصماناں
حضرت ختم نبیاں کہی اچی خبر کتابوں
صلی اللہ علیہ وسلم ہوون پاک جنابوں
خاص حدیث شریفے اندر آکھن جدوں قضائیں
کوئی دعا نہ چلدی اوتھے ناں اوہ ٹلن ملائیں
ماپے کرن دعائیں جس دی ہوندا اثر دعا یوں
یا پھر رو بلائیں کروا صدقہ پاک ریایوں

عاصم شاہ آبانت کروا بیٹے کان دعائیں
اوہ دعائیں جان بچائیں سیف ملوک تائیں

سچے مرد صفائی والے جے کجھ کہن زبانوں
مولی پاک منیندا اوہو پکی خبر اسانوں

کم نہیں ایہہ انبر کروا سر اس دے بد ناہیں
سبھ کم کر دے مرد اللہ دے حکم کریندا سائیں

نیل ندی فرعون نہ کھاہدا اتان قارون زیناں
موسیٰ دی بدعائے کیتا غرق دوہاں لے دیناں

ہمت مرداں دی ہر جائی کر دی کم ہزاراں
پھاہاں بھوراں شمع پتنگاں یار ملائے یاراں

ہر مشکل دی کنجی یارو مرداں دے ہتھ آئی !
مرد دعا کرن جس ویلے مشکل رہے نہ کائی

قلم ربانی ہتھ ولی دے لکھے جو من بھاوے
مردے نوں رب قوت بخشی لکھے لیکھ ہٹاوے

مردا نیندے مرد تنیدے کر دے مرد لویراں
سیون مرد پوشاک بناون شاد کرن دلگیراں

مرداں دے ہتھ کارج سارے آپ خداوند سٹے
دنیا باغ ولی وچ مالی بوٹے لاوے پٹے

کدھرے تپلا بیج رلاوے کدھرے کرے گھنیرا
کدھرے تھوڑا پانی لاوے کدھرے دے وڈھیرا

ڈالی قلم کرے اک رکھوں جا دوے پیو جوڑے
پیوند لا بناوے میوہ آپے پھیر تروڑے !

ہر ہر پکھے پانی پھیرے ہر آوے ہر بنے

ہکناں نوں سرر اس کریندا گل ہکناں دے بھنے

دنیا باغ انبر کھوہ وہیندا دیہہ چمن وانگن بیلاں

مالی مردا تے رب مالک بھور عاشق وچ سیلاں

اتنے بھید پھر ولن جوگی دہل نہ دے کمتالی

گل سنا محمد بخشا سیف ملوکے والی

ملکہ تے شاہزادے اتے آیا روز حشر دا

باپ اپنے ول ہو متوجہ شاہ دلیلاں کردا

جے ماں باپ میرے سنگ مینوں چھے رب ملاناں

تاں اس ویلے دس سی کوئی ناپوں چاء لکاناں

ایہو تنگن وچارے دل وچ پاندا ایہو فالاں

اچن چیت وگی واؤ ایسی پتر رہے نہ ڈالاں

ساعت جھل ہوئی پھر مٹھی صاف ہویا جگ سارا

اچن چیتی نظری آیا ناپوندی کنارا!

ایسی اوہ زمین عجب سی ایسے رکھ ہزاراں

گل پھل رنگ برنگی پھلے وانگ بہشت بہاراں

ہوراک قسم رکھاں دی آہی کی کجھ آکھ سناواں

واہ خالق بے انت محمد خلقت انت نہ پاواں

ان خرچنگ دوارے وچوں دن گل رنگ رنگیلا

جھاتی پاوے تے سر کڈھے سرخ کرے رنگ پیلا

اجور دی تمبو پاٹے انبر دا جس ویلے

صادق صبح ستر تھیں اٹھ کے آوے باہر سویلے

صومعہ ارزق وچوں کڈھے جاں سر باہر شتابی
ہتھ تقدیر دے ید بیضا چمکے نال وہابی

چمکن ہار کٹوری والا جھنڈا جاں سر چاوے
ظل اللہ فلک دا راجہ جس دم تخت سہاوے

ویکھ چڑھے جگ روشن ہووے خوب سہاوے بندر
رکھ سنہری پیدا ہوون ہور اس بندر اندر

جاں اسمانی شاہ تخت توں ستراں اندر جاندا
میر وزیر ہوون پھر تازے ہر اک خان کہاندا

نکی موتی فوج اسمانی ہسن کھیڈن لگے
کوئی لہندے کوئی چڑھدے وکھن کوئی پربت نوں وگے

قطب شمالی پکا ہو کے چوکیدار کھلووے
سورج ڈبے تارے چڑھدے روز وکھیں شب ہووے

رات پئے تاں رکھ سنہری چھپ جاون وچ دھرتی
دن دوجے پھر ظاہر ہوون سدا ایہو کم ورتی

بندر اندر میوے آہے باہر انت شماراں
پستہ مغز بادام منقی انب الوچ اناراں

اتکن میوے لے رس چووے اک اک لال بنا توں
ٹلے توں شاہزادہ لتھا نالے ملکہ خاتوں

محکم کر کے مدھا ٹالا آپ ہوئے سیلانی
کھاون میوے شکر گزارن فضل ہویا سبحانی

ٹھنڈے مٹھے پانی وگن جو من بھاوے پیندے
ہک مہینہ رہے مقامی پھیر او واسی تھیندے

سیف ملوک کہیا سن ملکہ کس کم اتھے بہناں
جب لگ جان تجن دے لوڑے رہڑ دے تر دے رہناں

ملکہ کہندی سن وے ویرا میں پھڑ یا سنگ تیرا
اگا تیرا پچھا میرا کوچ کرو اج ڈیرا

کوئی دن دا کر خرچ ٹلے تے رکھ لئے کجھ میوے
دیکھ محمد رازق کتھے رزق بندے نوں دیوے

ہوئے سوار ٹلے تے دوئے ملکہ تے شاہزادہ
لمیں وہن پئے پھر عاشق سچا رکھ ارادہ

راتیں دیہاں ٹردے جاندے گھڑی آرام نہ پاندے
نال سدھ بدھ سنسار جگت دی نہ کوئی وندار اندے

پانی اوپر جاندا ٹلا بیڑی وانگن ترکے
سیف ملوک چلائی جاندا آس ربے دی کر کے

پنج مہینے ہور کپیندا پندھ گھیرا آبی
واہ مراد رہی نت جھلدی ٹریا گیا شتابی

آپ شہزادہ چپا مارے آپے ونجھ اگاندا
راتیں دیہاں خوف ندی دا پلک اک اکھ نہ لاندا

باجھ ملاحاں ترن نہ بیڑے مرداں باجھ نہ جھیڑے
ہویا ملاح اوہ شاہ مصر دا کتھیں رہڑ اکے بیڑے

یوسف بردہ ہو وکاناں کھوک مکے صنعانے
ہٹ پہاڑ سٹے شاہزادے فرہادے اک جانے

چنوں دھوبا نام دھرایا کچھم دے سلطانے
چاک کلا لاں واسد وایا عزت بیگ جوالے

کام کمر چھڈ گھر ور ٹریا مر مر کے جند بچی
پورن گھر گھر بھیکھ منگیندا پال محبت سچی
بے نظیر در وگ وگایا قید اندر تن گالے
نجم نساء بی بی بن جوگی بن بیلے کوہ بھالے
قیس عرب دا راجہ آہا نبیاں مجنوں جھلا
شیراں تے بگھیاڑاں اندر وچ پہاڑ اکلا
مجنوں نے اک عورت ڈٹھی اکدن نال قضائے
مردے دے گل رسا پیایا چلی نگر ول جائے
مردے دا منہ کالا کیتا وال پئے وچ گل دے
رچھ قلندر دا نگر دوئے اگے پچھے چلدے
جاں مجنوں دے کولوں لنگھے پچھدا مردیگانہ
کس کارن ایہ کارن کیتو کی ایہ مکر بہانہ
بڈھی کہیا سمجھ جواناں ایہہ کم پیٹ کراندا
میں عورت اس مردے تائیں در در پھرے نچاندا
اس نوں میں نچاندی پھرساں ہر بوہے کر پھیرا
خلقت ویکھ تعجب ہوسی پیسی خیر ودھیرا
جی کجھ حاصل وسی سانوں وڈ دے رل کھاساں
ادھا مرد کھڑے گا گھر نوں ادھ میں بھی ملیجاساں
مجنوں کہندا اس کم لائق میرے جیہا نہ کوئی
پا میرے گل رسہ مائی کھٹ زیادہ ہوئی
گھر گھر ناچ کراں گا عمدے غزلاں بول سناساں
لیلاں دے گھر توڑی چلساں کھٹی تدھ کراساں

جی کجھ حاصل ہوسی تینوں کجھ نہ دیویں مینوں
جی کجھ لبھسی تو ہیں کھائیں ہوگ منجھال نہ تینوں

مجنوں نے گل رسہ پایا منہ لیا کر کالا
اس عورت دے پچھے ٹریا واہ عشق دا چالا

شہر شریکاں دے گھر ٹھویا مجنوں عشق قلندر
رسہ چھک نچاوے بڈھی ہر ہر ویہڑے اندر

غزلاں جوڑے تاڑی مارے ناچ کرے سنگ تالاں
ویکھ شریک مزا خاں کر دے ہتے کڈھن گالاں

لیلاں دے گھر جا بیچارہ خوب سرود سناندا
منہ کالا تے گل وچ رسہ خوب دھمالاں پاندا

ایہو کم عشق دے دائم کرے جیہے کارے
کی ہویا جے چپے مارے سیف ملوک بیچارے

جے مجنوں دی گل تمامی ہور اگیرے کھڑیئے
اس قصے دا رہے نہ چیتا اوسے اگے ٹریئے

ایہو گل محمد بخشا ہے فرمائش بھاری
سیف ملوک دی پھر پچھوں دس کہانی ساری

مولی پاک کرے میں یاری توڑ چڑھے ایہ قصہ
اگوں پھیر ہنیر دیوے گا جتول ہوسی حصہ

بے آرامی وچ شاہزادے مدت بہت گزاری
بیحد تھکا ماندہ ہویا نیندر چڑھی خماری

سیف ملوک ٹلے تے ستا نیندر گھل مل آئی
عجب جمال پری دی محرم ملکہ رب ملائی

ستے نوں کجھ ہوش نہ رہیا بہتا سی نندرایا
ملکہ خاتوں بیٹھی جاگے اگے دیر سوایا !
پھیر اوچھل ستاں دی جایوں خبر رکھیندی ساری
سیف ملوکے وانگ ٹلے نوں ٹورے نال ہشیاری
ہوروں ہور عاشق نوں آفت نت خداوند دے
صدق صفائی اس دی تکدا مت کدھروں مڑ نسے
سیف ملوک ستے تے دھائی آفت ہور وڈیری
اس تھیں بھی رب رکھن والا خاص اوسے دی ڈھیری
پانی تھیں سر کڈھ دکھایا اک سنسار وڈیرے
ٹلے دے چوگردے پھردا مڑ مڑ پاوے گھیرے
آن انہاں دل نیت رکھی دشمن سخت مریلے
منہ اوہدے وچ معدے آہے کتنے ہاتھی پیلے
ظالم کالا رنگ براسی شکل ڈراون والی !
ویکھن والے ہوش نہ رہندی جس دم دے وکھالی
گھٹے زور دلیر جواناں شیر تکے مر جاوے
ٹکڑے کرے جہازاں تائیں جے اک دھکا لاوے
سنگھار وانگ ہنیر اوروگی وسدا جے منہ اڈے
وحشت نال بندے نوں بھائی ترت فرشتہ چھڈے
گرم ہوا ہر نرگ دی نکلے جاں اوہ وات ہگاڑے
جس پاسے ساہ لیندا آہا بوء مغزنوں ساڑے
ٹلے نوں اوہ کھاون آیا ملکہ نوں ڈر لگا
خشک ہوئی رت جے وچوں ہوگیا رنگ بگا

جھولی وچ شاہزادہ ستا اس نوں سرت نہ کوئی
ملکہ کہندی نہیں جگاواں نیند پکی مت ہوئی
میں واری جے مینوں کھاوے جان کراں قربانی
اس دا وال نہ ہووے ڈنگا ناں ہو بے ارمانی
جتھاں پیار محبت ہوندے ایسے صرفے کر دے
سجن ستا نہیں جگاون آپ ہوون بے مردے
خسرو نوں جد بیٹھے اپنے زخم چلایا چوری
کاری پھٹ لگا وچ وکھی ہوئی کلیجے موری
خان کندن دی تلخی اندر بہت ہویا ترپایا
کوئی نہ پانی دیون جوگا کول اس ویلے آیا
شیریں کول اوہدے سی ستی اکدوجے انگ لائی
کرے دلیل منگاواں پانی ایسے نوں فرمائی
پھیر کہے ایہہ ہن ہی ستی ناہیں بھلا جگاناں
آپ مراں ترپایا توڑے اس نوں کی ہلاناں
وگیا لہو شیریں دے ہیٹھوں گرم لگا جاگ آئی
مٹھی مٹھی کہندی اٹھی شاہ نہ آپ جگائی !
اج زمانے یار کہاون دعوی کرن پیاراں
اپنی خیر منگن تے مارن نال دغے دے یاراں
یاری لاون جان بچاون کرن کمال بے ترسی
ہک مرے ہک ہسدا وتے اوہ جانے جے مرسی
بھیناں دھڑیاں سیس گنداون ہوون ویر کھڑاکے
ویر ویرے گل پچھدا ناہیں مرن لگے نوں جاکے

ناری اتوں کرن خواری بھنگ گھتن وچ یاری
یار یاراں دی رتو مہاون موج زمانے ماری
جے اک ہووے البازاں والا صاحب دولت زردا
دوجا کول مرے جے بھکھا نہیں مروت کردا
سکیاں ویراں بھیناں تائیں پیریں کاٹھ پوائے
عیب گناہ ڈٹھے بن اکھیں ہتھیں سوٹے لائے
ماں پیو جائے ویر پیارے بھیناں آپ کو ہاوے
ناریں کنت ازائیں کیتے بھابیاں ویر کھپاوے
جتھے سپ اٹھواں ہووے یا کوئی آفت بھاری
سجناں ٹوراں آپ نہ جاون واہ جوکی یاری
جے ہکی گھر روٹی ہووے دکھ دوجے نوں لگے
ہر تہمت بدنامی دے کے چغلی مارن وگے
ویراں بھیناں تے بھرجائیاں سبھناں دی گل بھائی
ہو بہو وسالاں ساری ورتی جس جس جائی
پرایہ پردہ ظاہر کرناں نا ہیں کم فقیراں
کھڑی محبت رب محمد ویرنہ بھاون ویراں
ہکو جہی نہ کرے الٰہی ہن بھی بھلے بھلیرے
چھڈ نہاں دی گل محمد قصہ ٹورا گیرے
سیف ملوک جگایا ناہیں ملکہ خاتوں رانی
ناں ہتھ پیر ہلاندی آہی نیند مٹھی ایہ مانی
چپ چپاتی ہنجوں روندی آہی بال ایانی
شاہزادے دے منہ تے ڈٹھا اتھرواں دا پانی

جاگ لگی شہزادے تائیں اٹھ کھلوتا جلدی
ملکہ روندی تک کے پچھدا خبر دسیں اس گل دی

ویر تیرے توں گھول گھمایا توں کیوں رو دیں بھینے
دس شتابی کی غم تینوں دکھ تیرے ونڈ لینے

ملکہ کہندی ایہ تک ویرا ہے سنسار مریلا
اساں دوہاں نوں کھاون آیا ڈھکا آخر ویلا

ویکھ سنسار شہزادے جلدی سار کمان ہتھ پکڑی
مار ہتھیار دو پار کریساں کرے دلیری تکڑی

چلے چاہڑ کمان شتابی شیر جوان سپاہی
کرڑی چھک کڑا کے کڈھے کافی اتول واہی

نال اکھیں دے اکھ بھڑا کے سدھا تیر وگایا
تیر انداز نہ گھتھا شستوں اکھیں وچ لگایا !

دسر تیر گیا بھن آناں پئی بچگ سنسارے
ہو کانا پھنڈ گیا "کاناں جل وچ چبھی مارے

دوجی واری پھر سر کڈھیوس آ ٹلے دے کولوں
ملکہ تے شہزادہ دوئے کنب گئے تن ہولوں

دوجا تیر شہزادے جڑیا کر کے پھیر دلیری
دوجی اکھ اوہدی وچ لگا سل گیا ہک ویری

کر کے چھپٹ چلایا تیغا سر سنسار سیاہ دے
وڈھ لیا سراس دا جلدی واہ پڑ ہتھی شاہ دے

مار سنسار شہزادے سٹیا اتنی رت وگی سی
رتوں ندی ہوئی سبھ رتی مارن موج لگی سی

رتوں ندی ہوئی سبھ رتی نظر نہ آوے پانی
ٹھاٹھ چڑھی کوئی ہاٹھ قہر دی پھر دی پھیر کہانی

جوگیلی وچ پھیراں پیندی جان نہ ویندی بنے
پیڑ نپیڑ بناون ایویں جیوں کوہلو وچ گنے !

ٹلے دا رب راکھا آہا جاندا آپ بچائیں
ہون قبول جنابے اندر حاصم دیاں دعائیں

لہراں اندر جاندا ٹلا رات وہاں کر وہانی
بے کوہاں دے پینڈے کر وانت حساب نہ کانی

لہندا چڑھدا دکھن پربت پتہ نہ ویندا کوئی
ویندہ چین ویکھ پچھانن قبلہ روز وقت جد ہوئی

راتیں تارا قطب تکیندے تاں کجھ معلم ہوندا
شاہزادہ متوجہ ہو کے پڑھن نماز کھلوندا

رات وہاں حیرانی اندر جل تھل وسدا پانی
تاں بن داں دے نان بیلا نہ کوئی جوہ ویرانی

کوئی دن ایسی مصیبت گزرے کرم کیتا پھر مولے
اٹھی کانگ ندی توں ساری دور ہوے سبھ رولے

جا لگے اک ٹاپو اندر نام سماق اس بندر
میوے عجب عجائب مٹھے ڈٹھے بندر اندر

سیوساں ہد وانے جیڈے لٹکن چے قطاراں
پانی والے گھڑے برابر آہا قدر اناراں

ایس موافق میوے سارے پک ہوئے رنگ سوہنے
دتی واس نہ نیڑے کوئی کس نے آہے کھوہنے

ہر ہر جائی نہراں وگن رکھاں پانی جائے

جیونکر باغ اندر ہر بکھے مالی آڈاں لائے

ہر نہرے تے جھلن شاخاں گھنیاں ٹھنڈیاں چھاواں

سبزے نال سہاوے دھرتی پایا خضر پچھاواں

آب حیات جیہے وچ چشمے بے ظلمات وسیندے

وانگ الیاس شہزادہ ہوریں پی پی تازے تھیندے

رنگا رنگ پکھیر وبولن اک تھیں اک چنگیرے

پراس ٹاپو اندر آہے طوطے بہت گھنیرے

رنگ اسمانی اکھ گمانی مٹھے بول زبانی

چنجاں پیراں سرخی سوہنی گل وچہ کالی گانی

اچی نیویں تیز اوڈاری سبز لباس فرشتے

جیونکر ملک جماعتاں ہوون کروے سیر بہشتے

اکناں دے سر سوہے آہے اکناں رنگ بسنتی

اک ساوے اک سوسن رنگے طوطے قسم بے انتی

بلبل کوئل خوش گفتاراں خمرے کرن آوازے

جوڑے نال بیٹھے مل جوڑے نال محبت تازے

ہور پہاڑی پنکھی بولن تھاں تھاں لا کچہری

سوہے ساوے چٹے کالے تتری رنگ سنہری

توہیں توہیں اے پکارے کوئی کوئی کہے رب سچا

کوئی پیراں نوں یاد کریندا کوئی بلاوے بچہ

اوہ ذکر کسے دے سینے منہ نہ مول ہلاوے

ہر ہر پنکھی رب سچے دی حمد ثناء الاوے

آپو اپنی بولی اندر آہے ورد کماندے
اساں صفتاں نال تمامی مٹھے بول سناندے
واہ خالق بے چون پکارن چون کیتی جس ظاہر
رنگا رنگ پیدائش اس دی انت حسابوں باہر
ہک ہک وچہ نگاہ اوسے دی روزی نت پچاندا
ہر ہر دی اس قسمت لکھی لکھیا پاس نہ جاندا
جون ہزار اٹھاراں تائیں دے کے رزق سنبھالے
کیا بیکار اسمتر شہدے کیا کمایاں والے
اکناں آس اسے دے در تے اکناں تک کمایاں
اکناں بہت کمایاں کر کے آخر آن گوایاں
ہک عالم ہک فاضل ملاں ہک حافظ ہک قاری
ہک قاضی ہک مفتی بہندے سر دھڑ پگڑی بھاری
ہک زاہد ہک صوفی مفتی بندے ہک نمازی
ہکناں روزے دار کہایا یا شیخی بے اندازی
شیخ شیوخ مربی مرشد پیر بنے ہک بھارے
ہکناں طلب بہشت ونجن دی ہک دوزخ ڈر مارے
ہکناں مدھ محبت والا پیتا پور پیالہ
مست بیہوش وتن وچہ گلیاں نہ کجھ ہوش سنبھالہ
ہکناں اوگن بار کہایا پر تقصیر گناہی
گل پلا تے گناہ موہیں وچہ متھے داغ سیاہی
چورا وچکے ٹھگ اسمتر جوئے باز زناہی !
سبھناں آس تیرے ورسایاں کریں کرم الٰہی

چوری یاری ٹھگی موٹا بدن حرام کبابوں

کر کر توبہ مڑ مڑ بھناں مستی چڑھی شرابوں

سبز لباس فقیراں والا سر ٹوپی گل الفی

باہر دے ویس اجالا اندر کالا کفی

ہر صورت دل مائل ہووے غالب نفس اجیہا

ہر دم تازہ چاہ برے دا کدے نہ ہوندا بیہا

جو جو عیب جگت وچ بھارے سبھے میں در آئے

کیہڑے کیہڑے گن گن وساں انت نہ پایا جائے

اوگنہار کوجھی کوبجی لونڈی لٹ نکاری

خاوند مل خریدی سیو دے کے قیمت بھاری

گنجی کانی لولھی ڈوری تیز زبان چڑاکی !

بے پرہیز آمیز کریندی وچ پلیدی پاکی

ہے بد نیت پریت نہ پالے کوڑ زبانوں بولی

دشمن خاوند جس رو نہ کینی بد اجیہی گولی !

خوبی خاوند دی کی وساں شالا جگ جگ جیوے

حوراں پریاں اس پر ڈگن جیوں پتنگے دیوے

بھلیاں بھلیاں در پر کھلیاں تک رگڑن وچ تلیاں

نوشہ پرت نگاہ نہ کردا کجھ پرواہ نہ ولیاں

میں نکاری اوگنہاری کی منہ لے کے جاواں

طالب دیدار ہزار کھلوتے کت گن درشن پاواں

لیکن آس نہ توڑاں میں بھی پاس انہاں دل جاندی

بڈھی دے ہتھ سوترائی یوسف مل کراندی

اس پھر سوت پکے وی ائی میں ہتھ تند نہ کچی
کچی خواہش میری سایاں طلب اوہدی سی سچی
ایہ نہیں میں کہندی شاہا خدمت ٹہل قبولیں
نام اللہ دے بخش گناہاں سایہ سر تے جھولیں
بھنی قسم کیتی گستاخی بہت بے ادبی ہوئی
توں درکاریں تاں پھر سایاں کتے کتے نہ ڈھوئی
کتنی واری توبہ بھنی میں ہاں بے اعتبارا
پھر تیرے در توبہ کیتی بخشیں بخشنہارا
منہ کالا شرمندہ عاصی کی تیرے در آواں
مجرم تھیں چا محرم کرنا تیرا فضل سچاواں
دمڑی لے کروڑاں بخشیں کافر مسلماناں
شان نشان تساڈا ودھدا جیوں جیوں گھٹے زماناں
اس دی قسم تسانوں حضرت جو محبوب تمہارا
سبھ بے ادبی تے گستاخی بخش میںنوں سچیارا
مکر فریب بہانے رتے بھول چھل کوڑے
میں کتا توں صاحب داتا پا کرم دے ٹوڑے
کتا بھی بے کار مقصر خدمت کم شکاروں
راکھی چوکی باجھوں کھاواں خیر تیرے درباروں
در تیرے تے پلیا عاجز خیر کرم دا ہایا
ملے صواب جناب پچھی تھیں کدے جواب نہ ملیا
تدھ جھڑکیاں کوئی نہ جھلدا کسے جہان نہ ڈھوئی
ہتھ سرے تے رکھیں شاہا بخش بے ادبی ہوئی

مدد نال بچائیں حضرت ہر شہروں ہر بریوں
کتھے قصے رہیا محمد ہن کدھر اٹھ ٹریوں
جام جہان وسالن والا روشن چت تجن دا
موہوں آکھ نہ آکھ محمد واقف ہے اوہ من دا
اٹھے پیر محمد سر تے موت نقارہ کھڑدا
دس کہانی کی جانی نہیں وساہ عمر دا
جس ناپو دی گل پچھے سی پنکھی بولن والی
اس بندر وچ حوض وڈا سی صفت بیانوں عالی
اس حوضے دے گردے آہے پنکھی ہور قد آور
کالے بکرے وانگ بدن تے جت میری وافر
لاجور دی رنگ پنجے دا اکھیں بلن مثالاں
صورت دوجی ہور طرح دی کس دی شکل وسالاں
اس حوضے تھیں روٹی ویلے قدرت ہوندی ظاہر
اک ہزار انگیٹھی اگ دی نکلے وندیوں باہر
ہر ہر اوس انگیٹھی اتے اوہ پنکھی آبہندے
وگو تک چکن اگ تتی جس ویلے رج رہندے
اڈہو اونجن چڑھ سارے آون پھیر دوپہراں
بے کے خوش آواز الاپن جیوں قانوں وچ لہراں
واؤ دی آواز رسیلی سنگھ صفائی والے
مرلی تے شرنائیوں چنگی بینسریاں تھیں نالے
بولن عجب سراں کدھ اچی کوئی بتیار نہ ہووے
تان سنے جے اوتھے کھا غیرت بے رووے

جدوں سرو دمکاون لگن بولن قہقہ کر کے
اگ انہاندے موہوں ڈھیندی نکلن چیچاں بھر کے
پانی وچ پئے اگ ساری نہ ڈبدی نال بجھدی
اگو اگ دے کل پانی حوض انگیٹھی تجھدی
ملکہ تے شاہزادہ روئے ویکھ تعجب ہوندے
کئی تماشے ایہو جیہے تکدے وتن بھوندے
ہے کھبے تکدے سندے سیر کرن وچ بندر
کئی عجائب وتن جیہڑے نہیں قیاساں اندر
ہک پاسوں آواز شہزادے آدمیاں دا آیا
ایس پاسیں تکن لگا کی اسرار خدایا
ویکھدیاں ہک نظری آئی قوم شہزادے تائیں
سیر کرن دریا کنارے آدم لوگ گرائیں
سیف ملوک انہاں ول ٹریا جا سلام پکارے
بعد سلاموں نال حلیمی پچھدا گل دوبارے
یارو بچ وسالو میںوں کون تسی کس شہروں
کیہڑے ملک ولایت رہندے سیر کرو اس لہروں
یا کوئی وانگ اساڈے آئے وخت قضیے مارے
یا ہو ایس جگہ دے وطنی کی ناؤں دیس تمہارے
اونہاں جواناں کہیا اگوں سیف ملوکے تائیں
ایہ ولایت وطن اساڈا وسدے شہر گرائیں
سیر شکار کریندے پھردے خوشیں ندی کنارے
واسطہ ایس ملک داناواں روشن وچ سنسارے

سراندیپ شہر وچہ تروا ایس ملک دا پیسا
اوتھے شاہ تخت دا والی شان سکندر جیسا
سیف ملوکے نوں اس خبروں خوشی ہوئی دل بھاری
ملکہ والی گل انہاں نوں کھول وسالی ساری
سن گلاں فرمایا اوہناں ہے ایہ سچ وہانی
شاہ اساڈے دی بھتریجی ملکہ خاتوں رانی
پتہ نشانی راہ شہر دا پچھ لیاں سبھ گلاں
وچو وچہ ندی دے جاناں وسیا انہاں والاں
آیا پرت شہزادہ اوتھوں آ ملکہ نوں کہندا
ہووے مبارک اللہ بھاوے پھار تیرا ہن لہندا
حال حقیقت سبھ سنائی ملکہ خاتوں تائیں
دوہاں دے دل خوشیاں ہویاں پڑھن الحمد ثنائیں
پھیر ٹلے چڑھ ٹھلے باہو واء مراد ہی سی
گردش گئی ستارے ساعت آ سعدین رلی سی
تروا ٹلا حملے کردا جیوں پنکھی دریائی
یا کشمیر اندر ڈل کشتی ٹر دی نال صفائی
یا پٹے دے دھاگے اتے موتی سچا تروا
یار ہوار ٹرے جیوں تازی طرف طویلے ہردا
دوروں تاڑ شکار ہوائیوں باز چتا جیوں آوے
تاری صاف اڈاری کردا نہ پر پیر ہلاوے
نہ کوئی خلل خروج ندی دا نہ کوئی دوجی آفت
خوشیوں پھروے پکارا روز لنگھے جیوں ساعت

پانی اندر ٹروے جاندے روز گئے پنجتابی
واسطہ شہر اندر جا لگے کرم کیتا رب والی
ٹلے اتوں آئے ملکہ تے شاہزادہ
سیف ملوک سلام اس شاہ دے ٹریا رکھ ارادہ
ملکہ خاتوں کولوں پچھدا ایہہ شاہ چاچا تیرا
کی کجھ نام مبارک اس دا دسیں پتہ پکیرا
ملکہ کہندی سن وے بھائی دانشمند دلیرا
تاج ملوک اس ناواں ہوئی جے ایہ چاچا میرا
سیف ملوک گیا دربارے پچھدا جا نقیباں
کتھے ہے سلطان تساڈا مانان اسان غریباں
درباناں فرمایا اگوں شاہ شکار گیا ہے
شام وقت نوں آوگ مڑکے مطلب تدھ کیا ہے
سیف ملوک کہیا میں مانا خواہ مخواہ اس شاہ نوں
خبر نہیں مت چرکا آوے مل بہاں چل راہ نوں
ملکہ نوں چھڈ ندی کنارے اوہلے جا جھروکے
سیف ملوک اس شاہے پچھے ٹریا راہی ہوکے
جاں کجھ پینڈا گیا اگیرے مرد اگوں اک آیا
سوہنی صورت زیب شہانہ زیور روپ سہایا

تاں کجھ انت شمار سواری خچر ہاتھی گھوڑے
شاطر نفر غلام پیادے لشکر سن بے اوڑے

تاج ملوک عماری اندر نظر پیا شاہزادے
لیکن ملن نہ ہویا اس تھیں آہی بھیڑ زیادے

پچھے پچھے گیا شاہزادہ ٹردا وانگ غریباں
جا کھلا دروازے اتے کردا عرض نقیباں

جا در بار حضوری اندر اس دی ریت پچھانی
ایسا شخص ملن نوں لوچے ہے پردیسی کانی

سوہنی شکل ستارے والا دانش منہ یگانہ
چہرے تے چمکارے مارے روپ اقبال شہانہ

جھال شکل دی جھل نہ سکے گانگ اچھل حسن دی
نقش نگار شمار نہ آوے ہر بہار چمن دی

انگلیاں ہتھ پیر آوازہ بھنی وانگ ملوکاں
خوب ہتھیار سپاہی لیا یا خبر نہیں کی لوکاں

ہے کوئی راجہ دیس کسے دا شاہاں ہار سرشتہ
یا کوئی نوری لوک بہشتوں آیا نکل فرشتہ

بہتا درد رنجاناں دے نالے بہت سیاناں
کہندا مطلب ہے سرکارے ملن حضورے جاناں

تاج ملوک شاہے نوں سن کے صفت ثنا جنے دی
لگی چھک اندر وچ بہتی خوبی روپ گھنے دی

حکم کیتا دربانے تائیں واسطے دے سلطانے
حاضر کرو حضور میرے وچ اوس غریب جوانے

سیف ملوک اجازت پائی وڑیا جا کچہری
سبھ مجلس نوں تابش لگی جیونکر دیہنہ دوپہری

کر کے شرط ادب دی پوری جا سلامی ہویا
جیہڑی طرح کھلوتاں آہا اوسے وضع کھلوتا

تاج ملوک ولاے کر کے نیڑے سد بہایا
کہندا مرد مسافر ویں دس کہاں کدھروں آیا

سیف ملوک کہیا سن شاہا سخن نبی دا
الدنیا غریب ایتھوں اوڑک کوچ سبھی دا

تاج ملوک پچھے پھر کیہڑا وطن ولایت تیری
کت سبب ہویوں پردیسی پہتوں جائی میری

سیف ملوک جواب سناندا میں ہاں شہر مصر تھیں
قصہ میرا بہت لمیرا نکل پیوں جیوں گھر تھیں

بنی مصیبت بھاری مینوں کئی قضیے جھاگے
باراں برس ہوئے میں پھردے تاں پہتوس اس جا گے

ندیاں نیر سمندر ٹاپو بیلے جنگل باراں
جو ہیں تے کوہ قاف بلائیں ڈٹھی عجب ہزاراں

سیف ملوکے دی گل سن کے شاہ لگا فرماون
سن توں شیر جوان بہادر سخن تیرے من بھاون

سراندیپ شہر دا والی ہے اک بھائی میرا
اس گھر دھی پیاری آہی حوروں حسن گھنیرا

باراں برس ہوئے اس چھپیاں کسے بلائی
اس دا پتہ نشانی کوئی اج دن تیک نہ آئی

ناں وس بجھ نہ ظن کسے تے عاری ہاں تدبیروں
توں بھی بھجتیں جائیں پھریا ہیں بھی سگھڑ وزیروں
نہ کوئی کھوج نشانی لدھی ایسی آفت چلی
اک خبر نہیں اج توڑی زندی یا مر ملی
تھاں کوتھاں ڈھٹے تدھ چندریں ویو دیوا ندیاں جائیں
مت کوئی معلم ہوئے تینوں پتہ اسانوں پائیں
سیف ملوک پچھے کی آیا نام اوہدا میں پاواں
تاج ملوک کہیا ہے اس دا ملکہ خاتوں ناواں
شاہزادے فرمایا شاہا ہووے مبارک تینوں
ملکہ خاتوں چنگی بھلی خبر پکی ایہہ مینوں
تاج ملوک کہیا وت جلدی ہے اوہ کیہڑی جائی
تیرے اسیں غلام ہوواں گے جے سانوں ہتھ آئی
سیف ملوک کہیا سن شاہا ہے نیڑے اوہ رانی
باہر شہروں ندی کنارے ویکھو جا فلانی
تاج ملوک ہویاں دل خوشیاں سن کے خبر جگر دی
تتے تا طبیعت اٹھی ساعت صبر نہ کر دی
سنے وزیراں خدمت گاراں ٹریا اٹھ شتابی
اوس پتے تے ڈھونڈن لگا جا کنارا آبی
لشکر فوج رہیا سبھ پچھے شاہ نوں چاہل چایا
اک اکلا بھجدا بھجدا اس جائی پر آیا
اگوں ملکہ نظری آئی تاج ملوکے تائیں
اٹھ سلام کریندی چاچے رنی پایا کہائیں

چاچے نے گل لائی بیٹی دوے ہنجوں روندے
شکر الحمد گزارن رب دا صدقے صدقے ہوندے

تاج ملوک نہ میوے جامے بدن پھنڈا یا شادی
میر وزیر رلے آپچھوں ہوئی مبارک بادی

ملکہ نوں پوشاک لوائی زیور بادشہانہ
ڈولی پاگھراں نوں چلے پھر یا رنگ زمانہ

خوشیاں دے دروازے کھلے مارے طاق غماں دے
ڈولی اتوں مہراں موتی صدقے سٹدے جاندے

حرماں اندر خبراں گیاں کرماں موج اٹھائی
استقبال کرو اٹھ سبھے ملکہ خاتوں آئی

ہر بیگم ہر گولی بی بی نوہاں دھیاں بھیناں
میر وزیر سبھس دیاں حرماں لازم ہویا ویناں

استقبال اوہدے نوں ڈولے شہروں باہر آوے
زیور زیب شہانہ یار وانت نہ کیتا جائے

باہیاں سونے چاندی آہیاں خوب اچھاڑ بناتی
کلس کنارے جھل مل کردے بچے موتی ذاتی

ڈولی ویکھ اس ڈولے یارو ڈولے چت دلیراں
تک بابت دل رہے نہ ثابت نجھدی شیری شیراں

ماسی پھپھی چاچی تائی بھیناں سنگ سیاں
رو رو ملکہ دے گل مل کے لے گھراں نوں گیاں

شادی دے شدیانے وجے ملی مبارکبادی
گئی گواتی رب لیاندی پھر ملکہ شہزادی

ہر سوانی بی بی رانی وہانی لے نذرانے
زیور بیور نقد تریور گلمیں رلے شہانے
کر عزت اکرام ہزاراں نال تمام آئیے
ملکہ خاتوں اندر آندی ٹھنڈ پئی وچ سینے
تخت اتے شاہزادی تائیں گھر دے لوک بہالن
مڑ مڑ پھیر ہٹھاں سی ٹھنڈی جے سو پگڑا ٹھالن
پچھن لگے گل سفر دی بی بی دس کہانی
باراں برس ہوئے تدھ چھپیاں کس کس طرح وہانی
کی کجھ قید مصیبت جھاگی کیڈک رنج سفر دے
کیکر رب خلاصی بخشی آئیں طرف اس گھر دے
اسیں فراق تیرے وچ روندے نیناں نیند نہ پائی
رب معلم کی جانے عالم ظالم روگ جدائی
بابل مائی بھیناں بھائی رات وہاں تدھ روندے
جے کجھ پتہ انہاں نو لبھدا سبھ تصدق ہوندے
کوکھ مائی دی تیری جائی دکھ بھرے سکھ بھاگے
چٹا پونی رنگ ہویا سوسک ہوئی جیوں وہاگے
کھاون لاون بھاون ناہیں جاون جگر جنہاندے
ماپے کرن سیاپے دل وچ رہندے تاپے ماندے
سیاں تدھ بن نکھر گیان مایاں میجھاں جھلیاں
اک مویاں اک ہویاں خفتی اک جو بن دے وکیاں
اندر داغ وچھوڑے والے کالے وانگن لالے
رنگ پہناوا وانگ پٹاکان جگر وچوں پر کالے

ہسن کھیڈن سوہلے گاون سیئں گنداون بھلے
جھلیاں ہویاں گلیاں اندر چلیاں نے سر کھلے

سرمہ پاون مہندی لاون وٹناں تیل ملاون
ٹکا دھڑی دنداسہ شیشہ ماسہ کسی نہ بھاون

وین کرن دن رین غماں دے جین گیا سبھ سنگوں
جس گھر شمع نہیں کد ملکہ مجلس ہوئی پتنگوں

تیر تیرے دا چیر کلیجے ویر پھرن جیون پھٹے
تنگ حیاتوں آکھن واتوں اے ملکہ خاتوں پٹے

درد فراق تیرے جو ملکہ کیتی بھاء اساڈے
گذر گئی جس ہونان آیا مار سہائی ڈاہڈے

خبر نہیں سر تیرے اتے کیکر کیویں دہائی !
کت سبب خلاصی ہوئی دسیں کھول کہانی

ملکہ کھول سنایا قصہ دفتر پھول غماں دا
رب سبب بنایا مینوں سیف ملوکے آندا

ظالم دیو وڈے دی قیدوں اس دیرے چھڑکائی
حکم ربے دا ہمت اس دی ہور سبب نہ کائی

جیہڑی نال میرے اس کیتی جاندی نہیں مکائی
کرنی اس دی مینوں وسدی قیمت کون چکائی

سکے بھائی ماں پیو جائے نہیں مینوں اس جیہے
جس نے میرے کارنمیتے کارن سخت اوبھے

وال اہدے توں گھول گھمائے سے بھائی لکھ بھیناں
سر بھی کٹ تلی تے رکھاں جے اس ہووے لیناں

جس قیدوں چھڑکایا اس نے میں نمانی تائیں
جنگ نسنگ ہویا سنگ دیوے کیتوس مارا ضائیں
سکیاں بھائیاں والی نظرے رہیا میریول تکدا
ساہویں اکھ نہ کرے حیاؤں اچا بول نہ سکدا
جے کجھ خوبی اس نے کیتی ہور نہیں کوئی کردا
جے کوئی سکا میرا ہوسی رہسی اس دا بردا
اس دا حق مکاون جوگی نہیں میری گل ساری
میں پر ہے وڈیائی اس دی حدوں بیشماری
سیف ملوک اہدا ہے ناواں مصر شہر دا والی
ویر اصل دھرم دا بھائی ہر ہر عیبوں خالی
مینوں پھر پھڑ تخت بہالو اس بن کیکر بہساں
جاں جاں اوہ دلشاد نہ ہووے میں دکھیاری رہساں
تاج ملوک سنی گل ساری جو ملکہ فرمائی
سیف ملوک سدایا محلیں بہت کیتی وڈیائی
نوہاں وصیاں حرماں تائیں سبھناں نوں فرمایا
سیف ملوکوں منہ نہ کجو جانوں ماں پیو جایا
نہ کوئی بی بی چھپے اس تھیں نہ کوئی پردہ تانے
ایہ فرزنداں نالوں چنگا ہے اساڈے بھانے
ملکہ خاتوں بیٹی ساڈی اس تھیں کیہڑی چنگی
اس نے اس نوں ویر بنایا دور کیتی دو رنگی
تاج ملوک تخت تے بیٹھا وہڑا فرش سہایا
سیف ملوک برابر اپنے بچے پاس بہایا

کھبے پاسے ملکہ خاتوں بیٹھی ہو خوشحالی
شکر ہزاراں سارے کرم کیتا رب والی

سرخ شرب یا قوت پیالے آن ہوئے پھر حاضر
ترت باورچی جا ٹکائے کھانے نادر نادر

شربت مٹھے چینی پیالے ہور شراب پرانے
کھان پلا کباب فلودے رنگ رنگاں دے کھانے

عشرت عیش ہوئی سبھ حاصل کجھ نہ رہیا باقی
خوش آواز سرود الاپن سوہنے مطرب ساقی

بارھیں برسیں ڈبا بیڑا مولے بنے لایا
جیو جیو خوشی مراداں اندر ہویا چین سوایا

سیف ملوکے پکار نہ کردا آس ربے ول لایا
پر اندروچہ داغ پری دا دھوتا مول نہ جاوے

موہوں کوک پکار نہ کردا آس ربے ول لایا
ایسے درد پچھاون ہسدے واہ مرداں دا دایا

پیون کھاون سندے گاون خوشی مناون سارے
قضااں دے دروازے کھلے طاق قہر دے مارے

کاغذ لکھ دوڑایا قاصد سراندیپ شہروں
خیر خوشی دی خبر پچانی ملکہ جیو دے گھروں

سیف ملوک شہزادے اتے تاج ملوک تروٹھا
کرے تواضع باہر حدوں گرد احسانے کٹھا

راتیں دینہاں خوشیاں کر دے ہر دم دل پرچاون
سیف ملوک شہزادے اتوں صدقے ہو ہو جاون

شمع جلان پلان پیالے مجلس لان پیارے
عطر عبیر گلاب صندل دے بہت کرن چھنکارے
عود وجود جلائے آتش بود نابود بنائے
درد اپنا دے سوز دوائے وا دل خوشنود کرائے
تار ستارست تار بجائے واہ ستار چتارے
کھول دتے رب باب کرم دے چنگ رباب پکارے
سارنگیاں سارنگ الاپن ایسا رنگ بنایا
طبلے پر خوشبو خوشی تھیں خالی پیٹ پھوایا
تاڑی رات خوشی دی تاڑی مارے خوب پٹاکے
چکے چپکے چائی کہندی چھڈو ہور لٹا کے
ہر اک دل خوشیاں موجاں غم نہ آیا ماسہ
سیف ملوکے وا دل گھائل باہروں کوڑا ہاسہ
چین شراب شتاب پیالے کر دی نقل کبابوں
دس راتیں دس روز گزارے خوشیاں باہر حسابوں
محلاں اندر دوئے شہزادے مان عیشاں موجاں
آدر بار تخت پر بہندے کرن سلامی فوجاں
رہے شراب کباب ربابیں دس دن تے دس لیلاں
بعد اس تھیں نت رہندے آہے وچہ خوشی دیاں سیلاں
جاں کوئی روز گذشتہ ہوئے کردے عیش جوانی
تاج ملوک کر خوشی اک دن کرن لگا مہمانی
سبھ فوجاں کروایاں موجاں عیداں خدمتگاراں
سیف ملوکے نوں پھیر دیندا دولت مال ہزاراں

لکھ خزانے بھرے وہانے زیور ہور شہانے

کئی پوشاکاں سچیاں پاکاں زین اسباب ترانے

کوتل ہور پنجاہ وتے سن نال اسباب سنہری

پوزی کلغی جھلمل کر دی جیوں کر وِنھ دوپہری

ساخت تنی لگام رکاباں کلے رہے سارے

سونے موتی نال جڑاؤ کوتل خوب سنگارے

وہتر ہور بلیوے والے گونت خچر اوٹھ گھوڑے

جامے بہت وتے زرکاری زرہاں کلغی توڑے

ہاتھی کئی عماری والے بھتے خونی جنگی

چھوکریاں تے گولے وتے رومی ختنی زنگی !

ہندی آن اداواں والے پتلے لک جنہاں دے

بولی خوب طبیعت ہولی لکّ ترن ول کھاندے

سینے سنگ تے انگ کچے سن سانولڑے رنگ سوہنے

مور چکور تے ٹور کہکاں دی چور دلاں نوں موہنے

چینی لونڈے روپاں والے مکھ سوہے گل لالے

بدن صفائی چینن نہ کائی چمکن چینن پیالے

نفر خطائی ناں خط آئی دِسّن پاک خطائیوں

ذرا خطائی کسے نہ جائی راس ہچن ہر جائیوں

نقش چگل دے میوے دل دے حسن بسنت بہاراں

رنگا رنگ چھاں دی صورت کر دے قید ہزاراں

نرگس نین سیاہ کشمیری بن چیتے متوارے

مرگ نیناں دیاں شاخاں جڑ کے شیر جنہاں پھڑ ناے

رومی شوخ چلاک لڈ کے جو ہتھ آون چڑکے
اگے آئے بھی چھٹ جاون روم کھلن دے پھڑکے
سیف ملوکے تائیں دتے خدمت گار لوڑیے
تنبو خیمے ہور قناتاں انت حساب نہ رہیے
لعل جواہر مانک موتی دولت مال خزانہ
بخشے سیف ملوکے تائیں جو ہتھیار شہانہ
تاج ملوک اوہنوں دن راتیں رکھدا کول بہالیں
ہر بذیر صلاح عقل دی اس نوں کہے وسالیں
سیف ملوکے نوں رکھ کولے رہندا دل پرچاندا
قصے عشق محبت والے آہانت سناندا
خاطر جمع تسلی دے کے شاد رکھے دل اس دا
جاں صاحد چت آوے اس نوں کرو غماندی کسدا
دل سی سیخ بیر بھجدا وانگ کباباں
سرد آہیں تے سینہ تتا اکھیں بھریاں ڈاباں
پرتے پاس اوساس چلاوے رہے اداس نماناں
بے غم ہو نہ ہسے کھیڈے نت دسے کملاناں
لاغر انگ ہو یا رنگ پیلا تنگ رہے دن راتیں
ہر دم صاحد یاد کریندا جاں کوئی لاوے باتیں

جے اس نوں وچہ اگی سٹاں ساعت ڈھل نہ لاوے
خواہش میری کارن جلدی اپنی جان جلاوے
حکم میرے تھیں مکھ نہ موڑے توڑے سر دھڑ منگاں
ہتھیں بدھیں رہے کھلوتا بھاویں سکیں ٹنگاں
ہک دوجے تھیں جدا نہ ہوندے دو جسے ہک جندے
اٹھے پہروں اگے ملدے گل لگ بندے بندے
پایا رب وچھوڑا سانوں جان جگر نوں چوڑا !
نہ کجھ خبر نہ سکھ سنیہا دکھ نہیں ایہہ تھوڑا
کی کجھ رنج مصیبت ہوئی یار میرے سر آئی
میری اس نوں اس دی میںوں ہرگز خبر نہ کائی
خبر نہیں ہن وچہ حیاتی سانوں رب ملاسی
یا اس داغ وچھوڑے اندر سکدیاں جند جاسی
کانگ طوفان سمندر اندر صاعد یار روہڑایا
رب ملاوے تاہیں ملیے نہیں لبھدا لوڑایا
مگرمچھ ہزار بلائیں سپ سنسار ندی دے
کیونکر بچیا ہوسی اندر مشکل بے حدی دے
پھیر کہے اوہ رکھن والا میںوں جس بچایا
جے اس نوں بھی رکھیا ہوسی نہیں تعجب آیا
نوح نبی دا وچہ طوفانے بیڑا تانگ لگائیوس
یونس پیٹ مچھی دے اندر راس امان بچائیوس
ابراہیم خلیل نچاتے اگ کوہاں وچہ گھتی
رکھن والا راکھا ہو یا سیک نہ لگا رتی

رب سچے نوں سبھ توفیقاں جس رکھے سو رہندا
توڑے سے گزاں دے پانی رہے سرے توں وہندا

یارب سائیاں بھائی میرا صاعد نام پیارا
جے اک وار لاویں خیریں تیرا فضل نیارا

اوہ بھی کوئی ویہاڑا ہوسی جس دن صاعد ملسی
جھلسی واہ مراداں والی کلی امیدی کھلسی

ویکھاں گا دیدار پیارا صاعد اتے صنم دا
یا اینویں مر جا ساں سکدا کی بھرواسہ دم دا

گھوڑے جوڑے دولت مایہ راج حکومت شاہی
سنگ بناں کوئی رنگ نہ لاوے تنگ کرے گل پھاہی

پیدا ہویا قضیے جوگا میں دکھیارا جمدا
کس دہاڑے نظری پوسی ساتھی ذی سلم دا

ظالم عشق پری دا سینے تیز النبو باہے
دوجا گھا وچھوڑے والے صاعد جانی ڈاکے

جے اوہ یار پیارا بھائی کول میرے اج ہوندا
دکھ قضیے ویکھ تجن دے ہنجوں بھر بھر روندا

جاں ہن رب کشائش کیتی میں پھتا اس جانی
عشرت عیش سکھاندی تاہیں جاں رل بہندے بھائی

مولی پاک وچھوڑا پایا کون اساں ہن میلے
پھیر اوے در کوک محمد کرم کرے اس ویلے

میں اج موجاں عیشاں اندر عشقے باجھ نہ جھورا
پرایہ راج حکومت خوشیاں لذت دین نہ بھورا

خبر نہیں اوہ صاعد جانی یار پیارا بھائی
کس مصیبت بھاری اندر ہوسی کیہڑی جائی

ہے صاعد رب خیری مہری سانوں جھب ملائے
جس جائی ہیں اوتھے تیرا سکھیں وقت لنگھائے

برادر اگ تیرے میں تایا مدت بہت وہائی
درد فراق و ساری مینوں اپنی دکھ کہانی

جیکجھ سر میرے تے ورتے سفر قضیے بھارے
پرہن غم فراق تیرے دے سبھو ہور وسارے

دولت مایا سبھ کجھ لدھا کمی نہ رہیا کائی
پیران بیٹھ شہزادے پھر دے خدمت کرے لگائی

پر مینوں کجھ بھاوے ناہیں دن دن ہاں دکھیارا
رو رو عرض کراں رب میلے صاعد یار پیارا

ایسے طرح شہزادے اوتھے کوئی دن بیٹھ گزارے
لوکاں بھانے موجاں مانے دل اس دے دکھ بھارے

میر وزیر تمامی لشکر تاج ملوکے سندا
سیف ملوک اگے ہر ہر سی ہتھیں بدھیں بندا

سبھناں بہت پیارا لگے ہر کوئی عاشق اسدا
جو تکے سو اٹھ نہ سکے ہر اک دا دل مرا

علم عقل

واسطہ دے سبھ وِن والے شہری لوک گرائیں
بہت عزیز پیارا جانن سیف ملوکے تائیں

گلوں کرین گلان محمد آن چڑھیں جد گھوڑے
شاعر تے دریا دوہاں دے وہن نہیں رب توڑے

القصہ جو قاصد آہا سراندیپ وگایا !
راتیں دنے اڈیکن اس نوں ایہ آیا کہ آیا

قاصد جا اخبار پوچھائی سراندیپ شہر وچ
ملکہ خاتوں دا پیو آیا شاہنشاہ نگروچ

عجائب الملوک اوہدا سی بادشاہاں وچ ناواں
شوکت شان اوہدیدی یارو کی کجھ گل سناواں

رستم سام سکندر ثانی دولت سی بہرامی
کیخسرو جمشید فریدوں کر دے ویکھ غلامی

عزت مال ملک دا سائیں قید کیتا تقدیراں
بیٹی دے غم مار گوایا بیٹھا وانگ زہیراں

اک جائی وی پئی جدائی ایہ افسوس نہ جائی
دوج انگ ناموس نہ رہیا دھی جوان کھڑائی

سو پتر پردیسیں جاون لے کے دیس نکالا
ماؤں پیو لوں مہناں ناہیں تاں وٹا منہ کالا

جے بک دھی چھپاوے کدھرے چور قضائی والا
بھلیاں دی پت رہندی ناہیں کہندا لوک بدالا

نموں جہان غماں وچ بہندا ملکہ دا پیو دائم
رات وہاں غمناک شرم تھیں کدے نہ ہوندا قائم

ملکہ خاتوں دا غم اونہاں کھا گیا دل بکے
پایاں دے رنگ پیلے ہوئے تیلے وانگر سکے

اٹھے پہر غماں وچ رہندے سکھ دا ساہ نہ لیندے
دم دم نال چلاون آہیں ہنجوں نالے وہندے

سکے کھیت خوشی دے اتے اچن چیت اسانوں
کھریوں رحمت دا مینہ وٹھا فضل ہویا رحمانوں

جونکر ڈبی جنج بڈھی دی حضرت پیر ترانی
تویں ملکہ خاتوں والی خبر انہاں گھر آنی

قاصد جا اخبار پہنچائی جو جو اکھیں ڈٹھی
نالے کھول رکھی شاہ اگے ویر سکے دی چٹھی

چٹھی واچ ہویا شاہ راضی دفع کیتے رب جھورے
محلاں حرماں اندر سارے سکھ سینے تورے

گھر گھر اندر شادی ہوئی سراندیپ شہر وچہ
ناپے بھیں بھرا قبیلے آئے خوشی لہر وچہ

استقبال اوہدے نوں چلے ملکہ دا پیو مائی
نالے میر وزیر اکابر سارے ساک اشنائی !

واسطہ دل روانہ ہوئے قاصد گیا اگیرے
تاج ملوک تائیں جا کہندا سن شہنشاہ میرے

ایہ تک آیا بھائی ترا لشکر نال ہزاراں
حرم قبیلے نال تمامی انت نہ ناطے داراں

سیف ملوک شہزادے تائیں استقبال کریندے
سراندیپ شہر دے سارے آون صدقے ویندے

تاج ملوک شہزادہ ثریا اگوں ملن انہاں نوں
سیف ملوک سخی تے ملکہ کھڑیا نال دوہاں نوں

ہور وڈے امراء اکابر عزت والے سارے
میلے کارن چلے اگیرے جاگے بھاگ نیارے

دوہاں والاں تھیں ٹروے آہے آن ملے اک جائی
خوشیں ملنے دی گل ساری جاندی نہیں سنائی

ہک دوجے گل لا لا ملدے شاہ امیر تمامی
سراندیپ شہر دا والی لئے مبارک کامی

ملکہ نوں گل لاکے رنے مائی باپ ہسیرے
مائی کہندی گھول گھمائی سر چمے ہتھ پھیرے

خویش قبیلہ بھیناں بھائی قوم رلی سی ساری
ملکہ اتے صدقے جاون مل مل وارو واری !

شکر بجا لیاون رب دا کہندے حمد ثنائیں
گئی گواتی جس ملائی واہ اساڈا سائیں

سیف ملوک شہزادے اگے ہوئے پھیر سلامی
شاہ امیر کبیر تمامی کر کے رسم علامی

وارو وار ملن سر کردے سر کردے قربانی
لاکھ ہزاراں کرن نثاراں دنیاراں زر کافی

ایسے وکے شہزادے اتے انت نہ کیتا جاوے
سراندیپ شہر دے سارے پھڑ پھڑ لین کلاوے

کر عزت تعظیم ہزاراں جاہ جلال گھنیرا !
تاج ملوے دے گھر آیا سبھ اکٹھا ڈیرا

عشرت عیش فراغت اندر ہو بیٹھے مشغولی
بھین بھرا امراء اکابر کٹھی قوم سمولی

تاج ملوک کہانی ساری سیف ملوکے والی
الفوں لے لگ یئی توڑیں زبروں زیر وسالی

جزم اوہدی کر نقطہ نقطہ پیش قضیے شداں
پانی فتح غنیماں اوپر صنم عاصم دیاں مداں

عشق بدیع جمال پری دا شاہ مہرے دی خوبی
اول آخر تیک سنایا غلبہ تے مغلوبی

ملکہ نال مروت اس دی پاکی غیر دلیلوں
نالے دے گواہی ملکہ مرد شریف اصیلوں

علم حیا پرہیز صفائی قوت صدق دلیری
سے مرداں تھیں وڈا دایا سے شیراں تھیں شیری

سے دیواں پر غالب ہوئی ایس جنے تے باور
سے ماراں سنساراں اتے ہے تحقیق زور آور

آفت ہور سنسار وڈیرا ما ندی وچ پایا
لوہو جس دے نال تمامی دریا ٹھاٹھیں آیا

میں دو برس ہوئے سنگ اسدے وچ اجاڑاں نیراں
رتی میل نہ ڈٹھی اس وچ دا نگر سکیاں ویراں

ماں پیو خویش قبیلے تائیں ملکہ نے گل دسی
سب شابا احسنت پکارن واہ شہزادہ حسبی

ایسا صدق محبت والا صاحب درد الم دا
عالی ہمت مرد وفائی گھٹ زمیں پر جمدا

عجب طریقہ محکم اس دا دنیا وچ نیارا
ایسی سیرت ایسی صورت واہ واہ سر جنہارا

آفرین پکارن سارے عشقے عشقے شابا
دونویں شاہ دلاسا کردے حدوں بے حسابا

دھن بابل توں بیٹا جس دا دنیا اندر نادر
عاشق صادق عالم متقی سگھڑ دلیر بہادر

ملکہ خاتوں دا پیو اس نوں دم دم نال ودہائے
کہندا بیٹا سیف ملوکا جو تدھ کرم کمائے

ساڈے تھیں تک آوے کیکر ایہہ تیری بھلیائی
بندہ زادی اپنی ملکہ توں قیدوں چھڑکائی

نیکی مہر مروت تیری جیکر چاہیا مولی
میں بھی کجھ مکاساں بیٹا نال طریقہ اولی

کیتی تیری کتے نہ جاسی اجر دیویگا سائیں
جی کجھ وس اساڈا ہوسی لاساں اوتھے تائیں

ایہ گلاں کر ہوئے باندے کیتی پھیر تیاری
سراندیپ شہر نوں چلی بنی تنی اسواری

ملکہ خاتوں تے شاہزادہ سیف ملوک بدیسی
اوہ بھی نالے چاہڑ لیونے رب مراداں دیسی

سراندیپ شہر دے نیڑے جاں منزل پر آئے
ملکہ خاتوں دے پیو اگے قاصد ترت وگائے

دتا حکم وزیراں تائیں جائیں خوب سہاؤ
ہر کوچے بازار باغیچے بنت بناء بناؤ

ہر سفے ہر محل چبارے چادر بار شہانے
جھاڑو دے چھنکار کراؤ کریو زیب یگانے

کنجرا تے کلونت میراثی بھاٹ سبھو ہور سازی
سوہنے ہور شہر دے سارے بانک بناون تازی

فوجاں لشکر بھانڈے سارے کرن تیار الیماں
سیف ملوک شہزادے اگے ہل کرن تعظیماں !

ہر بازی گر بھگتے سارے رنگا رنگ تماشے
ہور عجائب چیزاں نالے دانے بے تحاشے

عالم فضل ملاں قاضی مفتی قاری سارے
استقبال کرن آ اگے سیف ملوک پیارے

جیوں کر حکم شہانہ آیا سبھ بجا لیاندا
ہر نغمہ ہر ساز ہر سوہنا شہروں باہر آندا

ہاتھی لا سندھور بنائے کتنے اٹھ سنگارے
تازی زین مرصع کر کے کوتل آن کھلارے

گڈاں بہلاں پینس ہو وچ پالکیاں تے خاصے
ہور چھفان اوچھاڑ بناتی چھتر سنہری خاصے
کھڑ کھڑیاں سے کھڑیاں اگے جا کر ہویا کھڑیاں
کھینچے لاء کرنجی چیونکر ساون ہاتھاں چڑھیاں
میل کاٹھ تے بگھی رتھ سی تج گڑے تے یکے
اشتر گاڈی تے بزگاڈی ہور کئی کم پکے
فوجاں لشکر رنگ برنگی سبھ سوار پیادے
میر وزیر شہزادے کیتے خوب سوداگر زادے
سوہنے سندر بانکے سارے لا لباس سنگارے
مارن اکھ اکھن وچ پڑوے تک تک ڈھین ستارے
زیور حسن انہاندے کولوں جھلک لگی آسماناں
گاون ساز بجاون سازی نغمہ ناچ تراناں
ہور زور آور کشتی والے لتھے مل اکھاڑے
ڈنڈ سروتے کردے پکڑاں یک دوئے تھیں چاڑے
کلا جنگ یک کرے شتابی حقا تنگ یک کردا
یک چائے یک اگے آنے روم پھرے یک مردا
دھوبی پڑا کر یک ٹے یک بنگڑی کر بھنے
یک گروں تے کرے سواری دوجانو ہندر بھنے
تیر انداز سوار بہادر نیزہ سپاہی
کرن قواعد آپو اپنی جمع ہوئی سبھ شاہی
سیف ملوک شہزادے کارن ہویا تیار الیماں
کی حساب سناواں یارو سے اسباب عظیماں !

سیف ملوک اگے ونج ہوئے حاضر سبھ تماشے
لمے سلامی میر شہزادے افسر بے تحاشے
ملکہ تے شہزادے اتے صدقے کرن نثاراں
چھم چھم برسن ہیے موتی جیونکر مینہ بہاراں
تخت اتے شاہزادہ بیٹھا خلقت چائیں چاندی
نغمے ناچ اگے سے مجرے چمکے سونا چاندی
سراندیپ شہر دے سوہنے ہک تھیں ہک سوایا
صفاں بنا کھلوتے آہے جدوں شہزادہ آیا
آب گئی بیتاب وسیندے ہوئے شتاب سلامی
جیونکر مصر شہر وچ یوسف کیجے حسن تمامی
جیوں کنعانی مصر شہر دے سوہنے خاک کیتے سن
اس مصری نے سراندیپی قد چھاک کیتے سن !
ملکہ خاتوں جس وچ آہی اوس کجاوے اگے
ناچ تماشے تے سر صدقے وہل نہیں ہتھ لگے
شوکت شان اجیہی کر دے آن شہر وچ پہتے
انت حساب شماروں باہر دے سر صدقے بہتے
سراندیپ شہردا والی نال لئی شاہزادے
عالی تخت اپنے تے آیا دل وچ خوشی زیادے

یوز ہزار شکار آزمودے چیتے چیتے والے
ہور ہزار شکاری کتے مارن مرگ سکھالے

تنبو خیمے سرخ قناتاں مل جہاندے بھارے
ستر ستر اشتر شتر لدے زر دے سارے

ست صندوق زمرد موتی لعل جواہر ہیرے
چالی ہور صندوق پوشاکاں رخت قماش ذخیرے

ایہ سبھ چیزاں شاہزادے نوں دتیاں کر نذرانہ
جو جو چیز پسندی آئی سارا ڈھونڈ خزانہ

تیغ اسباب ہتھیار فولادی جو لائق سلطاناں
اوتھو اوتھے دتا ونڈ سارا بادشاہی سمیاناں

اوتھو اودھ دتوں ہو راضی باجھوں عذر بہانے
سیف ملوک نوں ونڈ دتے ملک سپاہ خزانے

سراندیپ شہر دا والی دے کے دان زیادے
بدھیں ہتھیں عذر منیندا کہندا سن شہزادے

جو تدھ ملکہ پچھے جھلی رنج مصیبت دونی
حق تیرا اوہ مکدا ناہیں گوہڑے وچوں پونی

کر کے کرم سخاوت بیٹا بخشیں والد سارا
اگوں بھی میں نوکر تیرا نہ کجھ عذر نہ چارا

سیف ملوک تخت توں اٹھ کے کرن لگا تسلیماں
دے جواب اس گل اوہدیدا وانگ اصیل حلیماں
جیونکر رسم رسوم شہانی کر کے ادب آداباں
سیف ملوکے راضی کیتا شاہ نوں نال جواباں
تاں پھر ملکہ دا پیو ہتھوں شاہزادے تے وکیا
بخشی جاء علیحدی جتھے رہے سکھلا تکیا
ماڑی خاص شہانی جو سی اپنے بیٹھن والی
اوتھے فرش سنہری کیتے مانجے وانگن تھالی
وچہ سونے دا تخت وچھایا لعل جواہر جڑیا
مجلس کارن نرم غلیچے انت نہ آوے اڑیا
ماڑی دی تعریف نہ ہووے کی گل کراں زبانوں
دھرتی اتے آہی یارو مثل بنی آسمانوں
چھت پرت کیتی استاداں ہر ہر تھاں ہزاراں
بوٹے تے پھل کھیل رنگاں دے باغ بہشت بہاراں
شیشے لاون جھلک چو طرفے موتی لٹکن چھجے
نقش نگار صفائی صفیاں وہڑے رونق رجے
سیف ملوکے دا اس جائی خوب سہایا وڈیرا
لدھا شاہی راج حکومت اگلیوں کجھ ودھیرا
سراندیپ نگر دا والی کول اوہدے نت آوے
بہت خوشامد خاطر کردا کھیڈیں چت بھلاوے
چوپٹ گنجفے تے شطرنجوں ہس ہس کر دے بازی
بد رنگوں رب رنگ بنایا برسا بولی تازی

پہلے ہتھ اٹھاراں اٹھے چھپ گئے ترے کالے
پنجے چھلکے دوئے پوئے سبھ آون من بھانے

ست ست واراں چین ستاراں دا رکھے جدا سدا
شاہزادے نوں شہ نہ آوے نہ جگ بھٹکے کسدا

تریہرے واہ رکھاوے پاسا چھ ترے پنج دو بھائی
نالے پنجیں چوہیں اوتھے بند نہ پوندی کائی !

چھکے دوئے چھکے چار اٹھاوے پون باراں تے تیراں
کچے بھی ہو جاون پکے جگ میلن کھڈ چیراں

پنجرے چھکے جے لا چاروں وار کھن ترے پنجے
بدھے باجھ لیاون ساراں بچ وے کانے گنجے

عاشق نرگوں پیے پیے نکلے کتنی کتنی واراں
رنگوں چا بد رنگ بنائے چھڈ نکلے گھر باراں

سنگ قبیلے رنگ اپنے تھیں ماری دا اٹھ کردا
ہر خانے ہر پاسے گروے دھکے کھاندا پھردا

کدھرے ہوندا قید نماناں کدھرے وت مریندا
جاں رب سچا کرے محمد پک کے واصل تھیندا

کدے شہزادہ کرے مطالعہ دفتر علم کلاموں
کدے کچہری لا عدالت کردا خاصوں عاموں

کدے ہکلا بیٹھ سکھالا کروا عیش اندر دے
گاندھی شیشے بھر بھر لاون ہر ہر قسم عطر دے

ساقی وانگ شراب پیالے مکھ روشن گل لالے
ہتھ صراحی نور صباحی کاسے پور پیالے

عیش شرابوں نقل کبابوں تار کھنکھار ربابوں
ساقی مطرب ہر اک ٹوٹا خورشیدوں ماہتابوں

چھوکریاں وچ خدمت حاضر لونڈے ہورے ریشے
سبھو سن ان ودھے موتی صاف بدن جیوں شیشے

کول رہے سلطان ملک دا ساعت مول نہ وے
صبر آرام نہ آون جاں جاں سیف ملوک نہ دے

جاں شہزادہ ہووے اواسی آپ غزل کوئی گاوے
سننے والے رہن نہ ثابت ہوش تماماں جاوے

جدوں نشے دی مستی اندر آپ سر دوا لاپے
دانے لوک ہوون دیوانے رو رو کرن سیاپے

جاں پھر یاد پوے اس صاحد نام اوہدا لے روندا
آہیں ڈھاہیں مار شہزادہ نیلا پیلا ہوندا

ہو بیتاب پلنگ پر ڈھیندا طاقت رہے نہ جسے
تیغ فراق تجن دی کولوں پل پل اندر کسے

شاہ ملک واقف ہور سارے میر وزیر سیانے
ہون تعجب ویکھ محبت صدق صفا یرانے

شاباش آفرین ہزاراں ہر کوئی کہے شہزادے
ایسے مرد انصافے والے ہوسن نہیں زیادے

ہک پری دی مورت تک کے گھر در شاہی چھڈی
چوداں برس سرے پر جھلے رنج مصیبت وڈی

اوس گلوں بھی مڑدا ناہیں چلا اگیرے جاندا
پھر ملکہ نے ویر بلایا اس نوں بھی گھر آندا

پھر جو یار پیارا بھائی صاعد نام کوئی ہے
اوس بن گھڑی آرام نہ اس نوں ہر دم یاد سوائی ہے

ہر ہر پاسے صدقوں پکا اہل وفا یگانہ
گھٹ گھٹ پیدا کرسی یارو ایسے پت زمانہ

ملکہ خاتوں تے بھین اس دی بدرہ خاتوں رانی
بدیع جمال سہیلی جس دی شاہ پری من بھانی

دونوں بھیناں مڑ مڑ آون نالے مال انہاندی
سیف ملوکے کوں لیاون جوشے اوس سکھاندی

کھانے دانے ہور پوشاں شربت رنگ برنگی
اوس عزیز اگے آرکھن چیز دے جو چنگی

عشرت عیش سبھو کجھ لدھایا نہ اکھیں ڈٹھا
جاں جاں یار نہ ملے محمد کجھ نہ لگدا مٹھا

عاشق نوں ایہ مال خزانے تخت حکومت شاہی
دلبر باجھوں ایویں دسدے جیوں چوراں گل پھاہی

اک دن ہو اداس شہزادہ کہندا ملکہ تائیں
کدا قرار ہووے گا پورا جاندی عمر ازائیں

جتھاں دے دل جب سجن دی سو کیوں بہن نچلے
چر فراق ہووے تقدیروں اچرک وس نہ چلے

جاں پھر وس سجن دی پونے بدھے وہن نہ ٹھلے
اس شاہی تھیں اس دے کوچے بھلے مینوں دھر کلے

جس دل جب پیار سجن دا ہر دم مایا لوڑے
کیتے قول اساڈے ملکہ شاید تساں تروڑے

یا میں تھیں گستاخی ڈٹھی یا تسیں کیسے ہوڑے
ضائع عمر ملے بن جاندی جگ جیون دن تھوڑے
یا ہن یار ملاوٗ مینوں قول موہیں دا پالو!
یا کوئی طرف ولایت اس دی رستہ پندھ وسالو
تخت ولایت دولت عزت گھر میرے بھی آہی
سب کجھ چھوڑ پری نوں ویکھن ہویا سمندر راہی
پھیر تساں اس بادشاہی وچ کیتا قید دھگانے
میں دلبر بن سولی اتے عیش تساڈے بھانے
موجاں مانن نہ میں آیا تخت تساڈے بہہ کے
پری ملے تاں بہتر نہیں تاں کی لیناں بہول رہ کے
رخصت کرو اوتے دل مینوں جتول دس سجن دی
پردیساں سر دیساں کدھرے وانگن کوہ شکن دی
صدقہ کر جو سیس سجن دیاں قدماں وچ نہ لایا
بھارا بھار نکماں دھڑتے ایویں رکھیا چایا
یا مرساں یا ترساں کدھرے کرساں سر قربانی
یا میلو یا ٹور ملکہ جاندی مفت جوانی
ملکہ خاتوں آکھ سناندی منت کرے پکڑ پیراں
کہندی کرو تحمل بھائی جیوں دھیراں تیوں خیراں
کیتوئی صبر تحمل اگے چوداں برس لمیرے
ہو رہن چودہ دن کر جگر آئے بھلے دن تیرے
صبر پیالہ زہر نوالہ اول مشکل بھارا
اوڑک نفع اجیہا کروا جیوں تاباق پیارا

کوڑا منہ مصبر کروا وہن ہیک ہر لڑاں

پرجاں سنگھوں ہیٹھر لنگھائیے دفع ہوون کئی پیڑاں

کوڑا کھاون سوگن پاون مٹھا کھاون والے

خون غلیظ ہووے تن روگی تھوڑے رہن سکھالے

چوداں روز صبر کر بھائی جھلیں درد جدائی

بیٹھا پی شراب صبر دا کف غماں دی جائی

تاول نہیں کری دی

دم دم خبر اسانوں آوے عجب جمال پری دی

نور ظہور پری دے کولوں ہو سی دور ہنیرا

سراندیپ ملک وچ سارے چانن ہوگ ودھیرا

ہوسی باغ اساڈے اندر آپریاں دا ڈیرا

مشتاقاں دے بھاگ سوائے جدوں کرے گی پھیرا

گھر در ساڈے ہوگ بہشتوں رونق روپ سوایا

اوہ بھی نوروں نور ہوئے گا جس کس درشن پایا

جس دیدار نہ ویکھن ہویا نال افسوس جلے گا

عشقے باجھ نہ ڈٹھا جاسی عاشق جھال جھلے گا

تو ہیں عاشق خاصہ اوس دا آیوں چھوڑ ولایت

اس پچھے تدھ سر تے جھلی سختی بے نہایت

میں بھی قسم خدا دی کر کے کیتی شرط پکیری

عجب جمال پری دے اگے عرض کراں گی تیری

ماں میری تے بدرہ خاتون اوہ بھی کھاون ہیاں

جے خیری ہن کیتا مولی میلاں نال سبلاں

نال بدیع جمال پری دے سیف ملوکے تائیں
کٹھی اسیں ضیافت کرساں آکھن چاہیں چاہیں
باپ میرا بھی قسماں کردا جاں وس لگا میرا
سیف ملوک دھرم دا بیٹا کرساں فکر بتیرا
اسیں سبھو اس گلے اتے آپو اپنی جائی
شامل ہو کھلوتے اپنے چتنا نہ کر بھائی
ویسی رب مراداں تینوں شک نہیں اک ذرہ
نال بدیع جمال پری دے ہوگ وصال مقررہ
سن گلاں شہزادے تائیں ہوئی کجھ تسلی
لے دعائیں اتے ثنائیں ملکہ گھرنوں چلی
آساقی بھر دیہہ پیالہ آیا وقت خوشی دا
نیڑے آ مقامی ہویا پچھا یار پوشیدہ
مدھ پیواں مستانہ تھیواں رل کے سنگ سواراں
شہر جنگل تھیں باہر نکل کے ڈھونڈ لیاواں یاراں

داستان دربیان ملاقات شدن با صاعد و بدست آمدن و کیفیت خود بیاں کردن بہ یک دیگر صاعد و شہزادہ

راوی ایس کہانی والا لعلاں دا ونجارا

چن چن موتی دیئے مزدوری کہے محمد یارا

شہزادے نوں چھوڑا تھائیں سنگ لدھا اس بھارا

صاعد دی لے خبر اگلا دور رہیا بے چارا

اوکھا سوکھا ہوا کواری ڈھونڈ لیاویں اس نوں

تینوں بھی رب سنگ ملاوے سنگ ملاویں اس نوں

سر پر سفر مصیبت سہیے اپنا حال وبخائیے

نجم النساء سہیلی وانگر یاراں یار ملائیے

حاتم طائی نے سن بھائی کیتی کیڈ کمائی

من سوال دوئے دے لیئے اپنی جان گوائی

بادشاہی ست سفر مصیبت ست واری اس چائی

ہن تک نام حیات اوسے دا شناس ولیس اکائی

توں بھی مرد جوان کہاویں کوڑا سچا جیسا

صاعد تے شاہزادے والا میل کراویں کیسا

اس نوں باہوں پکڑ شہزادے راہ پر آن بہائیں

سیف ملوک شکار چلے تاں اوسے راہ لنگھائیں

اک دوجے نوں ویکھ لئیں گے دسی نہیں اکلا

دونویں راضی ہون اس کموں پاک تیرا تد پلا

جھب ہن لک محمد بخشا راوی مرد ونگارے

اک دن سیف ملوک شہزادہ چڑھیا طرف شکارے

سراندیپ شہر دا والی شاہنشاہ وڈیرا
اوہ بھی نال شہزادے چڑھیا لشکر ہور بتیرا

سراندیپ نگر وچ پھیر دے کوچے گلی بازاراں
ہر ہر قدمے نال شہزادے لوک دیئے سرداراں

مانک موتی ہیرے چنے مہراں ہور ویناراں
صدقے سٹ سٹ تودے لگے پیران بیٹھ سواراں

خلقت بھج بھج تکن آوے سیف ملوک پیارا
مصر شہر دا والی کیہا دیو تیاں تے بھارا

میر وزیر امراء شہزادے شاہ سوداگر زادے
پنج پنجایت اہل ولایت صدقے دین زیادے

شاہزادے نوں ویکھن والے انت نہ رہیا کائی
اک دوجے تے ڈھہے مردے عورت مردا کائی

ہک چبارے وچوں ویکھن جھاکی کھول شتابی
گلیاں چھت بازار بھیر خلقت بے حسابی

سب کسے نوں مٹھا لگدا ہر اک دے دل پڑدا
خلقت تک تک رجے ناہیں کوئی نہ پچھے مڑدا

ہک شاہزادے دوجا سوہنا نالے تخت بہادر
نالے دور وطن تھیں آیا سفر ڈٹھے اس نادر

ہر بندے نوں لگا پیارا جس جس نے اوہ ڈٹھا
جیہڑے صفت زبانوں کر دے ہووے اونہاں منہ مٹھا
سننے والے سن سن صفتاں عاشق ہون تیرے
شاہزادہ وچ شمع نورانی خلق پتنگ چوفیرے
جے اوہ قدم اٹھیں تے رکھے سبھ آکھن بسم اللہ
ہر کوئی دے دعائیں دل تھیں کوئی نہ کردا گلہ
خلقت آکھے جو کجھ خوبی دنیا اتے آئی
جو جو صفت صاحبن والی خالق پاک بنائی
جو بھلیایاں ودھ شماروں وچ کتاباں سنیاں
ایسے کارن سرجی خالق ویتوس کرار زبانی
ویکھ حیران رہی سبھ خلقت تھاں بتھاں کھلوتی
سیف ملوکے دی اسواری شہروں باہر ہوئی
رکھ شکار بہانہ ٹریا ہون جنگل دا واسی
صاعد دے اس درد فراقوں ہویا جی اوداسی
پری دلوں کجھ ہوئی تسلی وقت ملن دا آیا
چوہدراں روزاں دا کر عرصہ ملک ذمہ چایا
صاعد دی ہن چھک سینے وچ لین آرام نہ دیندی
ترٹی سانگ کلیجے اندر ہر دم رڑک مریندی
شاہزادہ دل خفگی اندر چپ چپاتا جاندا
باہر شکاری دے وچوں آپ شکار غماں دا
صاعد نوں ہر ساعت اندر یاد کرے تے رووے
آکھے یارب سایاں کتھوں ایڈ نصیبا ہووے

صاعد یار ملے اج مینوں اچن چیت اس راہوں
جاوے داغ جدائی والا ہووے فضل الہوں
اوسے سیر شاگرے اندر پھردا سی شاہزادہ
کی تکدا یک جائی بیٹھا مرد بڈھا یک سادہ
بیٹھا کول اوہدے ہور دو جا شخص جوان عمر دا
تن رنجوری اوپر بھوری نہ تہ بند کمر دا
لمیں وال مداری وانگر لٹا بن بن آئے
ناں سر پگ نہ ٹوپی چولی منہ سر خاک رمائے
پیریں پاڑ بیائیاں کیتے میل کیتا رنگ کالا
نقش سندر محبوباں والے مجذوباں دا چالا
لاغر انگ ہویا سک تیلہ رنگ کیسر جیوں پیلہ
اکھیں پانی ڈل ڈل ڈلکے برا غریبے حیلہ
ہتھاں پیراں دے نونہہ ودھ کے نشتر وانگر ہوئے
بغلاں ہور حجامت والے لمیں وال کھلوئے
ہکو بھوری تکلا اوپر اوہو لک دوالے
چپ چپاتا بیٹھا ڈٹھا مجذوباں دے چالے
نموں کر نظر ڈٹھا شاہزادے پیا بھلاوا عقلوں
صاعد وانگ نمونہ دے ہتھوں پیروں شکلوں

لے کے حکم غلام شتابی پھرے جا چوفیرے
دھرا گے مجذوبے تائیں آن بھائیوں ڈیرے
شاہزادے تے تاول کیتی کیویں مڑ کے چلاں
اوس غریب جے تھیں پچھاں حال اوہدے دیاں گلاں
چاٹل چایا چاء گھوڑے چابک لایا
ہک اندر سی سک تجن وی چھک و راگ لیایا
ڈیرے آن لتھا پھر جلدی فارغ ہو شکاروں
آون سات غلاماں تائیں حکم ہویا سرکاروں
حاضر کرو شتابی اتھے اس مجذوب جنے نوں
خفگی وی گل پیچھے ساری خفتی رنگ بنے نوں
خدمت گار گئے اٹھ جلدی پکڑ غریب لیاندا
شاہزادے دے تختے اگے جاں اوہ ہویا واندا
کرے سلاماں وانگ غلاماں چم زمین ادب دی
کہے دعائیں صفت ثنائیں وانگ کلام عجب دی
بہت فصاحت نال بلاغت کرے کلام زبانوں
خوش آوازہ سمجھ اندازہ چھولے سخن بیانوں
وانگ وزیراں کر تدبیراں خوب کرے تقدیراں
سن تفسیراں با تاثیراں لگی چپ امیراں
چال کمال وبال آلودی نال زوال اوہی
حال مثال کنگال سودائیاں قال مقامی اجیہی
عام تمام کلام اوہدی سن کام سلام شہانے
نام انعام حرام ہویوںے ویکھ کمام یگانے

شاہزادے فرمایا اگوں سن توں مرد غریبا
کتھوں آئیوں کتھے جا سیں پھیرے کدھر نصیبا
کی مطلب کی ناتواں تیرا سچ دسالیں بھائی
کہیوس نام میرا ہے صاعد رکھیا بابل مائی
مصر شہر تھیں آئیوں شاہا اوہ میں وطن پیارا
جاون دا کجھ پتہ نہ اگوں کتول رزق ہمارا
نام مصر دا سن شاہزادے بھڑک لگی اک سینے
آہ چلاوے تے فرماوے سکھ دس مصر زمینے
پھر پچھے کی ناتواں تیرا سچ دسالیں بھائی
کہیوس نام میرا ہے صاعد رکھیا بابل مائی
صاعد دا سن نام شہزادہ تختوں اٹھ کھلویا
ہو بیہوش ڈھٹھا کھا گردی ہی ہووے جیوں مویا
جاں بیہوش ہویا شاہزادہ ڈھٹھا نفر غلاماں
بے عقلاں کجھ سمجھ نہ کیتی پایا شور ہنگاماں
جو جو آہے دانش والے شاہزادے پر ڈھٹھے
صاعد نوں پھڑ مارن لگے ہو بے عقل اکٹھے
کند فہماں نے معلم کیتا شاہزادے دا ویری !
سیف ملوک کیتا اس دکھیا ایہ کیوں جاوے خیری
اک دوجے تھیں سرس اوہ ظالم ترس نہ کردا کوئی
اس عاجز وانڈے یارو کی دساں جو ہوئی
لتاں مکے مار طمانچے نال زاراں وتاں
سوٹے سے سوالاکاں پائیاں بھنیاں پٹاں سٹاں

ماراں کھانڈا ہنڈا گڈوا کر ہمت اٹھ نٹھا
ہک اگلی کوٹھی اندر چھپ کتے وچ ڈھٹھا

سیف ملوک اتے چھنکائے عطر گلاب امیراں
پکھے جھلے تلیاں ملیاں وانگن سکیاں ویراں

جس ویلے شاہ ہوش سنبھالی پچھیوس صاعد کتھے
سبھ حقیقت نفراں دسی ایہ کجھ گزری اتھے

ماری دا اٹھ نٹھا صاعد اسیں رہے وچ رولے
خبر نہیں وچ چھپیا کتھے ہے بچیا کس ڈولے

سیف ملوک کہیا کم بختو برا ہنیر کیتوئے
اپنے ولوں سجن بن کے میرا لہو پیتوئے

احمق سجن دی بھلیائی ویر ہوندا ستراناں
تن دے سجن دل دے دشمن جہاں زہد نہ بھاناں

شاہزادے فرمایا اس نوں پیدا کرو شتابی
نفراں جاتا ہے تقصیری کریے ڈھونڈ خرابی

نفر غلام چوطرفی دوڑے آوے کتوں نظر وچ
اوا ہناں پیروں آپ شہزادہ بھجدا پھرے شہر وچ

کوچے گلی بازار محلے دیندا پھرے ڈھنڈورے
اس صورت اس قد اس ویسے اس روشے اس تورے

ایس گھڑی وچ اساں کھڑا یاد سو جس نے ڈٹھا
یا کوئی ڈھونڈ لیاوے کدھروں کھول دیاں اس چٹھا

اک ہزار دینار دیاں گا جو اس نوں پکڑ آنے
بہت عزیز اسانوں لگسی سجن دل دے بھانے

سرگردان شہزادہ پھر دا منہ کوڑا دل پھکا !

ویکھ اونہوں جگ لوڑن چڑھیا کیا وڈا کیا نکا

خاطر خوف شاہا ندا نالے طمع پیوے زردا

جا بجائی لوڑن خلقت پتہ کرن ہر دروا

نہ کوئی کھوج نشانی لبھے ناں کوئی پتہ نہ وماں

صاعد چھپیا نئے ڈھونڈورے آکھے کتول نساں

جیوں جیوں لوڑ تلاش ویکھے بندا ہو چو پیتا

دل وچ کرے دلیلاں ربا برا کیا میں کیتا

کی میں خون انہاں دا کیتا اڈ گناہ کبیرا

ڈھونڈ سزائیں دیوں لگے آندوس کس تقصیرا

خبر نہیں جے قتل کرن گے یا پھر قید کریسن

یا کوئی سخت تنبیہاں دے کے غصے نال مریسن

صاعد خوف اندیشے اندر جان سکی تن کنبے

سیف ملوک ڈھونڈیندا وتدا چایا ورو النبے

گھر گھر ہو کے ویندا پھردا بھجدا پیر نہ لگے

خفگی نال ہویا رنگ پیلا ہوٹھ سکے منہ بگے

لدھا یار کھڑایا مڑ کے پیا ہنیر خدایا

جیون میرا ہے کس کاری جے اوہ ہتھ نہ آیا

اودھر اوہ دعائیں منگے شالا کوئی نہ ویکھے

ایدھر ایہہ کہے جب میل ہووے کت لیکھے

دو بندے اس کوٹھی آئے اوڑک لوڑ کریندے

اندر وڑ کے ویکھو لیونے جھنڈوں پکڑ مریندے

صاعد عاجز دے دوہائی نسدا یاروں نا ہیں
ننھے ہتھ سوال پکارے اتنا مارو نا ہیں

والاں تھیں پھڑ دھر وہ لیونے ونج حضور پچایا
جاندے جنے وانگ فراقے اپنا آپ وکھایا

جھکھڑ بہت اوڈائے پیلے پھری بہار چمن دی
نس پیار وہ چھنڈ وچھوڑا آئی وار ملن دی !

ہو بیہوش ڈھٹھا ونج صاعد کجھ خوفوں کجھ ماروں
شاہزادہ پھڑ تلیاں ملدا آپ کریندا اواروں

عطر گلاب لگے چھنکاون ہور ملن خوشبویاں
ہوش پھری اٹھ بیٹھا کہندا دسیں کیکر ہویاں

حال حقیقت اپنی ساری کھول سنا جواناں
کیونکر مصر شہر تھیں ٹرکے پہنچوں انہاں مکاناں

صاعد دے دعا شہزادے شالا سکھیا جیویں
دولت تخت اقبالاں والا سدا زیادہ تھیویں

سر پر ظل الٰہی ہووے قدماں وچ ولایت
دشمن چور ہوون تے سجن مانن خوشی نہایت

شوکت شان عدالت عزت راج حکومت پایا
روز قیامت توڑی شالا دن دن ہووے سوایا

عاصم بن صفوان شہزادہ مصر شہر دا والی
نوکر اس دے تختاں والیہور شہزادے چالی

صالح ابن خمید اوہدا اسی اک وزیر پیارا
میں ہاں بیٹا اس دا شاہا کرماں دا ہتیارا

میرا اک شاہزادہ آہا بیٹا عاصم شاہ دا
سیف ملوک آہا اس ناداں بھائی سورج ماہ دا
بھاناں رب دا اینویں ہویا اٹھیا دا نہ پانی
کپڑے اتے لکھی ڈھیوس مورت پری زنانی
ویکھن سات کیہا اس مورت جیو گیا ہو راہی
اٹھ پری دی لوڑے چڑھیا چھڈ ولایت شاہی
ستر ہزار امراء اسلامی دولت رخت جواہر
مال خزانے تے سیانے بے حسابوں باہر
ہوا سوار جہازاں اتے وچ سمندر ٹریا
ہک دن داء مخالف جھلی مینہ غضب دا وہریا
بھج جہاز ہوئے کئی ٹوٹے غرق ہویا سبھ ڈیرا
ہک دوئے دی سار نہ کوئی آہا سخت ہنیرا
میں اک تختے اتے رہیا دھریا وچ جلائی
قدرت پاک خدائے رکھیا شاہوں پئی جدائی
شاہزادے دے درد فراقوں بہتر سی ڈب مرناں
ڈاہڈے نال نہ زور محمد جو بھاوے اس کرناں
چوہداں برساں دے ہن نیڑے مدت ہوئی وچھنے
سنہھ گیا سبھ آنسو پانی دیدے اتنے رونے
سرگرداں رہیوس نت پھردا ہ ٹاپو ہر بندر
لستا خاں دی قومے پہلاں پائیوس قیدے اندر
پنجرے اندر پاء انہاں نے کیتا مینوں قیدی
نال درخت رکھن لٹکائی ناں گل سمجھ کیہدی

دروان نال ہویا پر سینا خوب بلند آوازے
غزلاں گاواں من پرچاواں شعر پڑہاں تر تازے
نہ میں گل انہاندی سمجھاں نہ اوہ سمجھن میری
مینوں جان پکھیر دااون اگے دانے ڈھیری
کچے دانے پاون مینوں کھاون کارن چوگاں
اوہ نہ کھاواں پیٹ سکاواں رب دی دتی بھوگاں
پنجر امیرے والا ہووے نال رکھاں دیاں ڈالاں
موری وچوں حیلہ کر کے باہر متھہ نکالاں
میوے کول ہوون جے پکے توڑ شتابی کھاواں
تاں اونہاں پھر معلم کیتا ہے ایہ مرغ سچاواں
میوے پکے دیون لگے دانے بھن چپراون
پنجرے شام نکالن باہر جنگل بول کراون !
پھر پنجرے وچہ پاون جلدی کرن وساہ نہ ماشہ
مشکل قید مصیبت مینوں انہاں عجب تماشہ
بے ترساں نوں ترس نہ آوے کر دے قید پرنداں
سکھیے باغیں اڈن والے پنجریاں وچہ جنداں
کرن جدا اڈاراں نالوں جوڑے چاتر وڑن
پر بھجن سر گنجے ہوون اجے بے ترس نہ چھوڑن
جنس اپنی تھیں وچھڑ جیہڑے نا جنساں وچہ آئے
کاہدا سکھ سواد انہاں نوں دم دم دکھ سوائے
وچہ ہوائیں اڈن والے قید اندر درماندے
تاں اوہ سنگ نہ چوگ خوشی دی زہر نوالے کھاندے

پنجریاں وچہ ٹرن نہ ہوندا کیکر ہووے او ڈاری
آئی باجھوں جان نہ نکلے جھلن سخت قہاری
خبر نہیں کس دیسوں آون مرغ غریب بیڑے
دانہ پانی پکڑ بدیسیں ہر ہر بنے پھیرنے
جالاں والے پکڑ لیاون چین پنجر وچہ جالاں
چالاں یاد کرن نے رووَن کوئی نہ محرم حالاں
جیوں جیوں رووَن کرن پکاراں بولن بول غمیندے
اوہ رووَن تے رکھن والے ہس ہس دوہرے تھیندے
نہکوئی سمجھے گل انہاں دی نہ درداں دیاں کوکاں
بھڑ بھڑ کے اوہ مویا لوڑن عجب تماشہ لوکاں
ساری عمر پھیندیاں گزرے سر تے وال نہ رہندے
تپا مارن شکر گزارن رب دا دتا سہندے
بے رحماں نوں رحم نہ آوے ویکھ مصیبت بھاری
سجناں نالوں سجن وچھنے رسم کہی بتیاری
یک لہندے دے چڑھدے جاندے دے مڑ لہندے
ہکناں سخت نصیب اول دے پنجریاں وچہ بہندے
دور وطن ہمراہ نہ کوئی پیا قضیہ بھارا
کھولیں قید امید تیری تے یا مرشد سچیارا
بری جدائی سہنی آئی لدگیوں ولدارا !
رب رحیم غفور محمد میلے پیر پیارا
مدت پچھے صاعد تائیں نظر پیا شہزادہ
حال سنا محمد بخشا گلاں چھوڑ زیادہ

یار اڈیک قصے وی اندر لے لے کھان اوہارا
سدھی صاف مکا کہانی ناں کر بہت پسارا

صاعد حال سناندا شاہا ایتھویں سال میں قیدی
کدے خلاص کریگا ایتھوں آہی آس رہے وی

آیا رب کریمی اتے ایہہ سبب بنایا
جو سلطان ملک دا آہا چڑھ انہاں تے دھایا

جس قومے وچ قیدی ہیساں میں پردیسی بندا
اس قومے دی سختی آئی مار چکائیوس دھندا

اوتھوں رب خلاصی کیتی نس ٹیروس کر جلدی
اگوں شترسراں نے پھڑیا لکھی ملی اول دی

شترسراں دا راجہ جیہڑا گھر اس دے وی بیٹی
قوم اپنی وچ صورت والی زیور نال لپیٹی

اوس بی بی نے میرے تائیں اپنے کول منگایا
قدرت نال اوہدا دل شاہا ویکھن سات وکایا

مدت پاس اپنے اس رکھیا لوڑے مطلب پایا
اوتھوں بھی پھر نس کھلوتا مولی پاک بچایا

گھنی گھنیری ویکھ مشقت پہتوس ایس نگر وچ
ہک مسجد وچ ڈیرا کیتا بیٹھا سال فکر وچ

ہک نمازی بڈھا آہا اوس مسجد دا بانگا
اج اس باہر آندا مینوں سیر کرن دی تاہنگا

اس جائی آ بیٹھا شاہا جس جائیوں تدھ آندا
سیف ملوکے دے غم اندر بیٹھا سال ورماندا

شاہزادے ایہ گلاں سن کے صاعد پک پچھاتا
ہنجوں رویا اٹھ کھلویا فضل رباناں جاتا

صاعد تائیں سینے لائیوس نال پیار صفائی
کہندا سیف ملوک شہزادہ میں ہاں تیرا بھائی

سیف ملوک میرا ہے ناواں عاصم شاہ دا جایا
تینوں مینوں وچ سمندر رب وچھوڑا پایا

اپناں آپ شہزادہ دے صاعد مول نہ منّے
خبر نہیں اوہ کتھے رہڑیا کس نے لایا بنّے

جیکر کدھرے روہڑ کھڑ اگا ہوسی حال شکستے
ایہ کوئی شاہ ولایت والا فوجاں ملن رستے

دولت مند اقبالاں والا راج حکم اس بہتا
کیکر اوہ پردیسی شہدا ایس مراتب پہتا

صورت جیسی صورت ہوندی وانگ آواز آوازے
عاقل دانے سوہنے سندر بھلے بھلیرے تازے

سیف ملوک نہیں توں بھائی صاعد کرے نہ باور
ہر ہر جانثانی وسدا سیف ملوک اکابر

صاعد نے فرمایا اوڑک ہک نشانی پکی
تد یقین لیاوں شاہا جے اوہ جاوے تکی

سیف ملوکے دے وچ متھے آہا خال نورانی
اوہو خال ہووے اس سہدے معلم ہووے نشانی

شاہزادے دستار اٹھائی متھ کیتا واندا
صاعد خال ڈٹھا جس ویلے ڈھٹھا ہو درماندہ

ہوش عقل سدھ بدھ رہیوس مرے وو انگ سپاہی
سیف ملیندا اتلیاں تن تھیں تران گیاسی

لے گلاب مریندا چھٹے سر منہ سینے تائیں
عرض کریندا بار خدایا اس نوں پھر بچائیں

صاعد نے وت ہوش سنبھالی آیا جیو ٹکانے
شاہزادے دی پیریں ڈھٹھا چمے قدم دھگانے

کہندا شکر ہزار ہزاراں ڈٹھیوس پھیر سوکھلا
کی کجھ شکر زبانوں آکھاں کرم کمایا اللہ

صاعد تے شاہزادہ دونویں اٹھ ملے گل لگ کے
سج گئی پوشاک اکھیں تھیں ہنجوں نالے وگ کے

سراندیپ نگر دے شاہے نالے فوج رعیت
اہلاں حرماں تابعداراں ہوئی خوشی جمعیت

گیا گواتا یار شہزادے مولی پاک ملایا
سد حجام حجامت کیتی جا حمام نہایا

قیمت وار پوشاک منگائی عطر اوپر چھڑکایا
صاعد دے پھر بدن لوائی چڑھیا روپ سوایا

نغمے ناچ ہوئے ہر کوئی سوہلے گاون آیا
چڑھیا روپ سوایا لالہ کیسریاں رنگ لایا

ہر ہر وال کڈھے چمکارے جیوں سونے دیاں تاراں
حسن بے انت بسنت چھاں دی ویکھن لوک ہزاراں

شاہزادے پھر کھانے منگے خدمتگاراں آندے
مدت پچھے ملے پیارے رل مل دونویں کھاندے

کھاناں کھا آرامی ہوئے پینڈے لال پیالے
کھیوی ہونے مڑ مڑ دھوندے داغ وچھوڑے والے
صاعد نوں لے نال شاہزادے ٹریا طرف محلاں
کی کجھ آکھ سناواں یارو ایس خوشی دیاں گلاں
ہوئے سوار نراں تے دونویں اگے دوڑے اردل
چالی شاطر بھجدے جاندے نال لباس مکلل
ہر شاطر ہتھ ہندی تیغاں قبضے جڑت سنہری
کی ڈھالیں کھلے گردے پھل سورج دوپہری
پوشو پوش کریندے جاندے خلقت ڈھ ڈھ پوندی
واہ شہزادہ تے واہ صاعد چاروں طرفوں ہوندی
شوکت شان گھنیرا کر کے کرو فسہ ہزاراں
صاعد دا رنگ روپ سہایا جیوں گل وقت بہاراں
محلاں دے دروازے آندا کر کے ایہہ وڈیائی
شاہ نگر دا اگوں ملیا نالے ہور لوکائی !
استقبال اوہدے نوں آئے شاہزادے سر کر دے
لکھ خاطر لکھ عزت کیتی والی اوس نگر دے
سیف ملوکے دی پھڑا نگل بجے پاسے تورے
صاعد دا ہتھ کھبے پکڑے ٹردے ایسے تورے
جا سلطان تخت تے بیٹھا اوہ بھی کول بہائے
سجے پاس شہزادہ بیٹھا کھبے صاعد نالے
دتا حکم کلااں تائیں سرخ شراب لیاؤ
کنجراں تے کلونت میراثی خوب سرماں کر گاؤ

تان ترانے کرن شہانے نغمے ناچ یگانے
سات سراں تے تین گراماں گاون گیتیں وانے
پردے رود سرود خوشی دے گان بجاون سازی
چین شراب رباب سیندے مجلس ہوئی تازی
حوراں ہار بہار بنائے خدمت گار پریشاں
گل رخسار سمن برسائے سنبل وال پریشاں
چیرے کلغی توڑی چمکن طلے دار دوپٹے
گھیرے دار نرم پشوازاں گوہڑے رنگ اولٹے
مارن پھیرے گرد چوفیرے روشن کرن ہنیرے
سن آوازے تازے ہوندے رقص گھنیرے
زاہد صوفی ویکھ نہ سکدے اس مجلس ول دوروں
جو تکے سو جا نہ سکے تاب حسن دے نوروں
جاں عیشاں وچ ہوئے سوکھلے دور ہوئی دلگیری
شاہ نگر دا پچھن لگا کر کے جیبھ مٹھیری
صاعد بیٹا دس اسانوں حال حقیقت ساری
کس سبب بچایوں مولی کیکر عمر گزاری
صاعد کہندا سن توں شاہا میری درد کہانی
جاں شاہزادے نالوں کھڑیا دور رھڑایا پانی
چالی روز رہی سی جھلدی وا مخالف ظالم
تختے تے میں رھڑدا رہیا نہ دسیا کوئی عالم
سرگردان رہیا اوہ تختہ اتنی مدت توڑی
چاروں طرف دے جل مارو زمیں نہ لبھدی لوڑی

آفت ٹھاٹھاں وہن کلاوے گھمن گھیر قہر دے
دانہ پانی اجے نہ مکے لکھے لیکھ امر دے

اک دن جھکھڑ وا کھلوتی ہوئی دور غباری
ابھر دھرتی دسن لگے کیتی رب غفاری

اک ٹاپو دے وندے مینوں جا صاحب نے لایا
جان لباں پر آئی آہی بھکھ پیاس رولایا

ٹاپو اندر نظری آئی نعمت وودھ شماروں
مٹھے میوے ٹھنڈے پانی کوش ہوا بہاروں

گھنیاں چھاواں چیاں جائیں سبزی دھرتی کجی
ہریاں شاخاں میوے بھریاں کوئی نہکوئی بجھی

کوئی مدت اس بندر اندر کیتا وقت گذارا
اوڑک تریوں نبھ کے ٹالا لکڑیاں دا بھارا

میوہ پانی ٹلے اتے پا لئی کجھ خرچی
اوسر وقت بدیسی بھکھے آپ حکیم بورچی

پھیر اوہ ٹالا پانی اتے تریا چار مہینے
اس سختی دیاں گلاں دساں سڑ بل اٹھن سینے

ساری عمر رہاں جے گندا اوہ مصیبت بھاری
سکیڑیاں تھیں اک نہ مکدی ایسی رنج گذاری

مچھ کچھوے تے باہناں تندوے سپ سنسار جماعتاں
لدھر کہیں تے جاہوڑے ہور ہزار آفاقاں

مارو مار کریندے آون وڈے وانگ پہاڑاں
ہر ہر دے منہ وچوں نکلیں دوزخ ہار ہواڑاں

انہاں بلائیں تھیں رب مینوں قدرت نال بچایا
ہر عاجز دا حافظ ناصر واہ واہ بار خدایا

ترے مہینے سنجد باجھوں کھاہدی چیز نہ کائی
سخت مصیبت اوس کٹائی آہی جس بنائی

ہک دن کرنا رب دا ہویا موج چڑھی دریاواں
روئے زمیں تے پانی پھریا کی کجھ آکھ سناواں

اچی نیویں تھاں نہ چھڈی جل تھل ہویا پانی
میں پر زور حشر دا آیا مشکل سخت وہانی !

اس پانی دے زوروں میں بھی جیون تھیں ہتھ دھوئے
ایہہ مویا کہ مویا میں بھی یار جویں سن موئے

قہر تکے تے جھلے دھکے غوطے کھاہدے بہتے
لیکن لکھے دم عمر دے اوڑک مول نہ پہتے

ندی اوچھل اجیہا لایا ٹکا ٹاپو چڑھیا
مولیٰ صحیح سلامت مینوں خشکی اندر کھڑیا

ٹاپو ویکھ ہویا دل راضی وانگ جنت دے کوچے
سرو چنار انار کھجوراں ہور سفید الوچے !

فندق اتے عناب انجیراں دا کھا انگوراں گچھے
جو من بھاوے سو لو کھائے نہ کوئی ٹھاکے پچھے

ہندی میوے ہور ہزاراں گنتر وچ نہ آون
پک پک سبھ ہوئے رنگ رتے رس چوندے من بھاون

ہور عجب اک میوہ ڈٹھا اس ٹاپو وچ بھائی
وانگ انگورے گچھا اس دا صورت شکل صفائی

شام پوے دن ڈبے جس دم جگ پر پھرے سیاہی
پتر چا لپیٹن گچھا قدرت نال الٰہی

ساری رات رہے اوہ بدھا فجر ہووے پھر کھلدا
بیکا بیک آواز اس رکھوں نکلے بھارے مل دا

ہور درخت اک میوہ اس دا ونگر شکل منو کھاں
وسدا آدم جیوں لٹکایا زلف بدھی سنگ رکھاں

ہر ڈالی پر ایہو جیہے میوے بہت رنگیلے
مٹھے کھایئے من پر چایئے بن ہاڑے بن حیلے

میں بھی دل وچ نیت کیتی اتھے رہن بھلیرا
میوے کھاساں وقت لنگھاساں سنگ نہ لبھدا میرا

اک دن اچن چیتی آیا نسناساں دا ٹولا
مینوں پکڑ لیا رل سبھناں پا گھیرا کر رولا

چکڑی عود لکڑ دا اونہاں پنجرا خوب بنایا
اوس پنجرے وچ گھت کے مینوں نال رکھے لٹکایا

سارے میں دل بر بر تکدے انہاں شناس نہ کائی
آدم شکل پچھانن نا ہیں اور نسناس نو کائی

ایہ معلوم ہووے جے انہاں آدم کوئی نہ ڈٹھا
ان کباب نہ دیندے کھاناں کوئی میوہ مٹھا

نیلا گھاہ گھتن میں اگے یا پھر سکے دانے
کھوڑ بدام چھوہارے مچھی کھاناں کوئی میوہ مٹھا

دانے گھاہ نہ کھاہدے جاون بھکھ کیتی لاچاری
پنجرے وچوں باہر آیوں کر کے بہت ہوشیاری

خورش انہاں کھاہدے جاون بھکھ کیتی لاچاری

پنجرے وچوں باہر آیوں کر کے بہت ہوشیاری

ثمیوں عجب پکھیر وجانن کرن آپس وچ گلاں

ایسا پنکھی کدی نہ ڈٹھا وچ اجاڑاں جھلاں

ساری خورش اساڈی کھاندا دانہ گھاہ نہ کھاوے

خبر نہیں کی ذات ایہا ندی کیہڑے دیسوں آوے

پھر مجھی تے میوے مینوں دیہن خوراک روٹی

کھاون پیون سب کجھ آہا سکھ نہ آہا کوئی

تنگ پیا دل میرا اوتھے چارہ کوئی نہ چلدا

ویکھ کلونہی شکل اونہاندی جگر سینے وچ گلدا

سیف ملوک پچھیندا بھائی شکل انہاندی کیسی

کجھ نمونہ دس اسانوں کیہڑی چیزے جیسی

صاعد کہندا سن شہزادہ دساں کجھ نشانی

سر اونہاندا خوکاں وانگر باندر وانگ پیشانی

اکھیں سبز ڈراون دوروں وفد مثال پلنگاں

گورخراں دی ویہی ساری دسدا بھی میں سنگاں

صورت آدمیاں دی آہے دونویں ہتھ انہاندے

اوٹھاں وانگر پیر بدن تے بجھتے وال دکھاندے

سیف ملوک پچھیندا اگوں نال محبت خاصی

دس بھائی اس قیدے وچوں کیکر ہوئی خلاصی

صاعد کہندا سن شاہزادہ جو گل اگوں آئی

یک دن مینوں مارن لگی اوہ نساس لوکائی

پر کوئی روز حیاتی باقی دنیا اتے آہی
مارن تھیں اوہ ہوئے پشیماں کیتا کرم الٰہی
تحفہ کر کے بھیجن لگے دوجے ملک کسے نوں
ہک جناں پھر چا کند ہاڑے لے ٹریا سی مینوں
جاندے جاندے نوں ہک جائی پانی اگوں آیا
وہیندی ندی ڈونگھیری اندر پیر جدوں اس پایا
پانی کولوں ڈر کے ہٹیا ٹھل نہ سکیا مولے
میں جاتا ہن ویلا ایہو نس پواں ات رولے
پنجرے تھیں میں باہر آیا چھال ندی وچ ماری
وتن باہاں مار شتابی دور گیوس کرتاری
اگے رھڑ دا جاندا آہا پانی تے اک تختہ
ہوا سوار پیا اس اتے پھڑیا اچھا تختہ
پنج دہاڑے تے پنج راتیں گیوس ندی وچ رہڑ دا
پھیر کنارے لگیوس اگوں ویکھ سبب کی جڑدا
زنگی آدم کھاون والے اگے سان بتیرے
مینوں پکڑ لیا پھر اونہاں کھان لگے کر بیرے
پھر کوئی پئی دلیل انہاں نوں کرن آپس وچ گلاں
مینوں سمجھ نہ آوے کوئی بولاں ناں ہلاں
خوب شکار سمجھ کے اونہاں اپنے ملک بچایا
تیلے والے مٹکے اندر گردن تیک ڈبایا
گوشت وچ جاں تیل سنجر سی تر ہو سی سبھ دیہی
تدوں خوراک کراں گے اس دی غرض انہاں سی ایہی

ترے مہینے نت بے ناغہ دوئے وقت رجاندے
شکر مغز بادام چھوہارے مچھی بھن کھلاندے
دل وچ خواہش ایہ انہاندی جاں ہو سی تن فربہ
میوے روغن تیری دیون گے گوشت ہو سی چربہ
ہک دن مار کباب کراں گے ہو سی عید ولیدی
ایس طمع تے پالن مینوں کر تاکید وے دی
جاں پھر گوشت موٹا ہویا پھری وہی تے لالی
آیا رنگ عجائب جسے صفت خداوند تعالی
شیشے وانگ چمکدی وہی چوہ چوہ رت کریندی
مثل انار بھکھے تن سارا لاتاں جوت مریندی
رنگی کھاون اتے ہوئے مارن لگے مینوں
پرجے رکھن والا رکھے مارن طاقت کینوں
دانے رل کے کرن صلا حال ایہ ہے تحفہ بھارا
ہک دن کھاہداتاں کی ہوسی سال نہ نبھسی سارا
اپنے بادشاہ ہے دل گھلیے تحفہ کر نذرانہ
نالے حکم راضی ہو سی دیسی دان شہانہ
کشتی اتے چاہڑ لیونے لے چلے دل شاہے
پانی وچ رہی اوہ بیڑی روز قدر ہک ماہے
ہک دن واء پرے دی جھلی جھکھڑ سخت ہنیری
کانگ چڑھی دریا دے اتے وانگ طوفان وڈیری
چالی روز چلی پھر کشتی وا ہو واہ شتابی
اوتھے میں بھی تکے بھتے رنج مصیبت آبی

ہک دن ظالم واء کھلوتی نرم ہوا سکھائی
خشکی وندے کول انہاندی بیڑی نیڑے آئی

اگوں شہر آیا اک نیڑے آدمیاں دا واسہ
مسلمان دین سبھ بندے کفر نہ وسدا ماسہ

زنگی ویکھ نساون لگے کشتی بہت پچھاہاں
شہری لوک اکٹھے ہو کے پکڑ لیونے لاہاں

زنگی ظالم لوک خونامی پکڑے مسلماناں
سارے مار ندی وچ سٹے پئی وبا حیواناں

میٹوں انہاں خلاص گوایا مار گوائے ویری
نام عمان اک شہر اگے سی اس وچ پہتا خیری

قدرت ویکھ خداوند سندی آپے قدرت والا
بازاں دے ہتھ دے کبوتر کروا پھیر سنبھالا

باز بھجے لے تتر پنجے جاں رب پاک بچائے
لو ہندی پئی مریدی بازے تتر پھڑ ڈر جائے

حکایت بطریق تمثیل می گوید

یک دن کرن شکار شکاری باری اندر آیا

آ درخت گھنے دی چھاویں اس نے ڈیرا لایا

نالے باز ہوائیوں اڈوا آ بیٹھا اس رکھ تے

طعمہ لوڑے ماس نہ چھوڑے آیا ظالم بھکھ تے

ہیٹھ شکاری باز اتے سی وچہ بیٹھی اک گھوگی

دشمن ویکھ کہے اج میں بھی چوگ اجل دی چگی

ہیٹھوں شصت شکاری جوڑے تیری گھوگی نوں لاواں

اتوں باز تکے جے اڈے پکڑ شتابی کھاواں

گھوگی جدوں اونہاں ول ڈٹھا کر دی فکر گھنیرا

کہندی ربا کیونکر رکھسیں بچن نہیں ہن میرا

بیٹھ رہاں تاں شصت برابر مارے تیر شکاری

جے اڈاں تاں باز پکڑ سی ہر پاسوں میں ماری

تیر تگن وچہ وہیر نہ کوئی کجھ تدبیر نہ چلدی

آ ہی گھڑی اجل دی ایہو وچہ تقدیر ازل دی

جاں رب رکھن اتے ہویا کی سبب بنایا

گھوگی ول شکاری تکدا شصت دھیان پھڑایا

پچھوں ناگ چلائے اس نوں ونڈ آلود زہر دے

تیر چھٹا اوہ لگا بازے دونویں دشمن مردے

گھوگی بیٹھی رہی اتھائیں چنگی بھلی نرونی

مارن والے موئے محمد قدرت رب دی ہونی

قدرت قادر والی والی گنتر وچہ نہ میوے

قصہ دس محمد بخشا یار کھلوتے سیوے

صاعد کہندا سن توں شاہا شہر عمان میں آیا

اس نگری وچ میں غریبے پورا برس لنگھایا

اوڑک ہویوں اوداسی اوتھوں آئی دلے نوں تنگی

قافلہ اک ٹریا بھارا سنگ سی اوہ چنگی

نال انہاندے میں بھی ٹریا ایس ولایت آیا

رنج مصیبت بھلے سارے جدوں شہزادہ پایا

ویکھ جمال کمال خصم دا دور ہوئی غمناکی

الحمد و المنت اللہ اوسے نوں سبھ پاکی

تک دیدار بہار حسن دی یار پیارے والی

دکھ گئے سکھ حاصل ہوئے کرم کمایا والی

سیف ملوک نوں پھر کہندا صاعد یار پیارا

توں بھی دس شہزادہ اپنا سفر قضیہ سارا

سیف ملوک حقیقت اپنی کھول سنائی ساری

یار یاراں دے دکھ ونڈاندے کر کر گریہ زاری

صاعد نوں سن درد کہانی شہزادے دی گلی

رنج مصیبت محنت سختی اپنی ساری جھلی

پھیر شہزادے کولوں پچھدا دس میرے دل جانی

باراں روزاں تیک پری دی ہے اڈیک اس جائی
آپے اتھے آ ملے گی جے چاہیا رب سچے
ملکہ خاتوں نے سنگ میرے قول نہ کیتے کچے
صاعد شکر گزار ہزاراں حمد کہے پھر رب دی
ضائع گئے نہ رنج اساڈے آس لگی مطلب دی
صاعد شکر گزار ہزاراں حمد کہے پھر رب دی
ضائع گئے نہ رنج اساڈے آس لگی مطلب دی
القصہ اس روز شاہزادہ نالے صاعد تائیں!
سراندیپ شہر دے والی رکھے کول بہائیں
جاں برخاست کچہری ہوئی رہے امیر وڈیرے
صاعد تے شہزادہ شاہ تھیں وداع ہوئے ول ڈیرے
شاہی گھوڑے دو منگائے جلدی وچ کچہری
زین لگام جہاندا آہا سب اسباب سنہری
جوڑے تھان پوشاکاں چنگیاں لائق بادشاہاندے
زیور زر جڑاؤ اوہ بھی دو دتے کر آندے
چالی ہور غلام پیارے سندر صورت والے
خدمت گار ہوشیار سیانے خوب جہاں دے چالے
ہور ہتھیار امیراں لائق جوہر دار فولادی
چمک جہاندی مارے دوروں دشمن لوک فسادی
ایہ سبھ چیزاں وانگ عزیزاں شاہنشاہ نگر دے
صاعد نوں انعام دتا سی تسیں وزیر مصر دے
صاعد دا کجھ انت نہ آہا حسن علم چترائی

طبع لطافت رساں آوازی قبضہ ہنر دانائی
سوہنا خط صفائی والا مٹھی جیبھ رسیلی
بادشاہے نوں دے دعائیں نال کلام رنگیلی
جدوں کلام زبانوں کیتی اوس عزیز مصر دے
مالک ملک ولایت والے ہو گئے سبھ بردے
شاہزادہ تے صاعد دونویں اوہ مجلس چھڈ چلے
جس ماڑی وچ ڈیرا آہا بیٹھے آن اکلے !
ہکدوجے سنگ گلاں کر دے پھولن بھیت دلاں دے
سخن پیار محبت والے دے مول نہ جاندے
دم دم نال الحمد گزارن کر دے شکر ہزاراں
کرم کیتا رب پھیر ملایا سک سکیندیاں یاراں
جو جو رنج مصیبت گزری یاد کریندے آہے
بیٹھ پیارے لیکھا کردے عشق ونج دے لاہے
سیف ملوک دتی سکھ دولت دکھ متاع خریدی
کھاون پیون سون بھلایا گرم اڈیک پری دی
کدے سرہاندی کدے پواندی بستر پاس نہ لاوے
شام فجر بن شام محمد نیند آرام نہ آوے
شام ملے تاں کام سوارے ہون درست شکستے
رین پلک بھر نین نہ سوندے پلکن تکدے رستے
ظالم درد وچھوڑے والا نام لیاں دل کنبے
برہی اوڈیک جدائی نالوں لوں لوں بلن المبے
موتوں سخت اڈیک تجن دی تلخی جان کندن تھیں

نیندر بھکھ قرار صبر نوں کڈھے مار وطن تھیں
تلو پسیلے سی شاہزادہ آمد بجھ پری دی
اگے چل فقیرا نا ہیں ملیں گل کری دی
صاعد پتے شاہزادہ اندر بیٹھے روپ سہائے
سورج چن محمد بخشا اک برج وچ آئے
ملکہ خاتوں بدرہ خاتوں نالے ماں انہاندی
باہر اوہلے کھلیاں تکن صورت خوب دوہاں دی
تک تک بہت تعجب ہوون جو بن لہراں چڑھیاں
دوروں رہ نہ سکیاں اوڑک تریوے اند روڑیاں
شاہزادے بن ڈٹھیاں ہویاں اوہ جو بن دیاں لایاں
پر اس دل سی عشق پری دا مل بیٹھا سبھ واناں
ہور کسے دی صورت اس نوں کیکر سی دل پڑ دی
مصری نال ہووے منہ بھر یار بنجھ ہے کد گڑوی
صاعد دا دل شہر بے راجہ نا ہا عمل شکل دا
ذوالقرنین حسن دا چڑھیا مارن کوٹ عقل دا
شاہ زور آور فوجاں والے لگے ملک نہ چھڈدے
کرن سنبھالا پر جا والا اوڑک ہالہ کڈھدے
ایسے شہر پیدائش والے وانگ نگر کشمیرے
کیکر خالی رہن محمد باجھوں حکم امیرے
صاعد پرت ڈٹھا جس ویلے ملکہ بدرہ تائیں
ڈٹھوس بدرا گاس حسن دا کی گل آکھ سنائیں
بدرہ خاتوں صورت ایسی لازم کرے بدر نوں

میں بیداغ مینوں تک تینوں لگا داغ جگر نوں

در وصف جمال بدرہ خاتون و عاشق شدن صاعد بروے

بدر منیر زمیں پر روشن بی بی بدرہ خاتوں
ملک آسمانی تک نہ سکدے ڈر دے عشق آفاقوں

صورت گر کوئی چین چگل دا ایسے نقش نہ سنگے
کنڈل دار دو ناگ دو زلفاں اکھ لڑیاں ڈنگے

جو تکے سو سڑ سڑ پکے کھڑ وی عقل داناواں
بیداغاں نوں داغ لگاوے صبر کھڑے فقراواں

رنگ گلابی انگ حسابی چہرہ وانگ مہتابی
جسے تھیں خوشبوئی چلے اکھیں مست شرابی

اچی لمیں نازک گوری نرم چنبے دی ڈالی
ناز انداز تے آن کرشمہ صفت خداوند تعالی

تک پیشک فولادی کھناں ترکھی گھوڑی اتی
عشق مجاز اکٹھا کر کے سر جی نی رب تتی

قد سفیدے وانگر ناہنگر بازو شاخاں بھویاں
سخت آہے پستان ولے تھیں مثل نارنجاں نویاں

نال شکر ہم تنگ مٹھی سی تنگ موہیں دی موری
گل کرے تاں خوب آوارہ چھنکے مثل کٹوری

پستہ مغز بادام گری دی لذت تری شکل سی
گرد پتاسہ مٹھا خاصہ رنگ دنداسہ مل سی

سخت کماناں سن بھروٹے پیشہ زور کماناں
پلکاں تیر خدنگ دلے دا مارن ترت نشاناں

بھروٹیاں سر آن جھکائے آ لگے وچکارے

جیونکر ہووے مقام اندر کعبتین قمارے
اچا متھا بہت کشادہ جیونکر زیب زناناں
دو بھروٹے چین عیدین دے یا خمدار کماناں
اکھ پرت تکے جس پاسے ظالم نین سپاہی
چھک کٹاران کر دے ماراں لٹن پاندھی راہی
مست او داس بیمار دیوانے نین متے نیند وائے
چشماں نال کرشماں کر کے جادو منتر پائے
پلکاں تیرا ہانک چلایا خنجر سان چڑھائی
متھے ہوٹھ صلح وچ راضی غمزہ کرے لڑائی
تھوڑا ہسے تے دل کھسے وے وچ مناں دے
بدرہ گوری ہے چوری جیونکر شرم زناں دے
تلخ سخن جس ویلے بولے مصری مٹھی والوں
عاشق تائیں چار لائے شربت موت حیاتوں
متھا گلھاں وانگ انگاراں اوپر بندی کالیل
جیوں آتش پر لبرل دانہ بد نظراں نوں ٹالی
نازک جسہ مخمل کولوں سر پیراں تک سارا
چال لٹکدی شکل چمکدی جو بن بے شمارا
نازک دیہی وچوں دسن ناڑیں لہورتیاں
در یتیم وچوں جیوں دسن پٹ دھاگے دیاں تیاں
سچا صاف لہو وچ چمڑے خوب آہا چمکیندا
جیونکر شیشے جلی اندر چمک شراب مریندا
آن ادا حسن دیاں لہراں شان گمان وڈیرا

ساری صفت بیان کرن دا قدر نہیں کجھ میرا
صورت بدرہ خاتوں والی لاٹ شمع دی آہی
صاعد ویکھ ہویا دل بریاں وانگ پتنگ سپاہی
پہلے جنگ خدنگ عشق دا لنگھ گیا دو پاسہ
کاری سانگ پرم نے ماری صبر نہ رہیوس ماسہ
جادوگر دو نین کوڑی دے پل وچ کیتا مائل
مائل دی کی گل محمد ہو گیا دل گھائل
کندا سخت محبت والا آن جگر وچ پرایا
بدرہ نوں بھی صاعد مٹھا جوڑ دوہاں دا جڑیا
بھاری بدلو عشق دی لگی بدرہ خاتوں تائیں
کیتی قید زنجیر غماں دی ہویوس چت ازائیں
صاعد وانگ اچا آہا وانگ انگشت شہادت
بدرہ دا دل بدرے وانگن چڑیا نال اشارت
یک دوجے دی صورت تک کے بیٹھے بھن ضرورت
مورت تے شہزادے والی ہوئی دوہاں دی صورت
کوئی کسے دل ویکھ نہ رجدے صورت دی متوالے
سخت زنجیر محبت والی رب دوہاں دل ڈالے
نین نیناں نوں بجھ بجھ ملدے دوروں کر کر دہائی
نین نیناں دے دوست نالے نین قصائی
میں رنگیلے آپ وسیلے حیلے کرن بتیرے
آپ وکیل دلیل پچھانن آپے چور لٹیرے
رمزاں نال کریندے باتاں رکھن جیبھ چوپتی

نین نیناں دے محرم یار وکھول دسن جو بیتی

صاعد شیر جوان سپاہی بدرہ خاتوں رانی

بک دوجے دے عاشق ہوئے اگوں دس کہانی

رکھن شرم حیاء بتیرا تکن بھی شرماندے

پہلے درجے شرم نہ جاندا بہت عاشق فرماندے

جیون زلیخا پہلی خوابوں ناہا شرم گوایا

جھلی ہو پئی جد یوسف دوجی خوابے آیا !

ملکہ بدرہ اندر آئیاں نال انہاں دی مائی

صاعد اٹھ سلامی ہویا کر کے سیس نوائی

جو جو ادب شہاں دے ہوندے سبھ بجا لیاندے

خیراں سکھاں پچھن نالے صدقے ہتھ گھماندے

صاعد کولوں ملکہ پچھدی حال احوال سفر دا

نال آداب جواب سناوے صاحب علم ہنر دا

ہے بی بی جیو مہر تساڈی ہین احسان ہزاراں

میں شوہدے تھیں پچھو کر کے شفقت بیشماراں

لاکھاں شکر الٰہی آکھاں کرم کیتا رب میرے

ایس مقام پہچائیوس اوڑک دن دن وخت بتیرے

کالی رات ہجر دی اندر چن کڈھے چمکارے

سیف ملوک شہزادہ ملیا بھل گئے غم سارے

رنج مصیبت سر گروانی جو کجھ سی میں ڈٹھی

شاید رب سبب بنایا تاں ہن کھلی چٹھی

ہوئے جمال دیدار تمہارے کھادے نمک تساڈے

شکر اللہ دا ایت سبھوں جاگے بھاگ اساڈے

ملکہ جیو دی ماؤ تائیں صاعد دی گل ساری

خوب پسندے آئی لگی مٹھی بہت پیاری

ہر ہر پاسوں گلاں کر کے صاعد نوں آزماوے

علم عقل چترائی دلوں کدھروں خطا نہ کھاوے

پر بدرہ دے عشق اوہنوں سی گجھا روگ لگایا

بہت تحمل تے ہوشیاری دل نوں دے دلیری

مڑ مڑ روح اڈن تے آوے نال دلاسے گھیری

دل نوں آس ملن دی لاندا سمجھ ولاناں

سیف ملوک ملا سی بدرہ ہے اوہ یار یگاناں

بدرہ دے ماں باپ بدھے تے خاص اوہدیاں احساناں

جو فرمائے سویو کرن ناں کجھ عذر بہاناں !

ایسا یار ہمراہی ہوندیاں کرتوں چتا تھوڑی

ہوگ وسیلہ کر کے حیلہ جوڑ دئی گا جوڑی

صاعد نوں امید پکی سی میل ہوسی دلبر دا

نہیں تاں بدرہ دے غم کولوں اوتھے ہی سڑ مردا

بدرہ دی بھی حالت ایہو جو صاعد دی دی

چڑھدیوں چاہڑے عشق دوہاں نوں حرص ہوئی بیوی

عاشق لوک اینویں فرماندے عشق شیشہ روحانی

ایس وچوں تک لیندے عاشق جو ورتی سرجانی

معشوقاں بھی معلم ہووے حال حقیقت ساری

موہوں بولے باجھ محمد لگے پریت پیاری

ملکہ ہوراں جاں اس جائیوں چت گھریول چاہیا
شاہزادہ بھی رخصت کارن نال انہاندے آیا
بدرہ ملکہ ماء انہاندی ترئیے گھر نوں آیاں
سیف ملوک گیا مڑ ڈیرے خیر گزاریں سائیاں
کی تکدا جے صاعد اگے مردے وانگ پیاسی
جس دم بدرہ اوہلے ہوئی ہو بیہوش گیا سی
ویکھن سات شہزادے تائیں لگ گیا غم بھارا
یارب سائیاں دوست میرے سنگ ایہ کی ہویا کارا
مساں مساں رب دتا آہا مدت پچھوں بھائی
ہتھاں وچوں جاندا وسدا پئی بجگ ایہ کائی !
عطر مقوی دل دا آندا مغز اوہدے تے ملیا
میت وانگ پیاسی صاعد ساعت پچھے ہلیا
جاں پھر اس نے ہوش سنبھالی سیف ملوک پچھیندا
دس بھائی کیو ہویا تینوں زردی رنگ مریندا
صاعد کہندا ہے شاہزادے کی پچھسیں گلی میری
لگی آگ عشق دی ہویوں سڑ بجی دی ڈھیری
بدرہ دی تک صورت لگا عشق چکوراں والا
اوہ اسمانے میں دھرتی تے پوچن نہیں سوکھلا
باپ اوہدا سلطان ملک دائیں پردیسی بندہ
کد بدرہ ہتھ لگسی مینوں اس بن جیون مندا
جاں اکھیں تھیں اوہلے ہوئی بدرہ خاتوں رانی
میری جان لباں پر آئی جیوں مچھی بن پانی

ایہ گلاں کر رووَن لگا گریہ زاری کردا
آہیں ڈھاہیں چلن تو پاں ڈھٹھا کوٹ صبر دا

سیف ملوک کہے سن بھائی کول اساڈے رہ کے
کچرک توڑی رہیں سوکھالا موجاں مانیں بہ کے

درد منداں دی سنگت رل کے کون رہے خوشحالی
درد میرے دا پیا پچھاواں رہیوں نہ درداں خالی

دتا درد خداوند تینوں جانے قدر غماں دا
عشق مشک دی قیمت پاویں جس نے ساہنوں آندا

صاعد رو نوں چپ نہ کردا ناں کجھ صبر تسلی
درد فراق سجن دے والی جھال نہ گیوس جھلی

سیف ملوک مریندا طعنے سن توں بھائی میرا
درد تھوڑا تے رووَن بہتا ڈٹھا وایا تیرا

بدرہ خاتوں دی تک صورت توں ہوئیوں بدھ بدھ بھلائی
یار جنہاں دے کول وسدے کاہدی انہاں جدائی

صاعد کہندا قسم کراں میں سچے عشق تیرے دی
عاصم شاہ دے تاج تخت دی نالے باپ میرے دی

ایسے تیز نیناں دے لگے چیر گئے دل میرا
بدرہ دے غم کیتا اینوں جیوں سینے پر بیرا !

گھڑیو گھڑی مینوں جو ورتی قہر قلوب غماندی
چوہداں برساں وچ نہ ہوئی ایسی باب تساندی

بدرہ نوں اک واری ڈٹھیاں اک میری بل اٹھی
اوہ بھی عشق محبت میرے بن تلواروں کٹھی

شاہزادہ فرماون لگا سن توں میرے بھائی
عشق سماون نہیں سوکھا لے اوہ جانے جو لائی

عاشق کل کوہ قاف زمیں دے دیتو واہگن گاہندے
تھو لے وانگر ہول نہ کردے بھاراں رکھن کاہندے

راہ عشق دے چلن والے ہچے مرد سپاہی
جانن نہ کوہ قاف سمندر جتول ہوون راہی

اوہ بھی عشق ہوائے چائے اڈ ٹرن دل یاراں
اڈن والے نوں کی جنگل کی پانی کی دھاراں

فرہادے آزادے لگا عشق ستائی بیٹھی رستہ مل کے
سسی ہوئی شہید محمد راہ تھلاں دے چل کے

صاعد نال کیتی شاہزادے جاں ایہ بات پرم دی
لگی بھڑک نیواں تائیں آتش جرم کرم دی

آئیں ڈھائیں گھت کہائیں رتاں درد رنجاناں
کون کوئی بس نالے لڑیا ظالم نال ایاناں

ویکھدیاں کجھ صبر نہ رہیا جیو ہویا بے وسا
بدرہ نوں فرماندا میں ہاں مردا تیرا تسا

دودھ بدیع جمال پری دی ماؤ دا تدھ پیتا
اوس دودھے دی قسم ہے تینوں گل میری سن میتا

بدرہ کہندی پائیوئی مینوں بھاری قسم جواناں
کن دے دے دھرکے سنساں جو تدھ سخن سناناں

صاعد کہندا کی کی دساں بھتے سخن شماروں
فرصت تھوڑی گلاں وافر آکھاں اک ہزاروں

ماں تیری تے ملکہ خاتوں نالے توں ہتیاری
راتیں مینوں ویکھن آیاں جاں تدھ پہلی واری
روپ انوپ تیرا جد ڈٹھا صورت اپن اپاری
اکھ تیری نے رکھ کلیجے ماری بری کٹاری
نک بے شک فولادی کھناں واہڈ صف مہینے
جھٹ نہ لایا ویکھدیاں ہی پھٹ گھتیوں وچ سینے
پلکاں تیر خدنگ نشانی ابر و سخت کماناں
ولول ول کمند دو زلفاں بدھیوس کرسیاناں
چشمہ آب حیات ہچے دا منہ مٹھا جد ڈٹھا
خضر مثال ہیغرے اندر کھول و تارب چٹھا
روشن شمع مثالی وانگر چہرہ تیرا تک کے
بھج پتنگ ہویا جیو میرا مر مکا سٹرپک کے
لا علاج آزادوں بدرہ جاں لباں پہ آئی
مردے جاندے نوں شاہزادے آس ملن دی لائی
جے شاہزادہ آس نہ لاندا تاں میں ساں مرجاندا
پلک پلک اس درد تیرے تھیں برس دہاں دا جاندا
زرد کیتا رنگ درد تیرے نے رت سٹری وچ دیہی
ایڈے سفر اندر نہیں ویکھی مشکل بری اجیہی
تاہنگ تیری دی نار بھلیری دوزخ دی اگ نالوں
ایہ دل میرا گوشت بیرا بولیا سیخے چڑھ کے
عشق تیریدی نار بھلیری دوزخ دی اگ نالوں
کنب بلے ہر والوں بدرہ کوئی نہ محرم حالوں

اوٹھی کلیجے پیڑا ولی سڑ لیوس تن سارا
تدھ بن کس نوں نبض وسالوں کون طبیب ہمارا
بدرہ خاتوں آکھ سناندی صاعد اگے روکے
دماں باجھ تیری میں گولی صدقے صدقے ہو کے
عشقے والی حال حقیقت جو تدھ آکھ سنائی
سوئیو جان میرے سر ورتی ہتھوں ہو رسوائی
جس دم تھیں توں نظری آیا صورت دا شہزادہ
بھڑکی بھاہ پریم تیرے دی تدھ تھیں کجھ زیادہ
پھیرے کتدی ہسدی و تدی چنگ پئی وچ چولے
جھڑی متھے تھیں دھڑی خوشی دی زلفاں بنے پرولے
عشق قصائی چھری وگائی کوہندا ویدے کساں
جگر کباب شراب لہو دا بول عذاب نہ دساں
وچو وچ جراں سے پیڑاں کی کراں شرماندی
باہر رووں ظاہر ہوواں کوئی پیش نہ جاندی
چنگی بھلی تیرے بھانے میں تن وچ سول سمانے
من مویا تن ثابت وسدا کون دلاں دیاں جانے
جے یک روز نہ ویکھاں تینوں سوز کنوں سڑ جاواں
پل پل دے وچ سے برساں دی مر مر گھڑی لنگھاواں
ڈیرا تیرا تکدی رہندی محل اچے تے چڑھ کے
جاں غم بہتا کاہلی پاوے رووں اندر وڑ کے
اٹھے پھیر خیال تیرے دا دل وچ نقش پکایا
صورت تیری حاضر رکھاں تاں کوئی روز لنگھایا

ایہ دکھ سہندی ڈر دی رہندی گل نہ کہندی کسے
مت معلوم ہووے گا گھر وچ منہ تیرا نہیں دسے
میں کواری نیوں لگایا کیہ قہر کمایا
گرم کچہری باپ میرے دی رکھیں شرم خدایا
موہوں بولاں تاں ٹرن وچاراں لج لگے کل شاہی
چٹی چادر باپ میرے دی لگدا داغ سیاہی
دوہاں ولوں رب پردہ رکھے عشقے جج نہ لگے
نالے داغ نہ ہووے پیو دی چٹی دا ہڑی پگے
مائی دائی سنگ سہیلی کائی بھین تے سکی
ناں اس گل دی محرم کیتی بھیت رکھاں ہو پکی
توں بھی لالہ رکھ سنبھالا کریں نہیں گل دا ندی
بھید نہ دس شاہزادے تائیں میں اس تھیں شرماندی
تدھ نالوں دس جے مینوں حرص ہوا زیادہ
چپتا چپتا کریں نہ واقف اس گل دا شاہزادہ
ایہ گلاں کر بدرہ پچھدی میں ہن گھرنوں جاواں
مت باہروں شاہزادہ آوے بہت اس تھیں شرماواں
صاعد کہندا بیٹھ ذرا ہک جاہ نہ آکھاں تینوں
جو دم گذرے نال سجن دے سوئے حیاتی مینوں
نت نت ہے ہتھ لگدا کس نوں ایہ کرماں دا ویلا
رب جانے پھر نال سبب دے کدوں ہووے گا میلا
باراں روز گزرے اگے دا تکن باراں برساں
کیا جاناں ہن پھر ملن تک یا جیوساں یا مرساں

بدرہ کہندی پیر میرا بھی باہر دروں نہیں پوندا
جان بدن وچہ تو ہیں سجناں چھڈ کے جان نہ ہوندا

کی کراں کجھ وس نہ میرا دس جانیکی کریئے
ایس وچھوڑے کولوں کیویں بیٹھ اکٹھے مریئے

دنیا ڈاہڈی دوتی دشمن دوکھی لوک فسادی
چیچی دا چاکاں بناون ہتھوں کجھ زیادی !

ہچوں کوڑ نکھیڑن نا ہیں تہمت لان شتابی
پاک پلید پریت نہ لوڑن جوڑن چا خرابی

یار یاراں ول تکدے تکن ناں جر سکن ساعت
فتنہ پاون شور مچاون گوشے کرن جماعت

پردہ پاڑن شرم ہگاڑن ساڑن طعنے دے کے
عاشق کارن پکڑا اڈارن مارن سہور پیکے

بن کے ویری چاہڑ کچہری ایتویں کرن خواری
یاراں نالوں یار وچھوڑن بدیاں لان کواری

سنگ نکھیڑن انگ ہگیہڑن جنگ سہیڑن گھر وچہ
کنگ اٹھاون ڈنگ لگاون بھنگ پاون ہر ہر وچہ

جے لوکاں دی بات ہلائی ترت نہ ملکی بھائی
نال رقیباں اساں غریباں توڑوں ہوندی آئی

ویلا تھوڑا تے کم بہتا کاہنوں کراں پیارا !
دن دی کی حاجت ایہ گل جانے عالم سارا

مطلب دی لکھ گل محمد تاں کر چج نکماں
گرم بہار اوداس طبیعت رہندا قصہ لماں

سید باقر علی پیارا دور گیا دل چاہندا
جے اس کمون ڈھلا ہوندا طرف سجن دی جاندا

وقت پچھاون نہ چھیڑ کہانی رووین پیارے والی
مت ایہ قصہ رہے لباں تے دیوے درد اہالی

درد اپنے دی چھیڑی کہانی رووین پیا محمد
صاعد بدر کھلے اوڈیکن کتول گیا محمد

عاشق تے معشوق وچھوڑن نہیں میرا دل بنے
تاہیں صاعد دلوں کنارے پیا پھراں ہر بنے

پر جاں رب وچھوڑے میں تھیں ڈھل نہ لگدی بھائی
خوب ملاپ ہویا ہن ساعت وچھڑن والی آئی

سجناں کولوں رخصت ہویاں نال نصیباں جڑیئے
پردے وچ گئی لنگھ چنگی گھروں چل ہن کڑیئے

بدرہ صاعد وچھڑن لگے اوبھا ساہ لیو نے
باہروں سیف ملوکے والا کن آواز پیو نے

بدرہ جدوں حویلی وچوں باہر قدم اٹھایا
اگوں رو برو شہزادہ ہک ہکلا آیا

بدرہ خاتوں ہس کے کہندی سیف ملوکے تائیں
کی انعام دیویں گا مینوں جے خوشخبر سنائیں

سیف ملوک کہیا سن میری بدرہ خاتوں بھینیں
کول میرے جو چیز چنگیر سوئیو تحفے دیئیں

صاعد جیہا عزیز نہ کوئی باجھ بدیع جمالوں
اوہ کر نذر دیاں گا تینوں باجھ دموں بن مالوں

بدرہ خاتوں ایس جوابوں لازم ہو شرمانی
کج لیوس منہ پاوے کے گل کہے پھر رانی

میں پری دے آون والی خبر تینوں ساں وسدی
توں ہن اگوں کریں مزا خاں آکھ سناوے ہسدی

سیف ملوک کہے لکھ توبہ کراں مزاخ نہ کائی
مسخریاں دیاں طاقت ناہیں سچی گل سنائی

خانے کعبے دی سو مینوں ہے سوگند وڈیری
کہیا سچ مزاخ نہ کیتی سن توں بھینوں میری

اوڑک مائی باپ تیرینوں اک دن آکھ سناساں
جے رب سچے چاہیا تینوں صاعد نال منگاساں

یاد رکھیں ایہ سخن اساڈا جان مزاخ نہ بھینے
برکت پاک عشق دی کولوں ساک اساں ایہ لینے

ساک بدیع جمال پری دا منگاں پاک الہوں
ناطہ تیرا صاعد کارن منگ لیاور گاہوں

مولی نہ اس کرے گا پوری سخنوں کرسی سچا
درد جہاں تے زرہ نہ ہاراں مرد نہیں میں کچا

سیف موکے دی گل سن کے دلوں ہوئی خوشحالی
چپ چپاتی چلی بدرہ ناں کجھ بولی چالی

ملکہ خاتوں تے ماں اس دی تاولیاں پھر آیاں
شاہزادے نوں یار ملن دیاں خبراں نیک سنایاں

فوج بدیع جمال پری دی موج جیویں دریائی
ایہ تک آئی سیف ملوکا ہویا کرم خدائی

صدق ثبوت تے مشکل آساں آئیا پری پیاری

لکھ لکھ خوشی مبارک تینوں پہنچے سو سوداری

ہے ساقی غم رہیا نہ باقی بہت ڈٹھی مشتاقی

ہسدا تے دل کھسدا آویں کھول دے وی تاکی

لال شراب پیال شتابی کر میری دلداری

ہوواں مست شکست نہ کھاواں یار ملن دی واری

آمدن بدیع جمال بہ شہر سراندیپ وملاقی شدن با ملکہ خاتون
وشنیدن حال شہزادہ ملاقات نمودن بہزار حیلہ

واہ واہ گھڑی مبارک والی ساعت نیک حسابوں
آوے واہ سجن دے پاسوں ہووے کرم جنابوں
جھبدے ملدا یار پیارا نکلے فال کتابوں
آیا یار محمد بخشا چھٹی جان عذابوں
سن گلاں دی مستی پاوے پیتے باجھ شرابوں
ناڑیں تاراں گاون باراں بدن مثال ربابوں
ڈبا بیڑا باہر آوے بری ہجر دی ڈھابوں
بادشہا نہ ملے خزانہ اچن چیت خرابوں !
رڑھدے جاندے نوں کوئی لاوے کنارے پھڑ کے
حاجی اوجھڑ بھلے تائیں حج راہ لاوے کھڑ کے
دوزخ اگ غماں دی اندر خاک ہوئے جو سڑ کے
بخشش دا آوازہ آوے بہو بہشتیں چڑھ کے
بھارا بھار پریت لگی دا سائیں توڑ پچاوے
واؤ فجر دی باغ ارم دی بو بہار لیاوے
کیچم دا کروان کسی دے چمن باغ سہاوے
سوہنا یار محمد بخشا گھٹ وچہ نظری آوے
کنعانوں سوداگر آوے مصر زلیخا والے
جولہ روپ الٰہی والا یوسف آن دسالے
لڈن ملاح ہیرے دی سیجے رانجھا یارسوالے
ستا عزت بیگ محمد سوہنی جا اٹھالے

شتر سوار کجاوے پیکے جے دلوں کوئی آوے
چڑھ کے نجد پہاڑی اتے واگ وراگ اٹھاوے
سپاں شیراں دے سرگاہ کے وانگ دلیراں جاوے
نال پیار محمد لیلیٰ مجنوں نوں گل لاوے

جاں معشوق پیارا بھائی عاشق دی گھٹ آیا
ظاہر باطن غیر نہ رہیا اوسے دس سبھ سایا
لی مع اللہ وقت یارو سچ نبی فرمایا
چپ محمد جس کس پایا اوسے بھید چھپایا

وحدت دے دریا دے اندر چھجی مار ہتھاواں
مت ایتھوں سر باہر کڈھیں سٹی دھک پچاواں
ایہ اسرار نہ پھولیں ایتھے مت کوئی مار گوائی
شاہ شمس نے بکے سخنوں آہی کھل لہائی

منہ نکالتے گل وڈیری نہ کر مت کوئی ہے
اعظم شافعی مالک جنبل ایہ مسلے نہیں دے
وحدت دے دریا وچہ پیناں کم نہیں ہر ہر دا
لکھ جہاز ڈبے پھر مڑ کے تختہ باہر نہ تردا

کاہنوں باطن اندر وڑیوں ظاہر دی چھڈ بازی
رمز حقانی دسدا چلیں پردہ چاء مجازی
آئی گل شاہزادے والی سن توں بھائی میرے
سراندیپ اندر آلتھے شاہ پری دے ڈیرے

شاہزادہ سن خبر پری دی ہک تھیں چار ہویا سی
بھاہ بھاہ کروا رنگ گلابی وانگ انار ہویا سی

جھاں دی دس پوندی ناہیں ناں کوئی گل سناندا
لطف کیتا رب پاک انہاں نوں کول اساڈے آندا

نالے ایہ اندیشہ کروا گل نہیں ٹل جائے
مشکل وقت ایہو رب میرا مہر پری دل پائے

جھاں کارن گھر در چھٹے راج حکومت شاہی
چوداں برس مصیبت جھاگی جو کچھ لکھی آہی

جاں جاں دس نہ پوندی آہی شوق آہا دس بجھ دا
دس پئی تاں فکر ایہوئی کیویں اتول مجدا

جاں پچھا تاں کجھ نہ سجھانت نواں غم کھاوال
ترت بدیع جمال پری دا کیویں درشن پاواں

جاں ہن آئی پری پیاری فکر پیا دل بھارا
خبر نہیں کس طرح ہووے گا نال میرے ایہ کارا

آس امید میری دی کشتی بنے لگسی ترکے
یا گرداب غماں دے ڈلبسی رت سکی ڈر ڈر کے

اوہ بدیع جمال پری ہے پریاں دی شہزادی
حسن جمال کمال جہانوں ہوگ اس خودیزیادی

پریاں دیو آدم دے دشمن ہو سن کئی فسادی
میں عاجز پردیسی بندہ ہکو آس خدا دی

چوداں برس گزارے سکدیاں دکھ جھلے اس آسوں
خبر نہیں ہن پل جھل اندر کی ہوندا ات پاسوں

بابل نے شاہ مہرے دتے نال خوشی دے تکے
تکن سات گیاں بجھ خوشیاں عشق چلائے دھکے

دلبر غیبی وانیوں لایا سولی تے جند چاڑی
آس اصل دی کر کے دتا چھٹا لمیں باڑی

وچ ہوائے پھاہیاں لایاں اچے نکے چڑھ کے
بھکھا تے ترہایا سو کوس غم دی کوٹھی وڑ کے

شہر گراواں یار اشناواں ہوئیوں چھوڑ ہکلا
متے ہما پکھیرو لبھے ہو جاوے سبھ بھلا

سیمرغے نوں جال لگایا ہتھ لگن دی آسے
کچیاں تنداں وچ محمد کداوہ پنکھی پھاسے

گھر در چھوڑ جنگل وچ وڑیوں میر شکاری بن کے
شاہبازے نوں پٹی لائی کچے دھاگے تن کے

ہن شاہباز آیا کرتاری توڑ جائے گا پٹی
جے آیا اٹھ گیا نہ لدھا چوڑ ہوئی تد ترٹی !

جے شاہباز میرے ہتھ آیا مولی کرم جگائے
ہور ہزار شکار زمیں دے سبھ پھڑے گھر آئے

مشکل وقت ایہو رب سچا کرم کرے اس ویلے
دلبر دے دل پا محبت پھیر میرے سنگ میلے

روح شاہزادہ منزل پہتا کر کے بہتے حیلے
دلبر توڑ لیاندا اگوں کامل پیر وسیلے

وقت لقاء سجن دا آیا چتا پئی گھنیری
بے پرواہ پیامت روے گھٹ محبت میری

مومن تلخی ویکھ نزع دی تنگی ہور قبر دی
مشکل پندھ صراط پلے دا گرمی سخت حشر دی

ہور حساب عذاب بتیرے جھل بہشتیں آیا
مہر محبت نال شتابی دس لقاء خدایا

سراندیپ بہشت شہزادہ روح تیرا سن بھائی
اوتھے یار دیدار دیوے گا جس دی ترے کمائی

ہر اک نوں دیدار ہووے گا کافر مومن تائیں
کافر ویکھ لقا قہر دا لیسن سخت سزائیں

مومن نوں دیدار ملے گا نال اخلاص پیاراں
باغ ارم وچ کول سجن دے کرن بیٹھ بہاراں

ہر بیتے وچ رمز فقر دی جے تدھ سمجھ اندر دی
گل سنا محمد بخشا عاشق تے دلبر دی

بہت ہویا خوش وقت شہزادہ صاعد کول بلایا
اس بن ہور آیا جو کوئی کولوں دور کرایا !

صاعد تائیں دے مبارک کہیا شہزادے بھائی
اج بدیع جمال پری ہے ایس نگر وچ آئی

آن شراب کباب تمامی چنگ رباب ستاراں
عطر گلاب خوشی دے ساجے جو لائق سرداراں

لے کے نال دوئے دل جانی صاعد تے شاہزادہ
باغ اندر آ بیٹھے کر کے ڈیرہ خوب آمادہ

پہتی آن دماغ میرے وچہ خوشبوئی دلبر دی
مٹی کلی گلاباں والی کھوئی واؤ فجر دی
چوداں برساں دی سرور دی ترو تک سخت عمل دی
آن نشے دا ویلا ہویا ڈھل رہی چھل جھل دی
دلبر دا مکھ لال پیالہ مدھ حسن دا بھریا
ساقی قدرت والے مینوں آن تلی پر دھریا
آیا مساں لباں دے نیڑے ہور سبھو غم بھلے
نقوں تفوں جند کرے محمد مت ہتھوں چھٹ ڈھلے
پریاں نوری لوک کہاون جے جامے پاکی
وہکے دے کھدیڑے نا ہیں میں بیچارہ خاکی
اوہ بیٹی شاہپال شاہے دی ایس ولایت منی
میں اتھے پردیسی توڑے مصر اندر ساں سنی
خبر نہیں کی ہوندا بھائی باب اساڈے اتھے
شان اوہدی دے لائق نا ہیں میں کتھے اوہ کتھے
پرجے مہر پیا دل پاوے مالک آپ دلاں دا
لا تقنطوا من رحمۃ یار اقول سچا فرماندا
ایہ گلاں فرما شاہزادہ غسل وضو کر پاکی
بن تن تیج اتے چڑھ بیٹھا زیور پہن پوشاکی
اعظم اسم مبارک پڑھدا سورے نبی خلیلے
شاہ مہرے سلیمانی کھولے سیف ملوک اصیلے
مورت ویکھ پری دی اول قدم شکل دے چمیں
پھیرا کھیں منہ متھے ملدا مڑ مڑ جاندا گھمیں

پھر لپیٹ اندر تعویذے بازو بند کر بدھا
کہندا برکت تیری پچھے میں ایہہ ویلا لدھا
صاعد باجھ نہ رکھیا اوتھے خدمتگار نہ گولا
چین شراب ہکلے بیٹھے نہ کوئی شور نہ رولا
بھر بھر چین شراب پیالے پی پی تھیون کھیوے
چہرے روشن مثل متابی نین بلن جیوں دیوے
جاں کوئی ساعت اینویں گزری ہویا کرم خدائی
ہور نویں خوشبو شہزادے دلبر ولوں آئی
ملکہ خاتوں تے ماں اس دی عنبر عود جلائے
ماکاں وچ گئی خوشبوئی عطر محلیں لائے
پریاں ایس مہمانی تائیں بہت پسند لیاون
بے خوشبو ہون دل راضی ہسن کھیڈن گاون
ایسے طرح دہاڑ گزاری شام پئی دن لتھا
شمس بدیع جمال پری دی کج لیا منہ متھا
صفاں قطاراں نبھ کھلوتے آدم وانگن تارے
شاہ پری اسمانی چھپی پردے وچ کنارے
دن ڈبا تے پئی تماشاں شاہ پری پھر آئی
پیا کو ہنہار ولایت اندر رہیا شمار نہ کائی !
باغ محل تلا کنارے سارے صحن چبارے
ہر ڈالی ہر پتر اتے پریاں ڈیرے مارے
چمکو چمک پوشاکاں چیاں اک تھیں اک چڑھاوے
ہر اک بدر منیر حسن دی نجم نساء کہاوے

کڑیاں پھرن ترنجن جڑیاں بنیاں پہن پچریاں
ہسن گاون ماہنگے پاون اوپر باراں دریاں

چمکن سالو لمکن دا گاں چھنکن چوڑے بیچے
جوڑ مروڑ کڈھن لک پتلے لٹک ٹرن قد اچے

معشوقاں دی صفتیں آیوں تاں گل دور رہے گی
تھاں کوتھاں پچھان محمد خلقت کی کہے گی

ہر ہر جائی کر تکلیفاں زور طبع دا وسدا
درد فراق فقیر وسیندے جو اندر وچ وسدا

جے ہر ویلے درد پکاراں سنیئر دکھے ہوندے
رنگا رنگ کلام بھلیری بہتر ہسدے روندے

بدرہ دے گھر شاہ پری دا ہویا آن اتارا
موتی لعل جڑاؤ تنبو سونے دا سی سارا

ملکہ بدرہ ماں اونہاں دی ہور تمامی سیاں
چاہل جاء محبت کولوں ملن پری لوں گیاں

شاہ پری نے ملکہ خاتوں مل اول گل لائی
بعد اس تھیں پھر بدرہ خاتوں پھیر اونہاندی مائی

مائی اگے سیس نوایا متھے تے ہتھ دھرکے
اس نے اگوں سر منہ چمیں بہت محبت کر کے

وارو وار ملن سب سیاں آکھن صدقے گیاں
جیوں دیوے تے ڈھین پتنگے تویں ڈھہ ڈھہ پیاں

پریاں نال سیاں دا میلا خوب طرح دا ہویا
سراندیپ بہشت برابر حوریں بھریا گویا

ساوریاں رنگ گورے سیاں کنک ونے رنگ پکے
شرم حضور کوئی کر دی ہس ہس اکھ مٹکے
بہتاں دے گل سوہے کڑتے سر تے بھوچھن بکے
دھڑی سندھور لگے وچ شیشے چمک پری نوں لگے
بہتاں دے سر سبز دوپٹے سوسن رنگی انگی
گھیرے دار ستھن چن لائی سرمائی کر رنگی
بہتاں سرخ پوشاک تمامی پیراں تھیں لگ چوٹی
باغ ارم جیوں گھاہ ہرے وچ ساون چ بہوٹی
بہتاں چھاپے دار پوشاکاں جوڑے نال بناتی
پب اٹھاون چال وکھاون کڈھ کڈھ چلن چھاتی
بہتاں دے سرسادی چادر گل وچ کڑتے کالے
ستھن جنگلی سر پر مکی ٹرن کبوتر چالے
موہنڈے مارن باہاں اولارن گردن لک مروڑن
حسن مروڑاں کرن اجوڑاں تروڑاں دے تروڑن
نین کٹاراں بھواں کماناں نک خنجر بید ستی
نال سیاں دے کھوہ گیاں دے کوٹھی ملن رتی
کنڈل دار دو زلفاں لٹکن بھنیاں نال فلیل
چلن بن کے جھانجر چھنکے منکے ہار ہمیل
کجلے پاون تے مٹکاون اوون دا داغ تلاں دے
اوہلے بہ بہ گاون سوہلے ڈھولے گیت واں دے
کی نکھی گل محمد چل اگیرے چالاں
پر جس ایہ فرمائش کیتی اس بھاون ایہ گلاں

جس دی خاطر رکھ ارادہ کی ایڈ تکادا

انہاں گلاں تھیں اوس جنے نوں ہوندی خوشی زیادہ

دل میرا پرچا ہندا نا ہیں بن درداں دی باتوں

نال ضرورت تھوڑی گل کراں اس ذاتوں

بدرہ نوں گل لا پری نے بہت محبت کیتی

سر منہ چمیں نال پیاراں میل دوہاں جند سیتی

ملکہ دے دل ویکھ پری نوں بہت ہوئی خوشحالی

شکر کرے جے پھیر لیاندی بھین میری رب والی

جیوندیاں منہ اس دا ڈٹھا لدھی گئی گواتی

اس بن جیون ساڈے بھانے آہی بری حیاتی

مولی سنگ ملائی مڑکے کرم جگائے ستے

ہو دل شاد پری چڑھ بیٹھی تخت سنہری اتے

مائی نے پھر کول پری دے آن چوگردے ڈھوپاں

عود اکبر تے عنبرا شہب مشک اذفر خوشبویاں

مشکاں دی کجھ حاجت نا ہیں عجب جمال پری نوں

تاری شاخ گلابی ساوی پھلاں نال بھری نوں

اس دے قدر موافق آہی ایہ ہر چیز کمینی

ہر ہر وال اوہدے سنگ آہا لکھ لکھ نافہ چینی

اس دے قدر موافق آہی ایہ ہر چیز کمینی

ہر ہر وال اوہدے سنگ آہا لکھ لکھ نافہ چینی

صفت اوہدی دی گل محمد کس منہ نال الاواں

منہ نکا گل بہت وڈیری کیکر آکھ سناواں

در وصف جمال شاہ پری می گوید

کاغذ قلم زبان میری وچہ ایہ بیان نہ مندا
عقل فکر ہن جاری ہویا کھلا سرو سر پچھدا

ہر ہر تھاں مریندی آہی چوکڑیاں ودھ ہر نوں
ملے ہزا طبیعت تائیں اوس فضولی کرنوں

حسن بیان نہ ہوندا اس دا قصے دی فرمائش
لیک طبیعت اپنی والی کرساں کجھ ازمائش

وہل ہوندا کتابی وچوں تاں افسوس نہ رہندا
تھوڑی بہتی صفت شکل دی اوڑک میں بھی کہندا

جیوں شاعر پنجابی کر دے اوہ کم ترت کری دا
پرا وہ صفت نہ لائق اتھے اچا روپ پری دا

اجلا روپ پری دا بھائی چھیڑ طبیعت میری
پڑھنے والے کرو نہ طعنہ ہوگ کلام اچیری

جیوں محبوباں دی گل وسدا نظمی مرو حسابی
کجھ کجھ ڈول ہووے گی اوہو کدھرے ہوگ پنجابی

جو جریاں دی لذت بہتی نرے ہکلے ماسوں
لذت دا سلونا بھائی لہو محمد پاسوں

پر جاں کٹ جگر دے بیرے میں کباب بناواں
رت دلے دی پانی پاکے غم دی اگ پکاواں

پر جس ویلے کھاون والے اوہ کھاوے مکھ موڑن
حاضر رہے نہ جی اساڈا خوشی دلے دی تروڑن

پر میں بن انصاف تساں تھیں دم انعام نہ منگدا

کرو قبول گدائی ٹکڑایا رو ایس ملنگ دا
رستہ چھوڑ محمد بخشا پھریں چریندا جھلاں

کر کجھ صفت پری دی اتھے دیا چے ایہہ گلاں
اچا قد سفیدا چتا! سرو آزاد بہشتی

یا اوہ نخل مراد خداوند رحمت کنوں سرشتی
کنڈل دار دو زلفاں سرتے کالے ناگ ڈنگالے

ہر مینڈھی سر کڈھے جیونکر بشیر جیبھ نکالے
دانشمند کمند زلف دے بند ہوون دل بستے

پیچا پیچ اوہد یوچھ پھاسن نہ مکلن دے رستے
کنیں بندیاں واگاں گندیاں گنج کواری کاکی

حوراں وانگ زنجیراں ہوون دیکھ لطافت پاکی
نورانی دریا پیشانی نال صفائی چمکے

واگاں وانگ زنجیری ہویاں واو حسن جدر مکے
سیہیاں بھجیاں مشکیں رجیاں سلیزیاں کروٹیاں

پھاہیاں عاشق بنھن کارن وٹ گلے وچ سٹیاں
فرقوں فرق پیا کستوری ہویا دو ٹکڑے اک دل

مشکل تھیں وچ نافے بنیاں مشکے دا کم مشکل
واگاں مشکوں اگاں لگیاں جھولن سرا مکایا

پایا شاخ گلابے تائیں سر پیراں تک سایا
ولول دل پیچ والاں دل دل ولی ولاون

آب حیات موہوں گھت ظلمت ذوالقرنین بھلاون
ٹی صاف آہی خم والی جیوں تلوار سرو ہی

پھٹے کٹے ٹٹے راہیں عاشق وسّن دھر وی
درس جمال اہدے دی پڑھدے سورج ابھر تارے
متھا صاف رو پیہری تختی رکھن پکڑ کنارے
اوس تختی پر لکھے آہے نال سیاہی کالی
خوشخط عربی نون دو پاسے کافی قدرت والی
نوناں بیٹھ عجائب سوہنے دوے صاد لکھے سن
آفرین ہزاراں اس نوں جس استاد لکھے سن
اوس تختی دے وندے وندے دونہہ جیماں دے گھیرے
جیم جمال اور خوش نقطے کالے خال بوہڑے
نوناں دے سر نالوں لے کے میم مبارک توڑے
الف ازل دی کافی لکھیا وچ صاداں دے جوڑے
الف اگے پھر بندی دے کے حلقہ ذات بنایا
شور عشق دا شان حسن دا اک تھیں وہ ودھایا
اول لباں شنگرفوں لکھیاں خط فارس دیاں ریاں
اوہناں وچوں تیں دیندا زور ہس دا پیاں!
رے تے تیں رلے سنگ میمے رسم بنی محبوبی
میمے دی گنڈھ نالونداں دے کھول دکھائی خوبی
باغ ارم دے زوہپوں آہی اس دی شکل نمونہ
صورت اندر پیدا ہویا گل پھل گونہ گونہ
انہاں پھاں تے بھوراں وانگن تکہ بندی والا
جیوں گلزار اندر آ بیٹھا حبشی بچہ کالا
ٹھوڈی سی پھندر صاف روپے دی ٹکی باجھ زکوتوں

وچہ ٹواپر سئیوں بھریا چشمہ آب حیاتوں

بغلاں موہندے طعنے مارن چنبے دے پھل چٹے

مثل کلی دی گھنی ویہی سر تھیں لے لگ گئے

سوہناں بدن چھپاں دا دستہ پلے وچ چھپایا

کیتے جتن ہزار ہزاراں کسے نہ درشن پایا

دو پستان صفائی والے نویں شگوفے اگے

کالے بھور اوپر رکھوالے نظروں زخم نہ لگے

سینہ صاف صندل دی تختی جوڑا استاد بنائی

واہ استاد کریگر جس نے ایہہ پیوند لگائی

پتلا چم سفید قلم دا جیوں کاغذ کشمیروں

ریشم قسم اچی وایا سی لچھا سوت عزیزوں

لچ لچ کروا منکا وچپا لک مہین بیانوں

پیر اٹھاوے تاں ول کھاوے اٹھدی ڈرے زبانوں

لکوں لے لگ پیراں تائیں کراں خیال نہ من دا

بادشاہاں دے ستریں جائے کی مقدرو سخن دا

چاندی پیر تکے جد چاندی چاندی جان نجاپڑی

قد میں ڈھندی عرضاں کہندی سجدیوں سیس نہ چاندی

نازک پیر گلاب پری دے مہندی نال سنگارے

تلے وار بناتی پنیاں چمکن وچ ستارے

کلغی مغزی نوک پنجے تے جڑت ہوئی فیروزے

پتے تلے پتاوے پلے سبھ سچے زرد وزے

پھوک چلایئے تاں اڈجاون وانگن سوہیاں چڑیاں

کھڑیاں کلیاں ریتاں جھیاں پیریں سو بھن کڑیاں
حسن بدیع جمال پری دا وانگ بہار چمن دی
سنبل وال مہین زنجیری ہر مینڈھی ون ون دی
نرگس مست بیمار پری دے چہرہ ویکھ گلاباں !
گلدے گلدے عرق سدائے رل گئے وچ آباں
لال گلال گلہاں ول تک کے داغ لگا گل لالے
جمیں رت کلیجے اتے پیندا زہر پیالے
جوش بخار عشق دے چڑھدے جاں نیناں ول تکدا
نرگس نوں سرور دی لگے اکھ ہگاڑ نہ سکدا
ٹھوڈی ویکھ خبانی تائیں لیک پئی وچکاروں
لپتاناں دی غیرت کولوں وکیا رنگ اناروں
اچا قد رنگیلا تک کے سرو آزاد پیارا
پیراں بھار حیران کھلوتا ہوتا قید بچارا
چوہدویں دا چن واعی ہویا متھا ویکھ نورانی
اکھ بھڑا نہ تکن ہوندی سورج ہار پیشانی
کالی لیل زلف وچ آہا خوب سہیل یمن دا
عاشق دی بلغارے تائیں رنگ دیئے ون ون دا
اچا متھا بہت کشادہ شیشے ہار چمکدا
روپ انوپ خدائی دے اوس اندر جو تکدا
لاڈ تکبروں بھر بھروٹے بھروٹے دو کالے
الٰہی اندر نظری آون چن مبارک والے
متھا سی آسمان حسن دا اوہ وچ قوس قزح سن

شام زلف دی لالی اندر کالی گھاٹ طرح سن
چہرہ صاف بہشتی صفہ ابرو طاق بنائے
واہ نقاش محمد بخشا جس اوہ رنگ لگائے

مکھ محبوباں دامت اللہ اوہ محراب لو چیرے
کرن نماز نیازاں عاشق سجدے دین چوفیرے
زور کماناں کم ہمیشہ ابرو سخت کماناں
رستم نین سپاہی ظالم گھائل کرن جوناں
چمن کافی زہروں پانی ترکھے تیر خدنگدے
بسلے ناگ اپنے چوری مال والاں نوں ڈنگدے
اکھیں نیر کناراں وانگر کرن چوطرفی ماراں
اکھ مٹکے چور اوچکے چھپ چھپ کر دے واراں
جیٹھے چھوہ دھر وہ کر مارن برچھی نیزے سانگاں
لٹن لٹن سٹن راہیں سٹن نہ لوکاں چانگاں
سیف ملوک جیہاں نوں لاون کس بندوق کلیجے
دھوں آواز نہ نکلے کوئی سل جاوے نہ بھجے!
بجلی دے چمکارے وانگر اکھ پرت قہر دا
جو تکے سونس نہ سکے بھج اوتھائیوں مردا
واہ واہ مست نگاہ پری دی گھاہ کرے وچ سینے
ڈوری بھوری نیند بھری سی تکدی طرف زمینے
خوب بد امی اکھیں بھائی چیر میاں انب پھاڑی
کجل کنک مٹک سوہاوے جیونکر بک او جاڑی
گوہڑے نین سمندر حسن دے کجلا لہراں مارے

اکھ مٹکے مارن دھکے ٹھل دیون بتیارے

ہوندے غرق جہاز والاں دے لگدا کون کنارے

پر اس وہن محمد بخشا جو ڈبے رب تارے

جادو گرا دو اس ایانے بن بیٹھے متوارے

اوپر خماری کرن اسواری پھرن شکاری بھارے

کٹ کٹ سٹن کٹک والاندے لین جہان آزادی

کر دے وار ہتھیار جہاندے سرمے سار سنگاری

ہکواری دے ویکھن کارن سیکڑیاں سردارے

پاک شہید محمد بخشا جو اس جھگڑے مارے

تکن سات کریندا گھائل نک خنجر فولادی

اوہو قاتل اوسے اگے پھیر کٹھے فریادی

تپا اچانک پری دا دھار جویں تلواروں

لونگ بلاق تجی دی تابش جھلک لگے چمکاروں

سدھا تیر صفائی والا زہر آلودی کافی

اڈ دے پکھنوں مار گوائے کیا طاقت انسانی

کاتب لوح قلم دے لکھیا حکمت دی تدبیروں

وچہ بسم اللہ اکبر الف زنخ تکبیروں

متھا لوح ازل دے نوروں قلم آبانک بھائی

ڈھوں اک اگوں منہ دوالے نا ہی خط خطائی

سرخی لکھن والی آہی وات دوات نورانی

صوفاں سر الٰہی نکلن اکھر عشق حقانی

لکھن کی روشنائی خونی سر خط عاشق فانی

بول تیرے توں گھول گھمایئے جے لکھ جاتی
سدا بہار گلاب گوہڑے دی وات کلی لکھ میٹی
صاف آواز پرم رس والا جیوں رانجھے دی سیٹی
سوہنا سرخ عقیقی تھیوا مہر نگی سلیمانی
موری مثل سوئی دے نکے آہی ذرہ نشانی
سچا موتی سل ٹکایا کاری گراں سیاناں
یا اوہ گرد پتاسہ مصری لذت وار لکھاناں
لعل لباں یا قوت ہے سن شکر مصری ڈلیاں
لالی تے باریکی ولوں گل عباسی کلیاں
پستہ مغز بادام گری سن جس ویلے منہ میٹے
گل کرے وند دے چھوہارے ہسے تاں پھل ویٹے
لالی ویکھ لباں دے والی والی مصر شہر دا
مورت اگے نال ضرورت ہو گیا سی بردا
وند سفید ہیرے دیاں کیناں گھنیاں گھنیاں لاراں
استا کار برابر کر کے رکھیاں خوب قطاراں
یا ان بدھے موتی بدھے گھت قدرت دیاں تاراں
یا اوہ چنبے کلیاں جڑیاں چنج چوکے ہک یاراں
خوب سنجاف چٹے تے سوہے کنگری چوٹی داراں
کلیاں ہار محمد بخشا سرخ دہن وند لہراں
طوطے وانگن جیبھ مٹھی سی مینا بولن والی
آکھے میں ناں بولن والی ہر اک نال سکھالی
ٹھوڈی سیو باغ ارم دا بہی سی رس والی

جھلے لکھ آ سبب نہ پہنچے اس دے کول سوالی
چوہا پاک آہا وچہ ٹو آجو بن پانی بھریا
ٹھوڈی بیٹھ سلاک جڑی سی مچھ حسن دا تریا
گردن مثل صراحی کچ دی بوتل صاف بلوری
سرخ شراب لہو بھر رتے شیشے گرد لاہوری
یا ماہی دی مرلی آہی مائل کرے حیواناں
یا کرنا آخر دی سن کے نکل پوون جاناں
شیریں شکر نرم آوازہ رسلے بول رنگیلے
تلخ جواب مٹھے منہ وچوں سن کپیندے بیلے
مٹھا ہاسہ ماسہ ماسہ وند نہ کر دی ننگے
صاف لمیں تے پتلی گوری گردن مثل کلنگے
طوطے قمری نالوں سوہنی کوئل وانگن بولے
چھنکلے گل کٹوری جیسی موتی بھر بھر تولے
باہاں لوہڑے رنگ رنگیلے چنن چیر بنائے
استا کار ازل دے یار وجندر چاہڑ سوہائے
یا اوہ باغ حسن دے وچوں چنبے نویاں شاخاں
لچکن جوڑ مروڑ کریندے چال مثل گستاخاں
انگلیاں دس پون سلایاں چاندی کھری سلاکاں
نوہیں مہندی بن بن بہندی لہو ملے غمناکاں !
یا اوہ کلکاں سوہیاں آہیاں شنگرف بھریاں نوکاں
یا شاطر یا تیرا جل دے رت پیون سبھ لوکاں
چھاتی تختی صاف چنن دی خوب کریگر گھڑ کے

چاندی دے دو پھل لگائے میخ لوہے دی جڑ کے

شان گمان مخول تکبر لاڈ تے بے پرواہی

بے رحمی تے ستم بے ترسی خو بے مہری آہی

نازک جسہ پھل چنبے دا الا مکھن سیالا

ڈھنی تھیں خوشبوئی حلہ مشک تتاری والا

نکی نکی چال لڈکی ہنساں کھگاں جیہی

رنگ گلابی شکل مہتابی پھلیں تلدی ویہی

ٹور مٹکدی وانگ کبک دی گردا لک مروڑے

پب اٹھاوے رب بچاوے کچی تند نہ تروڑے

حوراں نالوں حسن زیادہ پریاں دی سرداری

یوسف ثانی روئے زمین تے صورت رب اتاری

روپ بدیع جمال پری دا چودس چن نورانی

دھاوس زہرہ کیہے تکے جے زہرا آسمانی

جے سورج ول ویکھے سانہواں بھجھ بدلی وچ وڑدا

تارہ ویکھ ہکو چمکارہ ہو بیچارہ جھڑدا

بابل شاہپالے گھر جمیں پالی پالن ہارے

بابل دے کھوہ چین فرشتے مارو غم دے مارے

ٹھم ٹھم کر دی دھرتی دھر دی نازک پیر گلابوں

مہندی رنگے جیوں پٹ کچھے آون شہر خوشابوں

جے عاشق دیاں نیناں اتے رکھے لاڈ عتابوں

پے پے چھالے پون محمد اٹھرواں دے آبوں

تروڑاں جوڑاں تے نک توڑاں دم دم وچ کجوڑاں

تندی تلخی بے وفائی مویاں نال مروڑاں

نویں جوانی مدھ مستانی آلی بھولی سادی

روپ الٰہی دی اک تلی دم دم ہووے زیادی

آن ادا گمان پری دا باہر شمار اندازوں

نور حضور بیٹھی مستورہ تمبوتاں مجازوں

یوسف دے پیراہن وچوں جلوہ جس دکھایا

اہو یار اس باغ ارم وچ سیر کرن سی آیا

جاں بیٹھا سی وچ کجاوے شمس لیلیٰ والے

قیس نمانے نوں کر مجنوں نجدا تے تن گالے

فرہادے شاہزادے سنیاں جاں شیریں آوازہ

پٹ پہاڑ لئے اس کیتا خیبر نوں دروازہ

ہر دا روپ مریندا بھائی ہر جائے چمکارے

پا جھاتی محبوباں والی گوہڑے نین سنگارے

لعلاں دا مل پان جواہری جو بن دے ونجارے

یک دوجے دل لین محمد آدم کون بیچارے

بھید چھپاویں مطلب پاویں اس گلے کس لائیوں

کدھر رہیا پری دی کت پاسے اٹھ آئیوں

انگ سہیلی تے البیلی سوہنی راج گہیلی

جیوں تارے چن نال سنگارے ہر یک سنگ سہیلی

پری گلاب سندر مکھ والی وچ گلزار حسن دے

سنگ سیاں رل کھیڈن پیاں جیوں پھل ہو چمن دے

شمع پتنگ جلاون والی گرم لقاء پری سی

بہتا جھکے نیواں تکے شرم حیا بھری سی

اوڈے پنکھی ڈھیں ہوائیوں جے اک جھاتی پاون

ویکھن تارے چمکن ہارے ڈگ زمیں پر آون

شوخ آشوب جگت دا فتنہ شور انگیز جہانوں

مٹھی چبھر ملیح سلونی بہت پیاری جانوں

عاشق سوز پتنگاں وانگن روشن لاٹ چراغوں

نونہال اتے گلبدناں بک ارم دے باغوں

جے کجھ صفت پری دی بھائی ٹوراں ہو اگیرے

ڈر لگدا مت عاشق تسے سڑ سڑ مرن چوفیرے

مشتاقاں نوں شوق تجن دا سن سن ہوگ سوایا

اگ وچھوڑے والی اتے تیل جدوں ایہہ پایا

جوش خروش بھرے دل والے بے سدھ ہوون ہوشوں

جگر کباب شتاب کرن گے تاب حسن دے جوشوں

مست نگاہ پری دی اندر خونی نین بہادر

مویاں والاں نوں زندہ کر دے آب حیات برابر

جاں چڑھ بیٹھی تخت اچے تے ملکہ کول بہائی

نال پیار پچھیندی گلاں جیوں مادر دی جائی

ملکہ خاتوں نوں فرماندی ہے سندر مکھ بھینے

لکھے دھر درگاہ اچے دے تدھ آہے دکھ لینے

کیکر گزری حال حقیقت کس قیدوں چھڑکائیں

قلزم دے شاہزادے کولوں کت بدھ نکل آئیں

کی سبب بنایا قادر کہو کی قدرت ہوئی

ایسا کامل ملیا تینوں کون موکل آئیں
ملکہ سی حیران نہایت ویکھ عنایت ذاتی
تاب حسن بیتاب کیتی سی بیٹھی چپ چپاتی
تابش جوش حسن دی کولوں رہے نہ ہوش ٹکانے
بر بر تکے بول نہ سکے ایہ ولیاں آنے
واہ کاری گر سرجن ہارا سبھ قدرت دا والی
چونوں اتے چگونوں دائم پاک اوہدا در عالی
نہ اس جند نہ جسہ جامہ بے مانند الٰہی
لم یلد و لم یولد ہے سدا اوسے دی شاہی
آپ حکیم سبھے بدھ جانے ہرکوں رکھ بناندا
قطرے یک منی دے وچوں خوب منکھ سہاندا
پانی دی یک بوند بیقدری ہو جھٹری آسانوں
در یتیم بناوے اس تھیں لعل پتھر دی کانوں
شاخ ہری تھیں پھل نکالے پھلے وچوں واناں
یک رنگوں سے رنگ بنائے آپ حکیم سیاناں
پتھر نوں دے نور خباوں سورج کر چمکاندا
پانی دے یک قطرے وچوں عرش مجید بناندا
ساوریاں تھیں گورے کردا گورے وچوں کالا
سپ سمندر وچوں موتی کوہ قافاں وچ لالا
کردا نبی کناراں وچوں سر پر تاج ٹکا کے
ماکان تھیں شیطان بنائے طوق گلے وچ پا کے
دنیا داراں دے گھر ویندا بیٹے ولی الٰہی

ولیاں دی گھر پیدا کروا میرے وانگ گناہی
قدرت اس دی دا کجھ میتوں انت حساب نہ آوے
سکی لکڑ سر حقانی بن رباب سناوے
سوہنی صورت سر الٰہی عام نہ سمجھن سارے
خاصاں باجھ محمد بخشا کون کرے نتارے
وقت نا وقت پچھان فقیر اگو جہی رمز نہ کہو کہاں
قصہ تروڑ اوچیرا ہوویں بیٹھ نچلا رہو کہاں
ملکہ خاتوں شکل پری دی دیکھ تعجب ہوئی
دم مارن دی رہی نہ طاقت گل نہ کر دی کوئی
ایسی صورت ایسی سیرت ایسا روپ نورانی
دھن خالق جس ایہ بنائی مظہر حسن حقانی
پری بولائے ملکہ تائیں ملکہ بول نہ سکدی
پئی ہلائے گل کرائے اوہ مڑ برابر تکدی
جاں کجھ ہوش ٹکانے آئی اوکھی ہو کے بولی
شاہ پری نوں کہندی بھینے میں تیرے توں گھولی
حسن جمال کمال تیریدی جھال نہ جاندی جھلی
گن ڈورے جھ گونگی ہوئی ہوش گئی میں جھلی
آب تیری تک تاب نہ رہیم ہو غرقاب رہی میں
گل نہیں ہو سکدی ایہ بھی مندے حال کہی میں
یاد میتوں اک سخن نہ رہیاتاں اندر وچ پھروا
گن نہ سندے منہ نہ ہلدا حرف نہ جیبھوں کروا
شاہ پری پھر ہس کر کہیں سر ملکہ دا پھڑ کے

سینے اپنے لگا یا نال پیار پکڑ کے
ہتھ موہیں تے پھیرن لگی نال محبت خاصی
لذت گل دی تا ہیں جس دم سوہنے ہون اخلاصی
رحمت دا ہتھ پھیرن سر تے دیہن پیار لباں تے
پھلاں جیسے سخن اس ویلے پھرن ہزار لباں تے
ایسے بھاگ لگن گے کس دن دائم شکن وچاراں
سینے لا پچھے گا گلاں سوہناں نال پیاراں
ملکہ والا سفر کٹیں تے مار دیوے نوں آویں
مدت پچھے ملیں محمد تاں سوہناں گل لاویں
نال پیار پری دے ملکہ بہت ہوئی خوشحالی
مٹ گئی اوہ مست خماری ساری ہوش سنبھالی
دل وچہ کہندی یارب سائیاں سیف ملوک بیچارا
ایسی آفت ڈٹھیاں ہویاں کیکر کرگ گذارا
ایسی شوخ لڑکی صورت شان گمان بھری ہے
ویکھن سات مریگا بھانویں خونی ایہ پری ہے
اوہ پتنگ ایہ لاٹ اگی دی مر سی پہنچ اتھائیں
سیف ملوکے دی رب سائیاں کیویں جاں بچائیں
پھیر پری نوں آکھن لگی نال زبان رسیلی
ہیں بھینے توں پریاں وچوں ہیں شاہ پری رنگیلی
بدرہ تے تدھ یک دوجے دی مادر دا دودھ پیتا
ماں تیری نے نال اساڈے بھائی چارہ کیتا
حق تیرا ہن ساڈے اتے حق تیرے تے

ہوندے زور احسان مروت کیتوئی نہیں میرے تے

میں پرایڈ مصیبت گذری باہر حد شماروں

رہیوس قید دیواں دی اندر دور اپنے گھر باراں

ساک اشنایاں بھائی چارے در تن بھاجی سارے

اسے کارن کر دی خلقت اوسر آون کارے

اوسر متر پرکھن ہوندا وچہ غریبی ناریں

دوہدل گال ازماون ہوندی پھگن ماہ بہاریں

اوکھے ویلے کاری آوے بھلیاں دی اشنائی

اڑیا آکھن دی لج پالن جو انسان وفائی

دنیا تے جو کم نہ آیا اوکھے سوکھے ویلے

اس بے فیضی سنگی کولوں بہتر یار اکیلے

سکھاں عیشاں موجاں اندر ہر کوئی یار کہاندا

سنگی سو جو تنگی تک کے بنے پنجہال دکھاندا

کول ہووے تاخیراں اندر یار اشنا کہاوے

دور مہم پیاں درکھیارے چیتا منوں بھلاوے

اوڑک نفع ہو ویگا کتھوں ایسے سنگ دو رنگوں

سڑدا یار تکے سڑ جاوے سنگ نسنگ پتنگوں

اک پیڑی پر موجاں مانے ویکھدیاں اک رھڑ دا

اس رھڑ دے نوں پھڑ یوں نا ہیں دا جس دا سی پڑا

کاہدا سنگ محبت کیسی کی ایسی اشنائی

مویاں گیاں تدھ نہ کیتا خوشیں عمر لنگھائی

مان میری دی وچھی کہاویں بھینوں نال سہیلی

اوکھے ویلے کم نہ آئیں ساڈا بھی رب بیلی
تیرے جیہی سہیلی ہووے پری اصیل شہزادی
کی لائق اس بے وفائی حدوں بہت زیادی
میں عاجز بیچاری ہوئی رہی اچروچہ قیداں
نال کوئی بھائی چارا ڈٹھا واقفیاں امیداں
قلزم دے شہزادے مینوں رکھیا سی وچ بندی
بندی دے سر بنی قہر دی سخت مصیبت مندی
ماں پیو بھین بھرا وچھنے سنگ سیاں تدھ جہیاں
پیا وچھوڑا دل دا جھورا سے پیڑاں سر سہیاں
ہک کلی سو لیں سکی وچھڑی سنگ قطاروں
کوکاں کوک قہر دی جیونکر تڑفی کونج اڈاروں
تلیاں پھاناں ہتھ مروڑاں ہوئی حیران نمانی
تلیاں وچ کڑاہ غماں دے جیوں مچھی بن پانی
تنگ پیوں کوئی سنگ نہ ساتھی پھاتھی جاکو تھاویں
باپ میرے دی پیش نجاندی سو دس لاوے بھاویں
دس تیرے سی اوہ اپرالہ جے توں آہر کریندی
قلزم دے شاہزادے تائیں فوجاں سنے مریندی
باپ تیریدا لشکر بھارا وودھ اس تھیں سو حصہ
تسیں اساڈی مدد کر دے جھب مک جاندا قصہ
باپ تیرے دے اگے بھینے آہی گل سکھالی
جے ہک وار تیاری کردا پریاں دیواں والی
قلزم دے دریا دے توڑی فوجاں دے گھٹ بھجدے

دھونسے شتری ڈھول نقارے طرم طنبورے وجدے
پریاں دی گھنگھاری پیندی دیو مریلے گجدے
قلزم دے سر کر دے تک کے یا ملدے یا بھجدے
جس شہزادے مینوں کھڑیا جاں ایہ بازی ہر دا
باہجھ میری پھڑ دیندا اونویں ماری واکی کردا
تساں اگے کجھ چیز نہ آہے دیو قلزم دے سارے
مار منداں انہاں نوں کر دے تسیں میرے چھٹکارے
خیر کسے پر دوس نہ کوئی لکھی سی ورگاہوں
کیتی بند خلاص میری بھی ہویا کرم الہوں
ایہہ اپرالا میرے والا کدی تساں تھیں ڈھلدا
ستر کری ساڈی توڑی اڈے احسان نہ ملدا
غیبوں ٹور موکل دتا مرد بھلا اخلاصی
آپ احسان کیتا رب والی قیدوں ہوئی خلاصی
ظالم نفس دیوے دی قیدوں رب کیتا خصماتاں
غیبوں میل موکل دتا کامل پیر یگاتاں
اوسے توں میں گھول گھمائی دھن اوہ دیر پیارا
اوہو بابل اوہو مائی اوہو بھائی چارا
اوسے دا احسان مروت اوسے دی وڈیائی
جس نے قید اولی وچوں ہمت کر چھڑکائی
بھلا ہووے اس مرد سچے دا شالا دوہیں جہانی
بہت پیار محبت کر کے مل پیارا جانی
سن کے گلے الا ہمیں سچے شاہ پری کملانی

عذر بہانے کر کر کہندی سن توں ملکہ رانی
باپ میرے نے بہتی واری کیتے سے سمیانے
فوجاں سنے تیار کرائے سر کروے مروانے
تیری لوڑ کرن دی خاطر لشکر بہت چڑھائے
مرد زور آور چنگی خونی ہر ہر طرف دوڑائے
ملک ولایت ہور اجاڑاں وسدے شہر لوڑائے
کدھروں خبر نہ لبھی تیری سبھ گھریں مڑ آئے
خشکی دی سبھ تھاں لوڑائے کدھروں پتہ نہ لگا
پر اترو کے ماں میری سی کر دی ایہہ امر گا
باپ میرے نوں کہندی آہی آ ملک ڈھالاں چھوڑو
وچہ سمندر ٹاپو بندر ملکہ تائیں لوڑو
دیواں پریاں دے وِنڈ لشکر ہر ٹاپو دل توڑو
ڈھونڈو ملکہ بیٹی میری نبی سلیماں سوڑو
کوہ قافاں دریا واں اندر ڈھونڈھ کرو جگ سارے
ملکہ لبھے تاں رہ آوے نہیں اسی ہتیارے
پٹ اولٹ پہاڑ جزیرے ہور لوڑاؤ سبھے
بہت ساڈی ہن تاہمیں رہندی جی مڑ ملکہ لبھے
بابل بھی اترو کے آہا ساعت روز تکیندا
طلباں خرچ مہم گھلن دا لشکر تائیں دیندا
راکش دیو عفریت ہزاراں کر دے سان تیاری
ہن تینوں رب آپ لیاندا لطف ہویا سرکاری
ناں احسان مروت ساڈے نہیں کسے دے بھارے

ہک احسان اوہے دا ایہ بھی جس دے اگلے سارے
ملکہ کہندی آہو میں تے لطف کیتا رب آپے
لیکن ہک سبب بنائیوس تاں چک گئے سیاپے
شاہ پری پھر کہندی ملکہ چھوڑ نہورے بہو کھاں
کی سبب بنایا مولی بیچ اسانوں کہو کھاں
ملکہ خاتوں کہے پری نوں کی گل دساں تینوں
مصر شہر دا ہک شاہزادہ اوس چھوڑایا مینوں
پھیر بدیع جمال پری نوں چمک لگی اس گلوں
کون کوئی شاہزادہ ایسا آیا ہے کت ولوں
غیرت غصہ کھا دے وچ پچھدی ملکہ تائیں
کون شاہزادہ کیہا جیہڑا گیا اجیہاں جائیں
پریاں تے عفریت مریلے راکش دیو بہادر
اوس قلعے وچ جاون جوگا نہیں کسے دا باور
آدمیاں تے جناں وچوں جو جو لوک قد آور
اوس گردے وچ پہنچ نہ سکدے جے سو ہون زور آور
باشک ناگ سنسار وڈیرے مچھ سمندر والے
اوس گردے وچ پہنچ نہ سکدے نہ پنکھی پروالے
کی مہم بنی شاہزادے ایسی بھاری اکائی
کس آفت نے چا لیاندا جا وڑیا اس جائی
دھن دلیری گھنی گھنیری سنی زبانی تیری
ایسا مرد ایہہ ایہدی کیہڑا دس سہیلی میری
ملکہ خاتوں کہندی اگوں دساں گی تک ویلا

محرم گل دا محرم کریئے جس دم ملے اکیلا

عاماں بے اخلاصاں اندر خاصاں دی گل کرنی

مٹھی کھیر پکا محمد کتیاں اگے دھرنی

عاشق دی معشوقاں اگے چوری عرض بچائیے

باجھ پیا تھیں بھید سجن دا ہوراں نہیں سنائیے

حاصل کلام

بھیڑ ، ہجوم ہوائیں والے دور کریں جس ویلے

ساجن دی گل کہے وسیلہ جد چاہے تد میلے

دوروں آیا یار ملے گا جاں ہو بہیں اکلا

رمز حقیقی کہے محمد پاء مجازی پلا

پھیر پری نے مجلس ساری کولوں ترت اٹھائی

ہک پری ہک ملکہ خاتوں ہور نہ رہیا کائی

سرداراں نوں رخصت دتی سراندیپ چوفیرے

باہر شہروں تھاں بتائیں کرو قلعہ وچ وڈیرے

کجھ فوجاں جا لہو قلعے وچ اوتھے رہو مقامی

کجھ جاؤ مڑ باغ ارم نوں پریاں ہو سلامی

جس دی پھیر تیاری میری گھر دی طرفے ہوئی

اس دن حاضر ہونا سبھناں چیتا رہے نہ کوئی

سبھناں حکم بجا لیاندا وانگن خاص غلاماں

کہن ثنائیں دیہن دعائیں نیوں نیوں کرن سلاماں

چم زمیں سلامی ہو کے اڈیاں بنھ قطاراں

کونجاں ہار ہزاراں پریاں جاون نال بہاراں

کئی ہزاراں مڑ کے گیاں باغ ارم ول گھرنوں

سراندیپ اندر کجھ رہیاں سر پر من امر نوں

ست سے سی سرکردا رہیا لشکر نال تمامی

ست ہزار پری ہور خاصی پرت گئے سبھ حامی

جو کجھ گرد شہر دے آہے اچے تھاں اجالے

برج جزیرے ، باغ بجیرے چشمے پانی والے
روضے گنبد محل چبارے کوہستان ، سرائیں
مسجد اتے مناری قبراں ہور بلنداں جائیں
سبھناں پریاں ڈیرے لائے تک جائیں من پڑیاں
نال بدیع جمال پری دے رہیاں دو تن گھڑیاں !
سراندیپ نگر دی رانی ملکہ جیو دی مائی
ہر ہر قسم عجائب کھانی شربت شہد لیائی
عطر یا تاں تے خوشبوئی مغز کیتے تر تازے
سُر دے عود رباب کریندے مٹھے نرم آوازے
ملکہ بدرہ شاہ پری نے نالے سبھنان سیاں
کھاہدے کھانے جو من بھانے پھر خوشبوئیں لیاں
تھال سنہری بھر بھر رکھے کلیے زرد پلاؤں
کجھ کھاہدے کجھ وہدے جیہڑے چان لگے اس جاؤں
شاہ پری دے اگوں جیہرا وہدیا سی کجھ کھاناں
اوہا سی یا گھٹ زیادہ رب معلم کی جاناں
ملکہ خاتوں آپوں اٹھ کے چائی اوہ تھالی
شاہ پری تھیں پچھن لگی بن کے وانگ سوالی
ہے سندر مکھ پریئے بھینے ایہ دل میرا کہندا
اک بندہ بیمار چرو کا باغ اساڈے رہندا
اوہ عاجز پردیسی شہدا بہت غریب نماناں
جے آکھیں تاں بھیجاں اس نوں جوٹھا تیرا کھاناں
ایہہ تبرک تیرا کھاسی خیر آزاروں پاسی

لوں لوں نال دعائیں دیسی دکھ اوہدا جد جاسی
شاہ پری نے ہس کے کہیا کم مناسب جیہڑا
عقل تیری وچ چنگا لگا ٹھاکن والا کیہڑا
میرے ولوں دیہہ شتابی جس نوں تیری مرضی
دکھ نہیں کجھ مینوں بھینے جے سکھ پاوے مرضی
درد منداں دے درد ونجاوے جے میرا پس خوردہ
دیہہ طعام شراب شتابی گرم ہووے افسردہ
واہ نصیب غریب بندے دے کئی دناں دے بھکھے
دلبر واپس خوردہ لبھے امن پوے وچ ککھے
ڈٹھے باجھ پیارا جانی دے اول مہمانی
لگے آس نراس بندے نوں دور ہووے حیرانی
شاہ شمس تبریزی جوٹھا اک گھٹ سرخ شرابوں
ملاں رومی نوں جیوں دتا ہویا کرم جنابوں
شالا دو لو دمڑی والا جو ٹھا اپنا کھاناں
دیوے میں بھکھے نوں تاہئیں رج رج موجاں ماناں
جے اوہ مرشد مہریں آوے جو ٹھا گھٹ پیالے
ملاں رومی والے مینوں سچے سخن سکھالے
پڑھنے سننے والے تائیں تاہئیں لذت آوے
منگ نسنگ محمد بخشا مت اوہ کرم کماوے
اگے بھی سبھ کرم اوسیدے اگوں بھی لکھ آساں
مدد خاص انہاندی کولوں قصہ کھول سناساں
شاہ پری دا جو ٹھا کھاناں مملکہ خاتوں چایا

باہر گھر تھیں آ کر اوہنیں گولی فون چکوایا

واہ واہ گولی نازک ہولی ونجیں چھلیں تولی

سوہنی صورت سندر مورت ٹروی ٹور ممولی

چار کاب سرے تے چلی گن گن پیر اٹھاندی

ملکہ اگے نال گماناں مجرے کر دی جاندی

سیف ملوکے واسی بھائی جس باغے وچ ڈیرا

خوشیں خوشیں اوس بغیچے آن کیتو نے پھیرا

سیف ملوک نے جد ڈٹھی ملکہ خاتوں رانی

رو کر دھرتی تے چھنکائیوس اتھرواں دا پانی

ویکھدیاں کجھ وس نہ رہیوس جھس گئی اگ غم دی

ہنجڑیاں کریاں جھولی بوند جویں شبنم دی

نرگس دے پھل وچوں ڈھٹھے قطرے اوس کھری دے

لالے وانگن داغ کلیجے ایا سونہ پری دے

ڈبیاں رانگلیاں تھیں ڈھلے موتی ڈل ڈل کر دے

یا ڈل اندر نیساں والے قطرے پئے ابر دے

ملکہ روندا ویکھ شاہزادہ کہندی نال دلاسے

سن توں ویرا ہو کھان وہیرا ویکھ ربانی پاسے

اج ویلا خوشحالی والا روون دے دن گزرے

کم تیرے دے حیلے لگے آہیں بندے بے عذرے

تیرے کارن دلبر دلوں اول دی مہمانی

جوٹھا اس دا کھانا آندا ویکھ رکاب نشانی

ایس رکابی وچوں اس بھی ہتھیں اپنی کھاہدا

پھر میں تیرے کارن منگیا جو کجھ رہیا وا ہدا

آپ بدیع جمال پری نے کیتا اذن زبانوں

تاں ایہ کھانا چاہیں چاہیں دتا آن تسانوں

سن گلاں شاہزادے تائیں بہت ہوئی خوشحالی

کرن لگا تعظیماں اٹھ کے نال ادب دی چالی

کر کے ادب سلام ہزاراں دل دی نال دلیلے

بیٹھا تاں پھر کھانا دھریا ملکہ کڑی وکیلے

کر بسم اللہ کھاہدا کھاناں سیف ملوک شہزادے

شکر بجالیاندا رب دا حدوں بہت زیادے

گل بدیع جمال پری دی پچھن لگا ساری

دس ملکہ کی تخن تساں سنگ کیتے پری پیاری

تساں سیاں کوئی ساعت ہوسی مجلس اسدی کیتی

کیکر حال حقیقت ساری اس مجلس وچ بیتی

ملکہ خاتوں نے سبھ گلاں خوب طرح کر دساں

سکے باغ مدت دے اتے رحمت باراں وسیاں

جتھوں شاہ پری سی پچھیا کی بنی شاہزادے

کوہ قافاں وچ پھردا آیا کیہڑے نال ارادے

ایتھوں لے لگ اوتھے توڑی جاں کھانا کھا چکی

ملکہ خاتوں گل سنائی ساری نکی شکی

سن کے بات شہزادے کیتا لاکھاں شکر الٰہی

دلبر ذکر میرا فرمایا ایہ گل مشکل آہی

حال احوال سفر دا پچھیوس کی بنی اس بندے

آپے آکھ سناسی ملکہ عشق میریدے دھندے
سخت قضیے میرے سن کے مت اوہ مہریں آوے
جاگن بھاگ وراگ کٹھی دے دلبر کول بلاوے
پر محبوباں دا کم بھائی دائم بے پرواہی !
بے ترساں نوں ترس نہ آوے تک سولی گل پھاہی
توڑے عاشق مر مر جیوے کر کر جتن بتیرے
لکھ کیتے نوں ہک نہ جانن چاہل چڑھن ودھیرے
دکھ تنگی سن عاشق والی پاون سکھ فراخاں
روندے ویکھ کھلوندے ناہیں ہس ہس کرن مزاخاں
جاں جاں توڑی خبر نہ ہونے اس دل پریت ہماری
تاں تاں توڑی کرن محبت صرفہ تے غمخواری
جس ویلے پھر پتہ لگے نے اس دل عشق سماناں
چھڈ غمخواری حیلہ کر دے جیویں کیویں رنجاناں
سجن نام عاشق دے ویری کوہندے ویدے کساں
پی پی رت نہ رجدے بھائی دھن انہاندیاں تساں
مت سن عشق میرے دیاں گلاں وت پری چت چائے
اگے بھی کجھ ذکر کیتا سو پھیر نہ بات ہلائے
ڈر دا خوشی نہیں میں کردا مت رب غیرت جاوے
اگے سدھ نہیں ہو گذری ہور مصیبت پاوے
جس دن جنج عزیز مصر دی بن تن مغرب آئی
تنبو خیمے ویکھ زلیخاں لوں لوں خوشی سمائی
کہندی سیو بھاگ بندی دے جاگ پئے ہن سوئے

آیا ہتھ سہاگ عمر دا دکھ گئے سکھ ہوئے
لبھا اج عزیز مصر دا چیز پیاری جانوں
اوکھی گھڑی گھڑی ہن طالعاں سوکھی میں جہانوں
ہوئی خوشی کمال زلیخاں نال وائی دے کہندی
تینو پاڑ وکھا پیارا اِڈ فراق نہ سہندی
کیتی خوشی زیادہ حدوں کدی نہ پچدی بھائی
ویکھ عزیز زلیخاں ہتھوں آتش پا جلائی
اگے اک قضیے جھروی ہور پئے لکھ اتوں
اچن چیت خزاں مرائی باغ بسنتی رتوں
مہتر یوسف خوشی کمائی ویکھ زور آور بھائی
ایسے شیر جوان سپاہی غالب وچ لوکائی
پشت پناہ مجیری ہر ویلے واہ نہ لگدی ویری
جو بد نظر میرے دل تکسی کیونکر جا سی خیری
اوہو بھائی دشمن ہوئے ہتھیں ظلم کمایا
پیغمبر نوں خوشی کرن دا بدلہ دینا آیا
مجنوں نوں جد باغے اندر سد گھلیا سی لیلاں
خوشیاں کردا کہندا چڑھیوں اج جنت وچ سیلاں
اس لیلی توں گھول گھمایاں انگلیاں سے لیلاں
گھڑیوں چوتھے بھاء کلاوے لیلاں نوں میں لیلاں
ترٹی آس نراس بندے دی پاس نہ آیا جانی
یار سنگار دیدار نہ دتا مار کیتا غم فانی
شعر میریدی قیمت پاندا سبھناں نالوں بھائی

تینوں بھی اوہ خوشی محمد دونی ویئی آئی

لعلاں نالوں در ودھائے واہ پیا واہ بھارا

خوشی کرن دا مزا شتابی لے محمد یارا

حفظ مراتب ویکھ محمد کردا ونج نہ پاڑے

متے پہالیں بیل قلم دا دے دے مفت سراڑے

شاہ پری دے یاد کرن دی گل سنی شہزادے

لے امید دی کنجی خوشیوں کیتے ورکشا دے

غفلت غم دی مرض ونجگی لوں لوں رچسی شادی

جس دم کرسی یاد محمد حضرت شاہ بغدادی

واہ واہ شاہنشاہ جیلانی مظہر ذات ربانی

سر چھتر محبوبی والا ولیاں دی سلطانی

غوثاں قصباں تے ابدالاں قدم جنہاندے چائے

سے برساں دے موئے جوائے ایسے کرم کمائے

مدد دے محتاج جنہاندے مرسل نبی پیارے

ایسے سید مرد سچے توں صفت کریندے وارے

دمدم صفت شاہاندی کہیے اس تھیں کجھ نہ چنگا

سخن تیرے کی لائق اوتھے اوگنہار ملنگا

نام شریف اونہاں دا آیا رہ نہ سکیا جگرا

روڑے تھیں رب ساون لائے بہت ہوئے خوشحالی

ذکر سجن دا چھوڑ نہ سکاں وس نہیں کجھ میرے

شاہزادے دی گل محمد رہ گئی دور پریرے

سیف ملوک رہیا وچ باغے ملکہ خاتوں چلی

مجلس خاص پری دی اندر جا شتابی رلی

پری پچھیندی دس توں ملکہ کتھے تیک گئی سیں

ایس ترنجن ساڈے وچوں اٹھی کس لئی سیں

ملکہ خاتوں نے فرمایا بھید نہ دسن ہارا

باغے وچ گئی ساں بھینے کم آہا اک بھارا

ویکھ ہجوم نہ پچھی اگوں شاہ پری گل کوئی

کی کم سی تدھ باغے اندر پھیرا آپ کیتوئی

مجلس نہیں پھر اٹھ کھلوتی شاہ پری من بھانی

ملکہ بدرہ دی پھڑ انگل بھوہرے وچ سدھانی

بھوہرے دے دروازے دوہرے سنگل قفل چڑھائے

سیاں پرت گیاں پھر اندر بیٹھ رہیاں اوہ ترائے

بھوہرے دی تعریف محمد ساری آکھ نہ سکدا

جنت دا اک خانہ آہا جھل مل نور چمکدا

نوری برج شمس دا خانہ نالے دو سعدیناں

شمس پری سعدین پچھانوں ملکہ بدرہ بھینیاں

ملکہ اوہ جس ملک فلک دے بابل دے کھوہ پائے

بدرہ بدر آکاش حسن دا صفت نہ کیتی جائے

اگے بھی اس بھوہرے اندر شاہ پری سی بہندی

ملکہ بدرہ باجھہ سہیلی پاس نہ کوئی رہندی
عاماں دا اوہ تھاں نہ آیا خاصاں باجھ رفیقاں
اس جائی کوئی مطلقا ناہیوں بن محرم صدیقاں
بیٹھ رہیاں جد ترائے بھیناں شاہ پری پھر بولی
ملکہ خاتوں نوں فرماندی کر گل ہولی ہولی
توں اساں وچ وڈی بھینیں نالے سگھڑ سیانی
ویس بدیس ڈٹھے تدھ بہتے خیبر خشکی پانی
سردی گرمی سختی نرمی خوشیاں وقت قضیے
تیرے جیڈ نہ ڈٹھے کسے ماں میری دے دھیئے
جھورے اندر تریوے جنداں ہور نہیں کوئی نیڑے
چپے اندر جی ہسٹر دا کون دھاڑ نیڑے
کر کوئی گل کہانی ایسی جیہڑی سنی نہ اگے
سن سن اثر اندر وچ دھائے چنگی دل نوں لگے
ملکہ پچھدی کہی کہانی کول تساڈے پھولاں
سنی کہنیں یا اکھیں ڈٹھی یا سرورتی کھولاں
کہیا بدیع جمال پری نے ملکہ بی بی خاتوں
اکھیں ڈٹھی تے سرورتی سچی بات سنا توں
کنیں سنیاں گلاں اندر کوڑ طوفان بتیرے
پاؤں سیر نباندی خلقت اہبر گھتے گھنیرے
جھوٹے نغمے چا اٹھاون جس وچ سچ نہ ماسہ
بیوقوف منن سچ اس نوں کرن سیانے ہاسہ
جیوں ہن کہندے وہلی اندر کنکے دا مینہ وٹھا

اوتھوں آئے کہن نہ ڈٹھا سنیئر ترن اپوٹھا
چنگے چنگے سگھڑ کہاون جھگڑے کرن اس گل دے
عقل قیاس نہ لوڑن ہولے بےعقلاں وچ رلدے
سنیاں گلاں تے کی باور باجھوں علم کتابوں
جو عالم دے موہوں سنیئے سوئی کھری حسابوں
یا جو سائیں والے آکھن اوہ سچ من تمامی
پکی جان کلام انہاندی ذرہ نہیں وچ خامی
توڑے الٹ پلٹ فرماون وچ قیاس نہ آوے
گوجھی رمز ہوسی سب سچے کون انہاں بن پاوے
سائیں والے سدا سکھالے رب دے بالے دیوے
مست الست شراب وصل دے ہر دم رہندے کھیوے
جیوں جیوں لکھیا ویکھن بھائی اکھر لوح قلم دا
والے جنتا فرق نہ پاون دین پتہ ہر کم دا
باور کرو یقین لیاؤ گل انہاندی اتے
آیت وانگر سچ کر منوں توڑے آکھن ستے
ہائے ہائے گل پری دی بھائی پھر برطرف رہی ہے
شاہ پری نے ملکہ تائیں ایہو بات کہی ہے !
ڈٹھیاں سنیاں گلاں اندر ہوندا فرق بتیرا !
اکھیں ڈٹھی کہیں کہانی ایہو مطلب میرا
ملکہ خاتوں بی بی بول نال زبانے مٹھی
اوہ فصاحت اتے بلاغت پری نہ اگے ڈٹھی
بول رسیلے رنگ رنگیلے علم عقل چترائی

مرلی بنسریوں کجھ اتے وچہ آواز صفائی
عاشق سچے دی پھر سچلی درووں ورد کہانی
سن کے پتھر وچوں نکلے اتھر واں دا پانی
خوب بناتا کہانی ملکہ جدوں سناندی
تیر جیہی تاثیر کایجہ چیر دو سو جاندی
شاہ پری نوں آکھن لگی کن دھر جھینے پریئے
عجب کہانی درد رنجانی تیرے اگے کریئے
ملک مصر دے سی اک وسدا تاج تخت دا والی
عاصم بن صفوان شہزادہ شان بیانوں عالی
ہتھیں بدھیں گولے اس دے وچالی ہور شہزادے
انت حساب شماروں حدوں لشکر اوس زیادے
اک روایت والا کہندا ستر تختاں والے
عاصم شاہ اگے دن راتیں خدمت گار سکھالے
ہور روایت ایہ بھی تریجی چار ہک سے شہزادہ
بدھے لک کریندے خدمت وافر گنج آمادہ
حکم اوہدیا طوق گلے وچہ شوق سندا کن بالا
طالب حضور اوہدے دی خاطر کرن ضرور کشالا
موجاں عیشاں خوشیاں طلباں جو جو سن وچہ دنیاں
رب گھریوچہ دتیاں اس نوں سب مراداں پنیاں
ہک جھورا اولادے والا گھر وچہ بال نہ کھیلے
دولت مال بھرے کد سو بھن مائی باپ اکیلے
دوہری وار کراں گل کاہنوں قصہ کو تاہ ایہا

اول آخر توڑی مللکہ سبھ قضیہ کہیا

شاہزادے دے جمن والا نالے علم پڑھن دا

نالے صورت دی تک مورت غم دی اگ سڑن دا

مورت اتے عاشق ہوتا شاہزادے دا سارا

یک بیک سنایا ملکہ سفر قضیہ بھارا

کلمے لفظ بہوں خوش نقطے نال تلازمیاں دے

ملکہ در پروتے وانگن بھلیاں آدمیاں دے

نال ادا کلام رسیلی خوش خوش سخن الائے

لعل زمرد سِل محمد کن پری دے پائے

ڈھوں قصہ ٹور لیاندا ذرہ ذرہ کر سارا

باغ میرے وچ اوہ شاہزادہ ہے غریب بچارا

شاہ پری فرماندی ملکہ پچھ شاہزادے تائیں

دنیا اتے صورت کیہڑی اس مورت دی سائیں

کیہڑی شہر ولایت رہندی صورت اس دلبر دی

پٹیا جس نے ایہ شاہزادے ڈٹھی سوہنی مورت جس دی

اوتر تھیں سن سوتر ہوئے بابل مائی اس دے

سوتر تھیں مڑا وتر کیتے بری جدائی اس دے

ایسی ظالم قہر کنندی ہے کوئی جانی کس دی

کسدے عشق مہاروں پھیڑیا کدھ اکلا جاسی
صورت دا کجھ پتہ لگا سویا کوئی سکھ سنیہا

یا امیدیں تجن وی اتے ایویں رھڑ دا رہیا
ایسا دلبر کون کوئی ہے از غیبوں دل کھسے

اکھیں نظر نہ پوے محمد کول کھڑے وچ دسے
ملکہ کہندی بھینے تینوں تتی وا نہ لگے !

سیف ملوک تھیں ایہ گلاں پچھ لیاں میں اگے
جس صورت دا عشق شہزادے میں اوہ ڈٹھی ہوئی

اج اس مجلس ساڈی اندر حاضر وسدی سوئی
جس جائی اوہ مورت لکھی ہر ہر عیبوں خالی

نام اوہدا بھی لکھیا اوتھے قلم کریگر والی
سوہنی صورت جو من کھسدی وسدی وچ دلاں دے

کول بہے تاں بول نہ دے بھید نہ کردی واندے
خوب شکل محبوب سجن دی کرے غریب نوازی

خونی نعمت عاشق تائیں دیئے دناں دن تازی
جادوگر دو نین لٹیرے دل نوں مارن والے

لعل لباں پھر آب حیاتوں بھر بھر دین پیالے
بادشاہاں نوں تختوں سٹن کرن غریب نمانے

تاج غریباں دے سر رکھن واہ محبوب سیانے
آپے لٹن آپے مارن آپے ذبح کریندے

آپ لوازن محرم کر کے سر پر تاج دھریندے
آپے پاڑن آپے سیون آپے لاء بجھاون

آپ اجاڑن شہر ولاندے آپے پھر وساون
آپ دکھاون دکھے تائیں آپ کرن غم خواری

آپ حبیب طبیب دلاں دے دار و دین ازاری
صورت دلبر تے جند پرورن توں بی بی رانی

تیرے باجھ نہیں ہور دوجی توں گھٹ وچ سمانی
حال حقیقت عاشق والی عرض کراں میں ساری

جیویں شاہنشاہ فرما دے حکم ہووے سرکاری
سد نجومی حال حقیقت اوس پچھے دل مردوں

اج دن پچھ لئیں مت بھلکے مرونجیں اس دردوں
تدھ چھپی گل ونی آنی نہیں تیرے تھیں ڈریئے

اس مورت دی صورت توہیں ہیں بھینے شاہ پریئے
سیف ملوکے دی ٹھگ توہیں لٹ لیا جس راہی

دوروں بیٹھی نے چھک آندا گھت عشقوں گل پھاہی
ڈیرے تیرے دے دراتے ڈھٹھا آن پردیسی

جان جہان گھماء تجن توں سر قربان کریسی
مورت تیری کملا کیتا دانشمند سیاناں

شاہنشاہ مصر دا والی در در پھرے نماناں
اوڑک آن تیرے در ڈھٹھا کر کر بہتا ہیا

بھلا کرے رب تیرا بی بی سار شوہدے دی لیا
شاہ پری پھر ہس کے کہندی سن ملکہ غمخوارے

اپنے ہوہوں بناویں گلاں جوڑ مسووے سارے
اوہ کتھے میں کتھے آہی کوہاں دیاں وتھاں

جوڑ مزاخ اولی بھینے کریں نکمیاں چھتاں
ناری نار پری میں بندی اوہ ہے آدم خاکوں
میری اس وی نسبت کیکرناں کر گل اس ساکوں
آدمیاں دا کم ہمیشہ بے وفائی کر دے
اول لا پریت پیاری اکثر بازی ہر دے
محبوباں دانیوں لگاون کر کر مکر بھلاون
جاں دلدار ملے گل لاوے جھبدے ہی رج جاون
ٹھگی ونغے فریب بتیرے کردے نال سیاں دے
جاں دل وس کرن تاں پاون بھس سروں پیاں دے
پریاں نالوں ہور طرح دا آدمیاں دا چالا
ایہ دو جنساں وکھو وکھی رلا نہ نسبت والا
پریاں دائم لوک وفائی پالن قول زبانی
جانی نالوں اتم جانن جس نوں آکھن جانی
ساڈے بھانے آدمیاں دی یاری بہت نکاری
عاشق بن بدنام کریندے وچ ولایت ساری
جاں معشوق پیارا لبھے رج رج لین کلاوے
اس نعمت دا قدر نہ جانن کوئی ورلا مل پاوے
ملکہ خاتوں بدرہ خاتوں بدھے ہتھ شتابی
منت کر کے شاہ پری ول ہویاں پھیر جوابی
تیری ساڈی مہر محبت گوہڑا بھائی چارا
بہت پیارا مٹھا گڑھیئے حدوں بے شمارا
اساں شہزادے نال پکائے پکے قول اگیرے

اللہ بھاوے میل دیاں گے شاہ پری سنگ تیرے
ہتھ تیرے ہن لاج اساڈی بول کریں اوہ جیہے
نہیں تاں اسیں قیامت توڑی اس ولوں ہاں کچے
اسیں بھی اتھے شاہ ملک دے اوہ شاہ مصر شہر دا
دوجا اس وڈیائی کیتی جیسی کوئی نہ کردا
اوس شریک بھرا تجن تھیں کریں نہیں شرمندے
رکھ لیں پت ساڈی ایتھوں شاہ پریئے دل جندے
صاف جواب پری نے وتا سن توں ملکہ خاتوں
نامحرم نوں منہ نہ وساں اس گلوں باز آتوں
میں کوئی انڈا چکی نا ہیں ماں پیو میرے کیہے
راہیاں نال کرا دیں یاری چھوڑ خیال ایہے
شان میری دی لائق جا توں اوہ مسافر کوئی
گلیں رلدیاں نو منہ وساں لاہ شرم دی لوئی
کی دیدار میرا تک سکسی اوہ غریب بچارہ
ناں لائق نوں کیوں وسالاں جو بن اپر اپارا
ایہو قدر میرا تدھ پایا واہ واہ ملکہ ملکہ
ایسے ویسے نوں کد ملسی روپ میرے دا جھلکہ
چور ہووے کوہ طور نہ جھلے نور حضوروں جھاتی
لن ترانی آکھ اس تائیں ہور ہو چپ چپاتی
ارلی بولے ناہیں کھیڑا ساڈا پھڈے
نامحرم دیدار نہ پاسی لکھ چلیہے کڈھے !
ماں ملکہ دی سندی آہی شاہ پری دیاں گلاں

دل وچ فکر کیتوس ہن میں بھی کرن حمایت چلاں
ہسدی ہسدی اندر آئی کہیوس شاہ پری نوں
ہے بیٹی من لیں نہ موڑیں ساڈی عرض دھری نوں
کی ہویا جے ملکہ پچھے اک واری منہ دس سیں
سر سکے مچھ مردے اتے ساون بدلی وس سیں
چہریں وچھنی ملکہ خاتوں پھر تینوں رب میلی
اوس شاہزادے کڈھی قیدوں پھاتھی جان اکیلی
ملکہ نے اس قیدے اندر قول اقرار پکائے
تیرے نال ملاناں کیتوس تاں دوئے رل آئے
ملکہ نے سنگ اس دے کیتیاں شرطاں قسم سوگنداں
تاں اس نے کڈھ آندا اوتھوں توڑ جیہاں بنداں
تا ہیں مڑ مڑ تیرے اگے کرے سوال بتیرے
کیویں ایس گلوں رہ آوے شرم اوہدا ہتھ تیرے
بدرہ تائیں کہیں سہیلی مینوں بھی ماں ماتاں
اساں دوہاں دی بھی ایہہ خواہش من وچے سن باتاں
کدے سوال نہ کیتا ائیں تھیں اساں دوہاں بھی اگے
کی ہویا اک گل منیں گی بری تینوں کیوں لگے
کہیں مسافر راہی اس نوں نالائق بے چارا
مصر شہر دا نہیں شہزادہ لعلاں دا بنجارا
بادشاہی چھڈ آیا نا ہیں تیرے کان بدیسیں
ایڈی انت نہ چنگی وہیے اوس تھیں بہت زیادہ
گھر در ماپے بھیناں بھائی تخت ولایت سٹ کے

باہو نیر سمندر ٹھالین عشق دے لٹکے
بے انداز جہاز روہڑائیوس باز نہ آیا عشقوں
جرم گوائیوس قدر گھٹائیوس کی پھل پایا عشقوں
عیشاں سٹیاں قیداں کتیاں کیتیاں چوڑ ترٹیاں
تدھ پچھے ایہ پربت کچھے داہ دتیاں تدھ کھٹیاں
باپ تیرے تھیں باپ اوہدا بھی گھٹ نہیں شہزادہ
کیوں اپنا مل پاویں دھیئے اوس تھیں بہت زیادہ
لائق قدر تیریدے کیہڑا اوس تھیں ہور اوچیرا
اوہ شاہاں دا شاہ ہے دھیئے ہر کوئی اسدا چیرا
کی ہویا اج عشق تیرے نے ہوا کیتا ککھوں
باپ اوہدے تھیں منگیا لوڑیں دال نہ دیوے لکھوں
یک واری دیدار دین تھیں شان کریں شرمندی
رب ڈھڈا تک آئیں دھیئے لکھی کر کرماں دی
دیکھ دیدار ہکوار شاہزادے پال اقرار اساڈے
بولن جوگے تاہیں ہوئیے لہن ادھار اساڈے
جو اس نال اساڈے کیتی کسے طرح نہیں ہمدی
توں ہکواری مکھ دکھاویں تاں ایہ چنتا چکدی
شاہ پری فرماندی مائیے کی تساڈی مرضی
پریاں خبر ہوئی تاں لکھسن باپ میرے ول عرضی
بیٹی تیری ہی کوچھن آدمیاں منہ لاندی
مرد بیگانے نال پرانے عشق کماون جاندی
جاں شاہپال نے گل ایسی بھڑک لگوس سینے

جلدی مینوں مار گوائے نالے اوس مسکینے
یا مجھ قید رکھے وچہ گھر دے بند کرے اس پاسوں
نال تساڈے ملن نہ دیوے ظن برے وسواسوں
موتے نالوں سخت وچھوڑا بن بدرہ کد جالاں
ایڈ قضیے جیہدے مائے کیکر ملکھ وسالاں
پریاں نال میرے جو آیاں بھنک پئی جے انہاں
پل وچہ سانوں کرن ازائیں غضب قہر دا جناں
لہو میرے نہاؤ نائیں ملکہ بدرہ مائی
بابل باب برا کر مارے جے ایہ سنے خطائی
مائی کہندی سن نی دھیئے باپ تیرے شاہپالے
علم کلام کتاباں پڑھیاں غیبی خبر وسالے
لکھے اپنے وچ انہاں نے ایہ گل ڈٹھی ہوسی
آدمئیں سنگ دھی میریدی قسمت اگہر کھلوسی
لیکھ اول دے واچ دھگانے پھر کیوں غصہ کھاسی
کی دھر دوس تیرے سر بیٹی مندا حال کراسی
پھیر بدیع جمال پری نے کیتی چپ جوابوں
ماؤ دھیاں چپ ہویاں سبھو گل پھٹی اس بابوں
جاں کوئی ساعت گزری ایویں شاہ پری پھر اٹھی
جاگے طالع نیت پیاوے عاشق دے ول ترٹھی
آیا رب کریمی اتے پئی قبول تتیمی !
بے مہراں ول مہراں پایاں واہ واہ صفت رحیمی
جس ویلے رب مہریں آوے ڈھل نہ لگدی ماسہ

و تعز من تشاء واہ واہ اس دا پاسا

کھوہ پیا ہویا لونڈا وکیا پیغمبر کنعانی

باراں برساں دی کڈھ قیدوں ترت وتی سلطانی

ناروں چا گلزار بنایا ابراہیم نبی تے

گنتر کی محمد بخشا کروا لطف سبھی تے

شاہ پری اٹھ آکھن لگی ملکہ خاتوں تائیں

آ اس باغ تیرے دے اندر لیے سیر ہوائیں

ملکہ دے دل خوشیاں ہویاں مولی آساں لایاں

ہک دوجی دی انگل پھڑ کے باغے اندر آیاں

ٹر ٹر سیر کرن وچ باغے پھر پھر لین ہوائیں

چوک عراق پھوہارے ویکھن چشمے حوض سرائیں

رنگ محل چبارے ڈھولر بھوہرے باراں وریاں

اوس حضوری باغے اندر پر نہ مارن پریاں

ہ وانگ پوشاک خضر دی پاک ہویا جل نہا کے

پھل گلاب سکندر وانگر بیٹھے تخت سہاک کے

ناز آزاد صحیح سلامت جھولن سرو کھلوتے

کلیاں نبھ قطاراں کھلیاں در یتیم پروتے

نرگس مست محبت کیتا شاہ پری دیاں نیناں

عرض کرے سر کڈھ شگوفہ میں بھی درشن لیناں

ہتھ کھلار چنار کھلوتے زاہد ہار کنارے

کرن دعائیں مولی سائیں پری وکھا کر مارے

سوہا مکھ کشادہ کر کے بن تن روپ اجالا

وچلا داغ وچھوڑے والا کھول دے گل لالہ
کیلے کھلی اکیلے جھولن شاہ پری ول پکھے
آکھن ٹھنڈے ہو کے کھاؤ چرخ چھلی دی رکھے
اٹھ اٹھ نمدی شاخ چنبے دی جویں گورو رل چیلا
گل عباسی مار اداسی کہے نشے دا ویلا !
شاہ پری مکھ وسن لگی بھکھ چلسی سکھ پاساں
ترو تک جاسی نشہ چڑھے گا جاں انگ اس سنگ لاساں
رنگا رنگ بہار پھلاں دی جیوں کڑیاں وچ میلاں
بھر بھر چھجے پھلاں دے کڈھن ویلاں دین رویلاں
سنبھل سرت پری ول تکدا سنبل کھلیں والیں
ساوا پیلا ہو ستنبر گہ کہندا مکھ وکھالیں
اچا ہو سفیدہ نازک تکدا راہ پری دا
ہار سنگار نہ گنتر جوگا ڈالی ہری بھری دا
ہیو سیو اوار کھلوتے ناکھاں مصری جہیاں
تارن نذراں رکھ چمن دے سجریاں تے بہیاں
چاہیں انب کھلوتے ڈالے انب گئے سن بھاروں
شاہ پری رس چوپے ساڈی یا خوش ہوئے اچاروں
خوب خبانی سی رنگ رتی داغ نہ رتی لگا
شاخاں لٹک زمیں پر آیاں مل پری دا اگا
تربوزے خربوزے مٹھے سروے ہرے بھرے سن
گاگل چوڑے کھٹے مٹھے تتو سنگترے سن
کھلے ہنگ بیٹھنگ کنارے پک ہوئے رس والے

شاہ پری ول ڈگ پیندے مت سانوں مکھ ڈالے
بیجے موتی ڈل ڈل کردے گچھے بھرے انگوراں
واکھاں مل مل باکھاں جھوٹن آلے دین کھجوراں
لال گلال ہوئے رنگ رتے دانے پک اناروں
آکھن شاہ پری منہ پاوے مہر پوے سرکاروں
نرم انجیر سی کھیر بہشتی لذت دار الوچے
نغزک کھوڑ بدام چھوہارے لٹک رہے ہر کوچے
توت شتوت بھروہیاں سوہیاں گوشے ہبلو پیلے
سیو بیر چونیر چمن دے میوے رنگ رنگیلے
جانوراں دے لنگر لائے کوہاں وچہ ککوہاں
ہر ہر پنکھی چاہے شالا پری کہے میں کوہاں
رونبل گچھے چھیدے کچھے پری نہ پچھے سانوں
مت مچھر تک غصے ہووے باہر کڈھے بستانوں
باغ بہار ہزاروں رونق ہر ہر وچہ چوراہے
اہلنا سے پھلیاں لمکن چور لگے جیوں پھاہے
رت بسنت بہار پھلاں دی نویاں شاخاں سرواں
اہلنیاں پر بستر کیتے با آرام تدرواں !
اوہ ذکر کبوتر کردے نیویں اچے ہو کے
کوئل نفل قرائت پڑھدی قاضی ہار کھلو کے
بن بن کے بن ککڑ دیون بانگے وانگن بانگاں
بجھ بجھ رلدے صفیں ممولے سن سن کوکاں چانگاں
عید پڑھن جیوں ملاں آون نیلا بانا طوطے

پڑھ تکبیراں ہو متوجہ کرن قیام کھلو کے
میناں حمد ثنا پکارے شکر گزاران گھگیاں
شاہ پری وچ باغے آئی اج مراداں پگیاں
کالے بھور پھلاں پر پھر دے گان خوشی دیاں ماراں
دائم رہے بہار چمن دی کرن دعاء ہزاراں
عجب سنواں لگا وچ باغے چیکن کھوہ چوہلاراں
بوڑے کے گل لگ ملدے جویں بھرا بھراواں
ٹنڈاں بھر بھر پانی ڈوہلن وانگن دکھیاں نیناں
مڑ جاون جیوں ٹور بھراواں گھرول جاون بھیناں
نیاں ہو چلے سرگرداں پانی آڈی والا
جیوں شہروں شہزادہ ٹردا لے کے دیس نکالا
کھوہ وچ پانی بولے رووے جیوں پت وچھڑے بابل
پانی ہر کیارے پھردا جیوں ہر بوہے راول
اوس کھوہوں سی پانی پیندا عاشق مرد بیچارا
سیف ملوکے دے غم کولوں کھوہ گھنیاں دکھیارا
شاہ پری تے ملکہ خاتوں باغ اندر سیلانی
حوراں نالوں سرس جوانی چلن چال گمانی
سیف ملوک شہزادے والا جس پاسے سی ڈیرا
اوہلے اوہلے اوس بغیچے آن کیتو نے پھیرا
نظر پیا شاہزادہ دوروں عجب جمال پری نوں
سووا کرتی جاں تک لیسی اول دست کھرینوں
شاہزادہ مدھ پی کے بیٹھا بہت شرابوں مستی

دلبر دل خیال دے وا دور کیتی ہور ہستی
نشہ کمال شہزادے چڑھیا لال دے رنگ رتا
لے قانون وجاون لگا جاں ہویا مدھ متا
کلیاں مندریاں بند میلے راس بنائے گھوڑے
ہر ہر تار مقام اپنے تے خوب سراں کر جوڑے
آپ شاہزادہ گاون لگا نال زبانے مصری
مکمر سازو جائیوس جس دم جانوراں سدھ وسری
جس ویلے مضحک وجاوے بول آواز داؤ دی
دکھیاں دے دکھ جاون سارے ہسن کر خوشنودی
جدوں منوم ساز و جاندا وانگن مست خماراں
گوہڑی نیندر نیندیں آوے زاہد شب بیداراں
اڈ دے پنچھی ڈھہن زمیں تے کھیاں بار نہ ہلدے
سر دھر اودیاں قدماں اتے سوندے مرگ جنگل دے
جتنہ ساز جدوں پھر چھیڑے پاوے جان مویاں نوں
ویدے ہوش گھراں دل ٹورے سخت بیہوش ہویاں نوں
باقانون کیتا سر ہر ہر تار سنواری
ستاں نازاں دی اسواری خوب وجائے ساری
بھیر وراگ الاپن لگا نال زبان کرا دی
رام کلی پھباس الاپے نالے دیو قندھاری
گاوے چھیر اساوری اگوں چھیر میاں بھراڑے
ٹوڈی رسنا وار الاپے چڑدی کلاں دہاڑے
خوب سراں کو گاون لگے کدے ہند ولی راگے

درود راگ تجن دی آتش جاگے نال بہاگے
سوہنی کوہیے قماچی جاچے نال الاپے
جوگ برج دے دوہڑے سن کے دکھے کرن سیاپے
مال کونس دی دھرپت گاوے پھیر خیال ہمیرے
ریختیاں دی لذت کردا ٹپے نال کنیرے !
سورٹھ مٹھی راگنیاں دی گاوے پھر جھونتی
دیسی تے ناریز الاپے رسناں نال بے انتی
کاہنڑیاں وار رنگ بناوے سوہنا سگھ نہایت
شام بناں دن شام دکھاوے گاوے پھیر ولایت
درباری پہاپلی گاوے نت کلیاں لاہوری
للتہ دیگر وقت الائے لوہڈے پٹشی گوری
سارنگ گاوے سن فرزنداں جو سارنگ دے خویشی
پوربیاں شاپور سنائے وقت وڈیری پٹشی
جنگلا تے ہڈ ہنس الاپے بروا ہور ملہاراں
کالے گھاٹ نیناں تھیں وسن ہنجوں مینہ بہاراں
گل رخ شاہ پری دے شوقوں لیندا تان ہزاراں
غم دے نغمے سچ محمد دیہن گواہی تاراں
غزل رباعی ریختیاں نوں گاوے وچ سرود دے
ویلاں ویندے نین شتابی در گھٹن وچ گودے
اچاتاں اٹھا لگاوے دوہڑے وچ جگر دے
زہر آلودی کافی وانگر گھاہ کلیجے کر دے
جھلی واہ تجن دی پاروں چاوے چت او واہی

بیناں ہو کریندا عرضاں واؤ دل ار واسی

من سوال میرا یک بھارا خوش واؤ فجر دی

جے اوہ آپ نہیں منہ وسدا بوء پچاء دلبر دی

میں عاشق بے صبر بندے توں چپ نہیں جے لاندا

آپ کتھے دے سر تے نا ہیں قدم مبارک پاندا

پھیر گئیں تاں چاء لیاویں دھوڑ انہاندے وردی

سرمہ پاواں نین سہاواں لائق ہو واں بصر دی

جاں ہو جاویں میرے دنوں پھیر سپاوے جائیں

خدمت کریں سلام پچائیں آکھیں دے دعائیں

اسیں نہیں پچ سکدے اوتھے جس سنگ پرتیاں لائیاں

یار پیارے نوں لیاویں کول اساڈے سائیاں

درد فراق سجن دے کیتا میں ہولا اک ککھوں

لکھاں ککھ اڈاریں واؤ ایہ بھی جان اک ککھوں

لیں اڈار مینوں بھی ایتھوں اندر دھوڑاں گرداں

لکھ کوہاں دے کھڑیں مریندا کر کے سرگرداں

تختوں چاء پیادی نگری جا گلیاں وچ سٹیں

بھلا کریں ایہ نال غریباں اجر الہوں وٹیں

نیوں لگایا تے دکھ پایا اپنا جرم گوایا

ایہ دل میرا گوشت بیرا سیخاں دے منہ لایا

زہر پیالا عشقے والا پیتا کس پچایا

تک وچہ اے ساں محمد آس سجن دی تایا

عشق قصائی چھری وگائی کوہنداوے دے لتاں

چوہیں گھٹیں حلم اوسے وا کس پاسے نس وتاں

عاقل تھیں بے عقل سدایا بھل گیاں سبھ گتاں

ننگ ناموس سنبھال محمد ویہن سیانے متاں

درغزلیات و دوہرہ کہ غزل مے سرائیدے

تختی دل دی اتے لکھی صورت نقش سجن دے
دھوتے وورنہ ہوندے ہرگز ڈونگھے اکھر من دے

یاد میری تھیں بھلدی ناہیں ہرگز زلف پری دی
سخت کمند گھتے جس وانگر رستم تے بہمن دے

حسن جمال اوہدیا دل توں مول خیال نہ جاندا
توڑے ظلم عذاب میرے تے آون زمیں زمن دے

روز ازل دے زلف پیاری بنھ لیا دل میرا
آخر تیک نہ چھٹن دیسن سخت زنجیر سجن دے

توڑے لکھ پہاڑ غماں دے سر میرے پر ترٹن
سر جاسی پر بھار نہ سٹساں وانگن کوہ شکن دے

روگی جیوڑ ادا روٹھورے شربت اک دیداروں
ویہن طبیباں دے ہتھ باباں روگ جنھاں نوں تن دے

خرص سجن دی جان میری وچ ایسا ڈیرا لایا
جند جاسی پر حرص نہ جاسی پکے قول سجن دے

کھڑے گلاب شگوفے اگے ہوئے سبز بغیچے
آئی واؤ فجر دی لے کے خط پیغام وطن دے

باس لئی تاں پھاس گئی سی پر پر کنڈیں سلے
بلبل نوں کی حاصل ہویا کر کے سر چمن دے

اڈ اڈ تھکے پئے پھکلے بات نہ پچھی یاراں !
ویکھ چکوراں کی پھل پایا بن کے عاشق چن دے

اس سورج دی آتش کولوں پانی وچہ کملاناں

نیلو فروا عشق اجے بھی بے پرواہ نہ من دے

جے کوئی چاہے وانگ محمد سرگردان نہ ہووے

سوہنیاں دی اشنائیوں چھپ کے بیٹھے نال امن دے

بہتی عمر گزاری اینویں یار نہ نظری پیندے

تھوڑے روز جوانی جو بن دائم ساتھی کیندے

ٹھنڈی واہ صفائی والی خوشبو دار وفائیوں

اجے نہ آنی دلبر ولوں جس پر اسیں وکیندے

اوہ دلبر جو اک ککھ اتوں گولہ لیے نہ تینوں !

دوئے جہان دیوے کوئی سانوں اساو وال نہ دیندے

گال موالیں چنگا مندا جو چاہے سو بولے

ترش جواب مٹھے منہ وچوں لذت اسیں چکھیندے

اپنا آپ سنبھالاں ناہیں منوں وسار تجن نوں

اپنا حال نہ تکدے مڑ کے جو اس طرف تکیندے

جے لکھ گالیں طعنے دیوے نالے منہ پھٹکارے

اس تھیں چنگا کی اسانوں اس سنگ بات کریندے

کیتی قسم بتیری واری دل دے روگ نہ دس سان

جان لباں پر رہی نہ طاقت تاں ہن ظاہر پیندے

مکھ پیا دا آپ حیاتی اسیں موئے ترہائے

جل بن مچھلی وانگ محمد رہیے کچر تپیندے

جے محبوب پیارا اک دن وسے نال اساڈے

جاناں اج ہما پکھیرو پھاتھا جال اساڈے

مثل حباب سروں سٹ ٹوپی جل خوشیاندے ڈوباں

پئے پچھاواں اس واجے وچہ جام زلال اساڈے
چڑھ چناں تے کر روشنائی کالی رات ہجر دی
شمع جمال کمال سجن دی آگھرا بال اساڈے
دلبر دے درجاہ نہ سکدے حوراں ملک اسمانی
کد مجال سلام کرن دی مثل کنگال اساڈے
سوہنی صورت ویکھ لباں توں واری جان پیاری
مت اک گھٹ لبھے اس جاموں ایہ خیال اساڈے
کہندا پھیر خیال زلف دا جان نہ جان پیارے
ایسے کئی شکار پھساندے پھاہیاں وال اساڈے
ناامید سجن دے در تھیں ناں ہوساں نہ مڑساں
کدے تے رحم پوے گا اس نوں ویکھ وبال اساڈے
خاک اوہدے در والی جس دم میں دم ماراں
مٹھی واؤ جنت دی پھر دی مغز دوال اساڈے
ہے واؤ اس عشق میریدی رمز پیا کن پائیں
اکھیں ہتھیں مار تساں نوں خون حلال اساڈے
جے اوہ ایہ گل منے ناہیں صاف جواب سناوے
آکھے شالا ہون نہ ایسے نفر بے حال اساڈے
کہہ اگوں مے شاہ حسن دے بادشاہاں در منگتے
ڈھڈ قدیموں کہندے آئے بھائیوال اساڈے
کرن گدا سجن دے کوچے بادشاہاں تھیں چنگاں
جے اوہ پاوے آپ محمد خیر رومال اساڈے
موتے تالوں بری جدائی مینوں یار سہائی

لطف خدائی لیسی بدلہ ہور نہ میرا کائی
ڈیرا یار میرے دا اچا عالی شان جہانوں
کر فریاد اچیری ساری ہے جند درد وکھائی
باجھوں اکھر عشقے والے ہور نہ سبق پڑھایوں
رب استاد میرے نوں دیوے نیکی تے وڈیائی
سوہنی صورت ویکھن کولوں منع کریو بھائی
جمدڑیاں ایہہ عادت مینوں پاون والے پائی
ہے خوش واؤ سجن دی جاویں اندر باغ سجن دے
سرو آزاد میرے نوں آکھیں کر کے سیس نوائی
باجھ دیدار تیرے تھیں سجناں خوشی نہ دے خوابے
مکھ وکھاویں تاں چپ لاویں آویں برائے خدائی
ہے واؤ جا آکھ سجن نوں ہے بک باغ ارم دے
کیوں تدھ سرگردانی مینوں وچ اجاڑاں پائی
آپ سیاں وچ رل کے کھیڈیں ماریں موج نصیباں
کدے تے پچھ غریباں تائیں جو ہوئے صحرائی
شکر وتیجن والا نبیاں شالا جگ جگ جیوے
کیوں نہیں پچھدا صلح کدا ہیں طوطی بھکھ سکائی
مان حسن دا ٹھا کے مینوں ہے پھل شاخ گلابی
پچھ نہیں گل بلبل کولوں جو تدھ کان سودائی
نال سیاں دے رل کے جس دم مدھ خوشی دا پیویں
کر کھاں یاد مینوں بھی جس نے سکدیاں عمر لنگھائی
خبر نہیں کی رنگ انہاں دا کس سببوں نسدے

گوہڑے نین سیاہ جنہاں دے کر دے ناں آشنائی

حسن جمال کمال تیرے وچ ہور تمامی صفتاں

اکو عیب وفاء محبت نہیں اندر زیبائی

ہے واؤ جد باغ ارم وچ جا سیں پاس پیارے

ہتھ نبھ عرض گذاریں اوتھے ہو کے میری جائی

میں نت درد تیرے دی آتش سینے اندر جالاں

تلیاں وچ کڑاہ غماں دے جیوں مچھی جل جائی

جے جگ دشمن مارن والا توں اک سجن ہوویں

موتوں ذرہ نہ ڈرساں کرساں دم دم شکر ادائی

جاں جاں عاشق پہنچے نا ہیں محبوباں دے درتے

کد خلاصی کردا اس دی ظالم درد جدائی

جلوہ روپ تیرے دا لیندا منتی شاہ گداواں

ایسی صورت سوہنی تائیں نت کوئی نظر نہ لائی

توڑے دور پیا پردیسی یاد نہیں تدھ کیتا

میں مدھ پیواں سور تساں نوں اکدم نہیں خطائی

ہے خوش واؤ فجر دی آنی خاک اہدے درباروں

اس سرے تھیں لے محمد اکھیں دی روشنائی

ہے سلطان جس دی نگری راج سلامت تیرا

میں پردیسی ہاں فریادی عدل کریں کجھ میرا

تدھ بن جان لباں پر آئی جھلیا درد بتیرا

دیہ دیدار راج وقت محمد جگ پر اکو پھیرا

عشق فراق بے ترس سپاہی مگر پئے ہر ویلے

پٹن بند سٹن وچ پیراں وانگر ہاتھی پیلے
صبر تحمل کرن نہ دیندے ظالم برے مریلے
تدھ بن ایویں جان محمد جیوں دیوا بن تیلے

بستر نا مرادی اتے میں بیمار پئے نوں
وار و درد تساڈا سجناں لے آزاد پئے نوں
ذکر خیال تیرا ہر ویلے درداں مار لئے نوں
ہے غم خوار ہکلی جانی بے غمخوار پئے نوں

چنتا فکر اندیشے آون نبھ نبھ صفاں قطاراں
وس نہیں کجھ چلدا میرا قسمت ہتھ مہاراں
پارے پارے چلی جوانی پاس نہ سدیا یاراں
ساتھی کون محمد بخشا درد ونڈے غمخواراں

مان نہ کیجے روپ گھنے دا وارث کون حسن دا
سدا نہ رہسن شاخاں ہریاں سدا نہ پھول چمن دا
سدا نہ بھور ہزاراں پھرسن سدا نہ وقت امن دا
مالی حکم نہ دے محمد کیوں اج سیر کرن دا

سدا نہ رست بازاریں وکسی سدا نہ رونق شہراں
سدا نہ موج جوانی والی سدا نہ ندئیں لہراں
سدا نہ تابش سورج والی جیونکر وقت دوپہراں
بے وفائی رسم محمد سدا ایہو وچ دہراں

سدا نہ لاٹ چراغاں والی سدا نہ سوز پتنگاں
سدا اڈاراں نال قطاراں رہسن کد کلنگاں
سدا نہیں ہتھ مہندی رتے سدا نہ چھنکن ونگاں

سدا نہ چھوپے پاء محمد رلمل بہناں سنگاں
حسن مہمان نہیں گھر باری کی اس دا فرماناں
راتیں لتھا آن ستھوئی فجری کوچ بولا ناں
سنگ دے ساتھی لدی جاندے اساں بھی ساتھ لداناں
ہتھ نہ آوے پھیر محمد جاں ایہ وقت وہاناں
سدا نہیں مرغایاں بہناں سدا نہیں سر پانی
سدا نہ سیاں سیس گنداون سدا نہ سرخی لانی
لکھ ہزار بہار حسن دی خاکو وچ سمانی
لا پریت محمد جس تھیں جگ وچ رہے کہانی
مگر شکاری کرے تیاری بار چریندیاں ہرناں
جو چڑھیا اس ڈھیناں اوڑک جو جمیاں اس مرناں
کجھ وساہ نہ ساہ آئے دا مان کیہا پھر کرناں
جس جسے نوں چھنڈ چھنڈ رکھیں خاک اندر ونج دھرناں
لونی لونی بھرے کڑیے جے تدھ بھانڈا بھرناں
شام پئی بن شام محمد گھر جاندی نے ڈرناں
سیف ملوک شہزادہ ایویں راگ ور اگوں گاندا
اڈ دے پنکھی ڈھیں آساناں سن کے کوئی نہ جاندا
ہر ہر بول اوہدا وکھیارا زہر آلو دی کافی !
دو جاسد تے ہو ہو جاون حوراں ویکھ جوانی
دردوں آہیں مار شہزادے پر کرسا نگاں لایاں
آہ عاشق دی کوئی نہ جھلدا جندو جھاں جلایاں
ماری آہ زلیخاں بی بی دردوں بال مواتا

بھڑک لگی اگ چابک سٹریا تاں یوسف بچ جاتا
کسی نوں اک روز چنوں نے طعنہ بولی لائی
سچے عشق تیرے دا بی بی مینوں پتہ نہ کائی
کسی چمک لگی اس گلوں اگ دی چپ بھروائی
نال افسوس او ساس چلایا آتش سرو کرائی
ماہی درروں ونجلی دا ہے ہوندا شوق میں نوں
مجنوں دا سن بول ورندے آون چل زمینوں
راہ کھلاندے آہ چلانویں جاں روڑ اوکھیارا
جلدی آہرن کارن کردا ٹھنڈا ویکھ لوہارا
ابراہیم نچھار پہ کڈھیاں آہیں درد ہزاراں
باغ بہار ہویاں گلزاراں آتش شوخ انگاروں
پری بدیع جمال کھلوتی وانگر سرو آزادے
سر تے چھتر چھاں بانی رکھ گھنے شمشادے
شاہزادے ول اکھیں لایاں تکدی مول نہ جھمکے
سن سن راگ خیال غماں دے واؤ پرم دی رکے
آن ہوئی تاثیر عشق دی لگا تیر کمانوں
دھر نکل گیا بھن خودیاں جانوں دالوں ایمانوں
مڑ مڑ حرص کریندی حلے کوٹ شرم دے ڈھاہاں
ڈھائیں مار ڈھیہاں سر پرنے کوکاں سر دھر باہاں
پھیر شرم نوں لسا تک کے عقل حمایت کردا
رکھ تحمل یار ملے گا لاہ نہیں اج پردا
بے شماری بے قراری دی نوں تکن نہ دیندی

ہو لاچار پری کوئی ساعت آہی صبر کریندی
موہوں بول نہ ظاہر کیتا بھید دے دا ذرہ
پر دل بے قراری چایا جیوں گڈی دا پھرہ
سکی لکڑ تے آدھر یا شوق اندر وچ اڑہ
پہلے درجے عشق محمد رکھدا شرم مقررہ
جاں اوہ منزل پوری ہوندی موہوں لہندی لوئی
وت نہ کاری آوے توڑے سو مت دیوے کوئی
شاہزادے دے عشق پری نوں دتیاں آن دعائیں
بندگی تے تعظیم بی بی جی خالی پرت نہ جائیں
برخور داری دیہہ اسانوں ہن آئی گھر تیرے
مساں مساں اج لبھیں واندی کر کر بہتے پھیرے
نکی اتے لڈکی بن کے بہتی عمر لنگھایا
پیہناں بھا پیا ہن کڑیئے باوشاہاں دا پایا
مگر تیرے ہن اسیں پیا دے مشکل سترییں وڑنا
والی شہر مصر دے اگے نبھ کے تینوں کھڑنا
شاہ پری فرماندی اگوں برخور داری دے کے
پردے نال اکوار بندی نوں جاون دیویں پیکے
میں بیٹی شاہپال شاہے دی پریاں دی شہزادی
بنھ کھڑن دا آکھیں مینوں نال کرگل زیادی
عشق کہیا میں نبھ نبھ کھڑیاں تدھ تھیں بھلیاں بھلیاں
مائی بابل پٹ پٹ تھکے واہاں مول نہ چلیاں
مغرب دے شاہزادے اگے بی بی نام زلیخا

نبھ کھڑی تاں کس چھڈائی تدھ بھی اوہو لیکھا
سکی ناں ہن جا سیں ایتھوں آدکھ جھولی پالے
پالے رب پریتاں اگوں نیوں سجن دا لالے
دیناں ہے محصول عمر دا جنسوں روک وٹالے
ترسی کول صراف محمد کھوٹا کھراوٗ کھالے
کھوٹے کھڑ سیں تروٹے کھا سیں سوٹے چیسن تالے
سوناں ترا مان کرن جس دن پاکھیالی گالے
گھت زنجیر کرن گے قیدی شاہ عدالت والے
ڈاہڈے کول محمد بخشا کون کرے اپرالے
ٹر دی ٹر دی گل محمد چھوڑ چلی اوہ رستہ
تنگ پیا دل وس کہانی مکدا ہووے قستہ
جے سبھ گلاں لکھن لگیں جو جو باوی گھلدا
ہوروں ہور پون وچ رمزاں قصہ صاف نہ چلدا
عشق بدیع جمال پری نوں آپایا ہتھ پکا!
جس نوں پھڑواہے نبھ کھڑوا نہیں کسے دا سکا
مان گمان گئے بجھ سارے دل ارمان نہ رتی
سٹر دی گل نہ کر دی موہوں وانگ دیے دی بتی
وک گیا جی چھک سجن دی ہک اندر ہتھ پایا
کنڈی لگی مچھلی والا حال پری پر آیا
صبر قرار آرام نہ رہیا شام ڈٹھا جس ویلے
شام تلک دل جردا ناہیں آکھے ہن کوئی میلے
ہاتھی عشق مہاوت سوہناں مڑ مڑ کے پھر پیلے

اچن چیت محمد لگے سے برچھے سیلے
ظالم عشق شہزادے والی بن تلواروں کٹھی !
آن پئی از غیبوں گولی مار نمانی مٹھی !
دکھ دی وانی پکڑ منائی پھر دی سی جو رٹھی
بیدن جانے کون محمد لگی مرض اپٹھی
اوڑک جاں دل رہ نہ سکیوں کہیوس ملکہ مائیں
آ اگیرے چلیے بھیتے تک لیے ایہ جائیں
ملکہ نے فرمایا اگوں بسم اللہ بسم اللہ
لگی آس ہویاں دل خوشیاں شکر الحمد للہ
او ہلے او ہلے ٹریاں دوے آکھیاں پھر نیڑے
شاہزادے نوں خبر نہ کوئی تار غماں دی چھیڑے
پھر اوہ مورت شاہ پری دی کڈھ کے باہر حجابوں
چم اکھیں منہ متھے لاوے رووے وو حسابوں
مورت دے دو پیر چمیندا پھر اکھیں تے ملدا
آہیں درد المبے نکلن ہنجوں پانی چلدا
دھواں دھاری دکھ غباری سوز فراق تہاری
بھڑکن بھاہیں واہو واہی نالے وہن نہ واری
وانگ کباب بھجے تن سارا تیغ لگایا پیرا
پانی چوندا ہنجوں روندا آتش وچ وسیرا
سیف ملوک شہزادہ درداں گھیر کیتا دکھیارا
گن گن موتی دے عشق نوں سواں دا بنجارا
شاہ پری تے ملکہ خاتوں چھپ نیڑے ونج کھلیاں

پری درست ڈٹھا شاہزادہ رکھ نگاہاں بھلیاں

سوہنی صورت نظری آئی جاں ڈٹھا دل نقشاں

ویکھ بے آب ہوون شرمندے مانک لعل بدخشاں

جیوں کاغذ کشمیری اتے خوشخط حرف قرآنی

تیویں سی مس بروی کالی یا سبزہ بستانی

نویں جوانی حسن ارزالی ہر ہر نقش گمانی

سندر روپ دیئے چمکارے جیونکر چن آسمانی

بدن شریف اوہد یوچھ وسدی جو تعریف انسانی

سرو آزاد بہشتی باغوں نازک قد نورانی

در وصف جمال باکمال شاہزادہ سیف الملوک و عاشق شدن بدیع الجمال بروے

چہرے اتے تاب حسن دا ودھ آیا مہتابوں

جسے تھیں خوشبوئی حلے وافر عطر گلابوں

کنڈلاں والی سوہے سر تے جھنڈ مغبر کالی

ہر ہر وال والاں دی پھاہی دودھ دہی گھت پالی

لاہ لاہ کرے شعاع متھے دا جوبن جوت متابی

مرگ جنگل دے ہار سنگارے گوہڑے نین شرابی

متھا صاف سمند حسن دا جوبن چڑھیاں لہراں

تاب بیتاب کرے جیوں سورج روشن وقت دوپہراں

طاق بہشتی دو بھروٹے یا محراب مسیتوں

خونی نین وہن متوارے گوہڑے رنگ پریتوں

ابرو مثل ' لال درخشاں یا اوہ سخت کماناں

پلکاں تیر خدنگ نشانی سل جاون دل جاناں

تیز کٹار سوار بہادر ظالم نین سپاہی

نک کھناں فولادی ترکھا دھار سنواری آہی

کھچتے تیر کمان کناراں چمک کڈھی ہتھیاراں

پریاں حوراں دیکھ شہزادہ جان کرن سرداراں

یوسف ثانی چین اسمانی لعل مثل رخسارے

روپ اوہدے تھیں بانے اندر نور بھرے رکھ سارے

چہرے تے چمکار حسن دا داتا بخش ودھ انگاروں

سندر بدن پھلاں دا دستہ دانہ سرخ اناروں

صورت سیف ملوکے والی اجلی باغ بہاروں
ویکھن سات کھڑے دل کھس کے شاہ جمال ہزاروں

سوہنا ویکھ جوان فرشتے ہو حیران کھلوندے
تکدے رہن اسمانی تارے ساری رت نہ سوندے

ہر ہر نقش شکل دے وچوں گلبدن سی سادہ
بدر منیر چمکدا چہرہ بے نظیر شاہزادہ

نونہال حسن دے باغوں گلبدن سی سادہ
بدر منیر چمکدا چہرہ بے نظیر شاہزادہ

سر اتے کستوری بھنی جھنڈ لوی خشخاسی
نین متے بیمار عشق دے نرگس مست اداسی

روپ انوپ بھرے رخسارے جیوں گل وقت بہاراں
نوری ناری خاکی بادی تک تک ڈھین ہزاراں

دند سفید ہیرے دیاں کیناں در تیموں لڑیاں !
سرخ عقیق اندر روند لہراں خوب کریگر جوڑیاں

سوہے ہوٹھ مٹھی گل والے مثل اچے یا قوتوں
عاشق بھکھے اغر رکھے قوت پان اس قوتوں

بازو لوہڑے چاندی خاصول گرد کریگر ڈولے
پینڈے تے زور آور سوہنے شیراں وانگر ڈولے

جیوں چاندی وی آہرن ہوندی ہوہنڈے گورے بھارے
چترے وانگن گردن وسدی لنگ زور آور سارے

لک مہین عجائب گروا چیڑی چھات جنے دی
دلو چہ پری کھے جس جایا دھن اوہ ماء جنیندی

کولے پٹ دو پٹ سہائے جندر قدرت چڑھ کے
موگریاں استاد بنایاں چنن رکھوں گھڑ کے
گوڈے شیشے گرد لاہوری کارن گر چمکائے
پنیاں سن روں دار عجائب گل نہ کیتی جائے
نازک پیرا بریشم لچھے بہت مہین انگشتاں
سوہنے ویکھ کرن دل چاکر دھو دھو پین انگشاں
نازک سوہناں بدن گلابوں رنگ رس بھریاں نیاں
حسن جمال کمال اوہدے دا ناں کوئی حد نہ بناں
جاں منہ طرف زمین دی کردا ہوندی دھرت نورانی
جاں مڑ اچا کر کے ویکھے لاٹاں چڑھن آسمانی
صورت ویکھ ہووے چن داغی غیرت کھا حسن دی
لگے تیر عطارد وتائیں چھٹے قلم لکھن دی
زہرہ نوں تک زہر پرم دا وچ کلیجے دھاوے
بارو تے مار وتے وانگن لہ آسمانوں آوے
گلناری مکھ تک کے سورج آن چھپاوے رتاں
یاری لاوے پگ وٹاوے دوست بنے کھا قسماں
دھاڑ پوے مریخے تائیں کالے کجل کٹک دی
ہو حیران بنے وچ خانے چوکی چھوڑ فلک دی
مشتری اٹھ ویکھ حسن دے شاہزادے دے ورقوں
چھوڑ قضا دیوان عشق دا کرے مطالعہ سبقوں
روپ بچے دا عشق کماوے عین سعادت پاوے
سعداں نال کرے اشنائی اکبر سعد کہاوے

کالا چور زحل آسمانی گورا ویکھ شاہزادہ

بنے غلام حلالی حبشی ثابت رکھ ارادہ

سوہنی بنی سوہنی صورت سوہناں قد رنگیلا

سوہناں خط اتے جھنڈ سوہنی خوش آواز رسیلا

بن بن بہے پوشاکی ساری روپ چڑھے ہر ویسوں

خوشبوئی کستوری چلے آون کالے کیسوں !

بہن ہتھیار سوار ہووے جس چڑھدا طرف شکارے

گولی کھا بندی دی ڈھیندے مرگ جنگل دے سارے

صورت ویکھ شہزادے والی وگدا وہن کھلووے

ڈر سنسار لگے تھر کنباں جاں ہتھیار دیہووے

شاہ پری دی نظری آئے نین ایانے روندے

ہر چمن دے والوں موتی ہنجوں ہار پروندے

چہرے تے پرسیوں قطرے جوش بخار الم دے

جیونکر پھل گلاباں اتے سے موتی شبنم دے

سیو نبی جی ٹھوڈی ہوئی گرد آلودی !

دردوں درد رسیلا نکلے آوازہ داؤ دی

چلکڑی سرو جیہا قد بانکا سوہناں ہریا بھریا

چھمکھ غماں دی مار اڑایا سر دھرتی پر دھریا

جس ویلے کوئی غزل رباعی دوہڑا بیت الاوے

اڈدے پنکھی ڈھین آسمانوں ہوش وجودوں جاوے

سیف ملوک پری دی مورت رکھی آہی اگے

جیوں جیوں تکے اگ بھڑکے نیر اکھیں تھیں وگے

اپنا آپ نہ یاد شہزادے مورت وچ سماناں

سرور تے تاں ایہ گل جاپے ہے کی سمجھ ایاناں

ہویا فنائی الشیخ ایہ طالب مرشد وچ سمایا

لا الہ دی پھیر بہاری الا اللہ گھر آیا!

توں کی جانیں رمز فقر دی بے علمان ناداناں

قصہ دس شہزادے والا بھیت چھپا حیواناں

شاہ پری دی مورت اندر شاہزادہ سی رچیا

حال اوہدا تک دلبر تائیں اندر بھانبڑ مچیا

صورت ویکھ ہوئی دل گھائل شاہ پری مستانی

دل وچ داغ موہیں پر لالی جیوں لالہ بستانی

دوزخ بھاہ پرم دی سینے بھڑک لگی بھڑکارے

دھوآں دھاری انت غباری پانی عشق ہتھیارے

سڑ گئے تھم تحمل والے ڈھٹے صبر چبارے

سوہنیاں کول محمد بخشا کس نہیں پیارے

شاہزادے دل ویکھ نہ سکی مڑ ڈیرے نوں چلی

تابش کھا حسن دی نٹھی جھال نہ گئیوس جھلی

جا اگیرے ملکہ تائیں کہیا بدیع جمالے

مینوں بھی اوہ مورت کیویں سیف ملوک وسالے

جاہ ملکہ وینج آکھ شہزادے جے اوہ مورت دسے

پل جھل تک کے موڑ دیاں گی قدر نہیں کوئی کھسے

ویکھ اسیں بھی معلم کرئیے ہے ایہ مورت کس دی

ایسی جو بن متی کوئی پئی جگ جس دی

ملکہ کہندی سن نی بھینے محبوباں وچ اوچی
شاہزادے دے جے اندر جاں اوہ مورت سچی
جند اوہدی نوں مایا لوڑیں کیوں نکھیڑیں تن نوں
جند وتنے سمیت بلالے عاشق بے وطن نوں
شاہ پری نے کہیا ملکہ میں منساں گل تیری
پرتوں اجے نہیں کر کھیڑا ہووے حرص گھنیری
ویکھ رہے دیاں گماں ولوں کری کیہڑے کم کھاں
اس نوں بھی مت سداں گی ہور کوئی دن جھکھاں
ملکہ سن کے گل خوشی دی جھبدے جھبدے آئی
جو گذری شاہزادے اگے ساری کھول سنائی
شاہ پری دا آون جاون جو کجھ ہوی ہسی !
نالے مورت منگن والی خواہش بھاری دسی
شاہزادے فرمایا ملکہ مورت تیرے بھانے
اک اک وال اہدے مل جانی میں بن قدر نہ جانے
جے اکھیں تھیں اوہلے ہووے نیر نہ ٹھلن دیدے
وانگ اٹک دیلے اٹک نہ رہندے ہنجوں ورد رسیدے
اوہ ڈاہڈی میں لسا جیکر مورت موڑ نہ دیوے
گھڑی نہ جرساں تے سٹر مرساں جیوں تیلے بن دیوے
صورت تے ہتھ لگے ناہیں مورت کیوں کھڑاواں
جے اک وال اوہدا کوئی تروڑے ویکھدیاں مرجاواں
ہور کسے نوں ہے کی صرفہ ویکھے جیو میرے دا
جے نقصان ہووے اک ذرہ کی پھل کھڑے تیریدا

ملکہ خاتون کہندی ویرا خطرہ رکھ نہ بھورا
کون کسے ایہ مورت تیں تھیں نہیں کھسے وازورا
مطلب تیرے کارن میں بھی مڑ مڑ عرضاں کر دی
مت مورت تک شاہ پری نوں جاگے حرص اندر دی
وال اوہدا کوئی ڈنگا چاہے تاں میں کرساں وِنگا
نال ادب دے مورت تائیں تدھ تھیں رکھساں چنگا
ان شاء اللہ مورت تائیں کجھ ارگاہ نہ لگسی
شاہ مہرے دی جوڑی تک کے کرد پری دل وگسی
دوئے شکلاں ویکھ برابر جب اوہدے تن رس سی
میں بھی قولوں سچی ہوساں مت تینوں منہ دس سی
القصہ شاہزادے تائیں ملکہ گل منائی
حرص امید ملن دی اتے مورت تینوں منہ دس سی
کر لاچاری گریہ زاری کہیا ملکہ تائیں
کیویں جلدی اس جانی نوں میرے کول پچائیں
ملکہ خاتوں نے لے مورت جا پری نوں دتی
ویکھ ہوئی حیران پری بھی تاب شکل دی جھسی
کر کر نظر چھپاتی مورت ہر ہر جا سنبھالی
اپنی صورت نظری آئی ہور شاہزادے والی
حسن جمال کمال دوہاں تے انت حساب نہ آوے
اونویں اکھیں ٹڈیاں رہیاں ناں کجھ آوے جاوے
کنب گیا جی جسہ جامہ مغز سرے دا پھریا
ہوش طبیعت تھاں نہ رہیوس آن کلیجہ کریا

عطر گلاب لگے چھنکاون تاں پھر ہوش سنبھالی
ملکہ نوں فرماندی بھینے دیہہ گل مورت والی

کس ایہ نقش نگار سہائے صورت رنگ صفائی
کیونکر لعلاں دی ایہ جوڑی شہزادے ہتھ آئی !

ملکہ خاتوں کہندی بھینے مورت دی گل ساری
سیف ملوک شہزادے مینوں دسی ہی اک واری

جیونکر سنی زبانی اس دی تویں آکھ سناواں
اک دن نبی سلیمان ہوراں پچھیا سبھ امراواں

پریاں دیواں آدمیاں دے حاضر سن سر کردے
جے کجھ حکم پیغمبر کردا سر اکھیں پر دھردے

کہیوس یار دسو مینوں سچو سچ زبانوں
مہتر یوسف بھائی میرا جو ہے سی کنعانوں

اوس جیہا کوئی صورت والا دنیا اتے ہوسی
اکھیں ڈٹھیاں کنیں سنیاں دسو پنڈت جو سی

سبھناں عرض گزاری حضرت کوئی نہ ڈٹھا اگے
پر جے ہن کوئی مہلت بخشو ہر کوئی ٹورن لگے

کی جاپے مت ہووے کوئی اس صورت دا ثانی
بھلی بھلیری ہے خلق اللہ کہندے لوگ زبانی

چالی روز ہوئی تد مہلت ڈھونڈو زمیں زمن نوں
پریاں دیو تکیندے پھردے ہر جنے ہر زن نوں

محبوباں مقبولاں والے ڈٹھے حسن بتیرے
گزر گیاں دے روپ جمالوں قصے سنے گھنیرے

ساری دھرتی پھر کے تھکے آبادی ویرانی
مہتر یوسف جیہا نہ لدھا سوہنا مرد زنانی

جا سلیمان اگے سبھناں چمیں زمیں ادب دی
دیہن دعائیں شاہ پر ہووے دائم رحمت رب دی

اسیں تساڈے حکمے اتے پھر آئے سبھ عالم
اس صورت دا ثانی کدھرے نہ کوئی جن نہ آدم

ہور عجائب سندر سوہنے ڈٹھے نے گھنیرے
یوسف ثانی مرد زنانی ناں کوئی جگ جو فیرے

پر کوئی لکھی ڈٹھی آیت وچ کلام الٰہی
و علمناہ من لدنا علما ایہ سیتندی آئی

وچ زبور داؤد نبی دے جو ہے نور لپیٹی
لکھیا ڈٹھا نسل تیری تھیں پیدا ہوسی بیٹی

جو بن حسن ادا صفائی نقش نگار شکل دے
شوخی تے مرغوبی خوبی بشیر زلف کنڈل دے

مہتر یوسف نال برابر یا اس تھیں کجھ کسی
وچ کلام الٰہی ایہو پتے اسانوں دسی

نبی سلیمان پچھیا اگوں دسو کھاں گل ساری
بیٹی کس دی کس نگر وچ کی ناواں اس ناری

دانشمند پری پھر بولی پکا پتہ دسالے
نام بدیع جمال پری دا بیٹی شاہ شہپالے

اوہ اگوں شاہ رخ دا جایا اوہ اولاد تساڈی
اگوں آپ سیانے صاحب حاجت کی اساڈی

دتا حکم نبی نے اگوں صورت نقش بناؤ
تاں میرے دل ہووے تسلی کر تصویر دکھاؤ
پری عجائز مورت کارن کیتا فکر اندر دا
ترے سے ہور حکیم سیانا ہر اک اہل ہنر دا
ہور کئی تاریخاں والے ویہن جو غیبوں خبراں
کرن لگے تدبیر شکل دی تک تک زیاں زبراں
کر تدبیر عجائز ہوراں اک تصویر بنائی
اطلس لے بہتر رنگا اس پر خوب سہائی
زینت زیب ہزاراں کیتے وانگن باغ بہاراں
لے گئی پھر پاس نبی دے مورت نقش نگاراں
ویکھ رہیا حیران پیغمبر ست دن تے ست راتاں
واہ خالق جس بندے کیتے صاحب ایڈ صفاتاں
اٹھویں روز مصور تائیں نالے ہور حکیماں
خلعت تے زر دولت بخشی وافر مال نعیماں
سرفرازی بہتی دتی رتبے شان ودھائے
گھوڑے منصب دے کے خاص امراء بنائے
حکم کیتا جو عاشق اس دا ہوتی مرد زور آور
ناداں شکل اوہدی بھی لکھواس دے کول برابر

اس صورت تے عاشق ہو کے سرگردانی چاسی
اوڑک نال بدیع جمالے اوہ نکاح پڑھا سی
نبی سلیمان لے کے رکھے ایہ شاہ مہرے دوئے
نالے اطلس تھان حریروں رنگ رنگے ہوئے
توشے خانے پیغمبر دے مدت رہے بہتیری
نکلن دا ڈھو ہویا اوتھوں مولی ساعت پھیری
اک دن شاہ صفتوان بہادر نبی سلیمان جی نوں
تحفے ہدیے بھیجے دتے ہوئی خوشی نبی نوں
خوش ہویا صفوانے اتے کہندا اوہ کجھ دیواں
گھرا سدے جو ہووے نہ اگے میں شاہ آدم دیواں
اوس ویلے پھر ایہ شاہ مہرے صورت سندر والے
نالے اطلس اتے حریروں اوہ بھیجے پرکالے
اک انگوٹھی ہتھ اپنے دی نالے ایہ دو نقشے
شاہزادے دے دا دے تائیں نبی سلیمان بخشے
اس تھیں بعد لئے شاہ عاصم پھیر اس نوں ہتھ لگے
ویکھن سات ہویا ایہ عاشق آ پھنا تدھ اگے
جدوں بدیع جمال پری نے سنی حقیقت ساری
شیشہ لے لگی منہ ویکھن سنگ مورت کرواری
اپنا آپ تکے وچ شیشے نالے مورت ویکھے
تل بھر فرق نہ کدھرے آوے ہر جائی ہر لیکھے
شاہ پری نے معلم کیتا ہے ایہ مورت میری
پر شاہزادے دی تک مورت لگی چھک گھنیری

نال محبت مڑ مڑ ویکھے تکدی مول نہ رجے
چڑھیا لشکر عشق نقارے آن اندر وچ وجے

گھجیاں آہیں توپاں دھریاں صبروں وڑ اوڈائے
مارے کوٹ تحمل والے فوج پر ہیر نسائے

سکھاں دے لٹ لئے ذخیرے دکھ دی کوٹھی پائی
عشقے دے سلطان محمد پھیری شہر دوہائی

درداں زرد کیتے رخسارے ویہی ہویا رنگ پیلا
باہروں چپ مرتا کوڑا برا اندر دا حیلہ !

وچو وچ کلیجہ کٹے ڈائن درد پرم دی
لاوے تیغ پکاوے بیرے بال انگیٹھی غم دی

تروڑے طاقت تران وجودوں دہشت تیغ الم دی
سم بکم ہوئی محمد صورت دیکھ صنم دی

گجھی سانگ اندر وچ رڑکے تانگھ سجے دلبر دی
بھل گئے سبھ باغ ارم دے لگی چھک مصر دی

ماپیو بھیناں بھایاں نالوں حرص چڑھی آوردی
ترٹے زور محمد بخشا تاں جیوے نہ مردی

منہ بولے تاں ٹرن وچاراں شرم نہ رہندا رتی
عالم سارا کھاون بھاوے کت ول جاوے تتی

ستر دی رہندی گل نہ کہندی وانگ دیوے دی بتی
درداں ماری چنڈ محمد اگھڑی نیندر متی

بال ایانی درد رنجانی پگڑی قہر نزولاں
دل نوں طلب سجن دی ساڑے جیونکر اگ جنیولاں

پھرنے گھوٹ تے ہول ولے سی پائے سول ڈنڈو لال
کھلے وال بیحال محمد دے وانگ رنجو لال
موہوں ہس ہس گلاں کر دی اندر گریہ زاری
باہروں نابر نال سیال دے دلوں لگائے یاری
اکھ سجن وی رکھ کلیجے ماری چھڑی کٹاری
کٹھی مٹھی فوج اپٹھی جیوں کر مرگ شکاری
مٹھی کس اندر ہڈ بنھے تن من اچویں پالا
کھاون پیون نیندر تائیں ملیا دلیں نکالا
بھیت نہ دسدی تے جند جھسدی کروی اجے سنبھالا
پر ظالم عشق محمد بخشا پردے پاڑن والا
آلی بھولی نوں ان غیوں چنک پئی وچ جھولی
گڈمیں کھیڈ ڈری سکھ سوندی آوکھاں ہن رولی
کیکر نال سجن دے ملساں کر کر چنتا ڈولی
درد ابال نہ مٹے محمد ایہ مارے جے بولی
آپے پھیر تحمل کر دی دل دے دلیری !
کدی تے رب ملاسی سانوں رکھ اوسے دی ڈھیری
صورت دیکھ شہزادے والی کر دی صفت ودھیری
ویکھو بھیناں کیسی صورت روشن کرے ہنیری
اول جس دم باغے اندر شہزادہ سی ڈٹھا
وکیا جیو کیتا دل سودا کھول دتا غم چٹھا
مغز اندر سودا عشق دا وڑیا سی اس ویلے
مورت دیکھ دوبارے پائیو بلدی اوپر تیلے

باز عشق دے نیچے مارے عاجز کیتی پھڑ کے
پکڑن سات نہ طاقت چھڈی بولے یا مڑ پھڑ کے
شاہزادے دے تل دانے تے مرغ دلے دا آیا
کنڈلاں والی جھنڈ شتابی پھاہیاں لا پھہایا
سنبل وال پریشان آہے سیف ملوک جوانے
ویکھ پری چت ہویا پریشاں جیوں قیدی بند خانے
درداں مار نمانی کیتی بجھ گئے سبھ چارے
چارے طرفاں کھاون ڈبکیاں اگ لگی جاگ سارے
اندرو اندر جردی آہی گھٹ لہو دے بھر دی
دردی سیاں بیدن پچھن بھید نہ دے ڈردی
وچو وچ افسوس کریندی ہائے ہائے میں کی کیتا
محبوبے دا حسن ڈٹھا ہی جیو عشقے کھس لیتا
اوہو اس دا رام پیارا لگن جس دی آہی
رام ڈٹھا آرام گوایا روہڑی کلام الٰہی
آخر تیک نہ چھٹن جوگا جو پھاتھا اس پھاہی
وہاڑو عشق محمد بخشا لٹے پاہندی راہی
واہ واہ بھاگ نصیب تنہاں دے یار جنہاں تے وکیا
ہیچے عشق عاشق دے دل نوں پا مہاراں چھکیا
عاشق اتے عاشق ہووے جو محبوب ہتھیارا
اوڑک بدلہ لئے محمد پرچے کرے سہارا
عاشق کہندے عشق محبت شیشہ ہے روحانی
حال عاشق دیوں دلبر تائیں دسدا کھول نشانی

عاشق نوں از غیبوں وسدا سندر روپ گمانی
کون مجاز محمد بخشا ہر اک سر حقانی

جاں جاں توڑی دھرتی انبر کرسی عرش منارے
لوح قلم تے جنت دوزخ حور فرشتے سارے

تاں تاں تیک نکاح عشق دے نہیں ترٹن ہارے
عاشق تے معشوق محمد دائم نویں پیارے

بدرہ خاتوں ملکہ خاتوں کی ویکھن مڑ سیاں
کیسر ورگا رنگ پری دا زلفاں گل وچ پیاں

منہ کملاناں حال پریشاں شوخیاں بجھ گیاں
محرم بید محمد مرضاں ویکھدیاں لبھ لیاں

شاید عشق شاہزادے والا چڑھیا کتھاں بنا کے
لٹ لیوس دل شاہ پری دا بدھوس سنگل پا کے

ہو لیں ہو لیں ملکہ خاتوں پچھن لگی جا کے
بھینے روگ طبیباں کولوں رکھیے نہیں چھپا کے

جے مرضوں چھٹکارا چاہیں دیہ بیداں ہتھ باہاں
بیدن دس اندر دی ساری دردوں منگ پناہاں

دارو تلخ سیاناں دیوے نہ کر ذات پچھاہاں
شالا پھرے علاج محمد خیر تیری میں چاہاں

پیر طبیب اسیں سبھ روگی غفلت مرض لٹائے
اوسے ہتھ دیئے باہاں ویکھ نبض دکھ پائے

نشتر مار محبت والی ہفت اندام چھڈائے
کڈھے لہو غلیظ بدن تھیں شربت صاف پلائے

کام کرو ہدوں لہب ہنکاروں مٹھیوں رکھ کرائے
فلکہ دال غذا الونی اوہ بھی گھٹ کھلائے
نامر اوی وی پھک چھکی کرناں جو فرمائے
مایاں کامل بید محمد خیر ہوئی دکھ جائے
ملکہ خاتوں ایس طرح دے جتن کئی کر تھکی
شاہ پری نے بھید نہ دسایا مار چھڈی جپ پکی
عذر بہانے بھیکھ زنانے کر کے گل بھلائی
اتنے وچ تماشاں ہویاں رات پون تے آئی
ہر کوئی آپو اپنی جائی جا آرامی ہویا
صاحد چین کھلوتا پہرو شاہ سورج گف سویا
کر کتیاں دے ترنجن نکلے جیوں رل گاون کڑیاں
کھڑ کھڑ ہسن تے دل کھسن چلن جڑیاں جڑیاں
ڈولی ٹری چنے دی بن کے گاوندیاں سنگ چلیاں
ترنگر نبھ قطار کھلوتے دف بجاون ٹلیاں
قطب مہراج کھلوتا قائم دام درم ورتاون
دو قطبین دوارے اتے گن گن خیر دو اون
ترٹے تارا دے چمکارا خوب کرے پشکارا
شابش دیون ہور محمد واہ واہ چست سوارا
داج کھلار دتا آسمانے پیڑھا پلھنگ کونہدا
ایہو جیہے دان لدھیاں دے کروا گھاتا وا ہدا
آب حیات خضر دا چشمہ چڑھیا چین نورانی
گرد بکر دے سبزہ سوہناں نیلا رنگ آسمانی

تے تے ٹکدے جھمدے رڑکدے اسماناں دے تارے
شبنم دے ڈُل موتی چھنکر سردے کھیتاں سنوارے
نرم ہوا معطر جھلدی ہر اک نوں سکھائی
چھپکیاں شب بیداراں نیندر مٹھی آئی
پیا آرام ستا ہر کوئی آپو اپنے ڈیرے
مست پیالے [illegible] نیندر گھوکی چڑھے
حسن [illegible] جیہے کوئی [illegible] ونڈاں
آئی [illegible] [illegible] [illegible] کوکی اڑدے جاواں
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ڈوبے عطر [illegible] کستوری
شہزادی پچھلی دے یکھو دیکھو نازک پیچ چھاواں دی
سیجاں دائیں بستر اتے ٹل اچھدا سرہاندی
مردانگی دی بھولی دھر سکے شہزادی پچھلی جھنگرانی
حق ویکھ غالی سیجاں تے لے حق والی
سیجاں سنگدے غالی ستا مرگ چکن دے سجے
اکھیاں وچہ چھپی ستے گلیاں اندر ستے
چھڈ کے ناں ستا رہیں جوڑا انسانی حیوانی
ہر اک سنگدے سہاگ سکھاویں دی عیش جوانی
سے آواں تے غمناکی ہوئی دور جہانوں
جیہڑی جھانجا ہوئیا خوشی وتی من عشق دی جانوں

ترتر تکدے ہسدے روندے اساناں دے تارے
شبنم دے لا موتیں جیونکر ساوے کھیت سنوارے
نرم ہوا معطر جھلدی ہر اک کان سکھائی
چوکیداراں شب بیداراں نیندر مٹھی آئی
با آرام ستا ہر کوئی آپو اپنے ڈیرے
مست پیالہ لے ہر مجلس نیندر پھری چوفیرے
لگن بناں کد جاگے کوئی مستی چڑھی دماغاں
آئی موت پتنگاں والی کڈھی لاٹ چراغاں
گھگھیاں تے کلچیاں بولن سنواں لگاوچہ باغاں
رکھدی چھاویں شیشے لائے چانیاں دے داغاں
لٹ لٹ کر دی لاٹ شمع دی نور بھری کافوری
ڈولے عطر گلاب کھلارے خوش نافے کستوری
شاہ پری دے ہیٹھ وچھائی نازک سیج پھلاں دی
سیاں دایاں بستر لائے مل پوندا سراندی
سروائی دی جھولی دھر کے شاہ پری ہنگلائی!
ستی ویکھ تمامی ستیاں نالے ستی دائی!
سیاں سنگ تمامی ستا مرگ جنگل دے تتے
آہنیاں وچہ پنکھی تے کلیاں اندر کتے
جوڑے نال ستارل جوڑا انسانی حیوانی
ہر اک سنگ سہاگ سکھایا مانی عیش جوانی
بے آرامی تے غمناکی ہوئی دور جہانوں
جمل جہان ہویا خوش وقتی بن عاشق دی جانوں

رات برات خوشی دی آہی بہتر سی شب قدروں
رونق تے روشنائی د فر چوہدیں دے چن بدروں

نیندر مست پئی ہر زندے خوشبو دار ہوایوں
جیوں پھلچپ ہووے مستانہ نرم پرے دی واؤں

سنگ سہیلی کوئی نہ جاگے بے سدھ ہویاں خوابوں
شاہ پری دی اکھ نہ لگدی برہوں برے عذابوں

گجھا سول کلیجے وڑیا ڈنگی ناگ ایانی
لوں لوں بس پرم دی رچی کون اندر دی جانی

خارو خار ہویاں وہب سولاں ریشم سیج پھلاں دی
کدے سرہاندی کدے پواندی لے سدھ ہو جھٹاندی

نیند حرام آرام نہ رتی شام پئی بن شاموں
منکا منکا ہویا شکستہ کد جوڑے بن شاموں

عشق زور آور تے منہ تاناں گھوڑا باجھ لگاموں
راہ کو راہ نہ دیکھے محمد بھجدا جا مقاموں

شاہ پری دل چاہ سجن دی کیتا گاہ بھلیرا
پرتے پاس اوساں مریندے چیت اوواس ودھیرا

چھک پیا دی سون نہ دیندی پئی کلیجے کنڈی
شاہزادے ول جایا لوڑے لاہ دلے دی کنڈی

جیونکر سسی کیچ نگرول سکدی تھل وچ دھائی
یار ملے بن صبر نہ آوے مشکل سہن جدائی

نرم سراندو سیج پھلاں دی روڑاں وانگر چڑ دی
سول نزول اندر وچ چھکان ہرگز اکھ نہ جڑ دی

مینگ مینگ تے سیروں شیروں وسن کھاون والے
پاوے راکش کھلے چوکٹھے باہیاں ناگ ڈونگالے

دانون تھیں غم دھاون بہتے اٹھے ہو اکٹھے
کر دے کم آٹھوہیاں والا دکھ آئے سکھ نٹھے

سینے اتے زلف پریشاں ناگنیاں جیوں ڈنگدی
ہار سنگار نہ بھاوے کوئی خوشی نہ رہیوس انگدی

ظالم چھک اندر وچ لگی پلک آرام نہ دیندی
شرم حیا بتیر اٹھا کے پر جب زور کریندی

کاری سانگ سجن نے ماری گنجھی رڑک مریندی
ڈل ڈل کر دے نین محمد سردا وساس بھریندی

اوڑک سیجوں چھک اٹھائی عشقے پکڑ بلاکوں
بے مہار چمن ول ٹریا نکل گیا جیو باکوں

ظالم عشق بے ترس قصائی رحم نہیں اس آوے
نازک بدناں مار رواندا سہم نہیں اس آوے

نازک پیر رکابوں وکھدے بادشاہاں دے بیٹے
جنگل باریں پھرن اواہنے مارے عشق لپیٹے

یوسف نال کیہی اس کیتی جانے سبھ لوکائی
پھیر زلیخا نام شہزادی تختوں سٹ رلائی

باراں کوہ گھراں تھیں باہر یوسف دا بندخانہ
پیر پیادی راتو راتیں کھڑدا عشق دیوانہ

کیچ نگر دا راج بھلایا لے کے ویس نکالے
کپڑ پنڈ پنوں سر چاندا ڈھونڈے پینڈے چھالے

کسی نازک بدن شہزادی قتل مارو وچہ وڑدی
اس ظالم توں ترس نہ آیا ویکھ پیاسی سٹر دی
کام کنورنوں تخت چھڈا ایویں ہویا جنگل دا واسی
سر پیراں تک حال شکستہ اجے بھی چت اداسی
بے نظیر وطن تھیں کھڑیا قید دیواں دی پایا
نجم النساء بنا کے جوگی جنگل قاف کہایا
نونہال حسن دے باغوں خوب جوان پٹوئی
منگدا خیر تجن دے مکھوں لاہ شرم دی لوئی
پورن بھگت ملک دا راجہ بھوہرے اندر پلیا
انگ کپائے کن پرائے بیکھ منگیندا چلیا
گوپی چند گیا چھڈ دولت مایا مال خزانے
پکڑ رومال گدا کریندا ہر بوہے ہر خانے
خوب شکل فرہاد شہزادہ والی چین شہر دا
تیشہ پکڑ پہاڑ کپیندا دھن اوٹے عشقا مردا
عزت بیگ سوداگر لاکھی دانشمند وزیروں
مال چگاندا بالن چاندا کرے کباب سریروں
اک اکلی نار بچاری سوہنی تری چھناواں
رہڑ دی ویکھ اس رحم نہ آیا پھڑکے بنے لاواں
رانجھا تخت ہزارے والا مائی باپ لڈکا
بھائیاں دا سردار پیارا چوہدریاں دا ٹکا
جا سیا لیں چاک سدایا چالیا دکھ کھارا
دھمیاں پالے کہر جالے کروا سخت سہارا

ہیر سیالی لاڈیں پالی چوچک باپ امیرے
راتیں کالی ماہی بھالے بن جنگل جھل چیرے
ریشم پیر سلن وہب سولاں جیوں سوئی پٹ لیرے
رانجھے پاڑے کن محمد ناگ لڑایا ہیرے

اوراں دی کی گنتر کرنی سیف ملوکے ہوندے
کی کجھ عشق سہایا اس نوں پتھر بھی سن روندے

اوہو عشق پری دل آیا لے ہتھیار تمامی
کیکر سیج اتے انگ لائے جانی بے آرامی
چوری اٹھ ٹری ول باغے کیتر نہ کیتی کے
عشقے صبر چلایا کہندی کیویں دلبر دے

پیر پیا دی چپ چپاتی باغے اندر آئی
چھپ نظارہ کرے حسن دا چوری دی اشنائی
کی تکدی شاہزادہ اگے بیٹھا اک اکلا
بلدی شمع پتنگ جلیندے عشق کہری کہر ہلا

پیندا بیٹھ شراب شہزادہ پھڑیا ہتھ پیالا
لوہو دل دے وانگر سوہا صاف شراب اجالا
کاسہ مست تلی پر رکھے کر بھرپور شرابوں
گاوے گاون درد فراقوں تار ہلا ربابوں

لمیں رات وچھوڑے والی پل جھل سکھیاں بھانے
جے کوئی قید عشق دے اندر قدر اوہو کجھ جانے
کدے کدے ایہ دوہرے آکھے درد وچھوڑے چایا
شاہزادے دے موہوں ہو کے چاہئے سخن سنایا

میں پردیسی نوں اج آئی شالا رات کرم دی
یار سجن دے کوچے اندر جال ہوئی ہر دم دی
دل وچہ چاہ نگاہ کر دیکھاں صورت اصل صنم دی
دلبر نوں جا کہے محمد کون خبر اس غم دی

زلفاں منہ اوہدے دی حرصوں ایہ جیوڑا بیچارا
کفروں فارغ تے اسلاموں بیٹھا پکڑ کنارا
دل آرام دلے دا کھڑیائے لٹ سارا
شالا کدے آرام دیوے گا مل کے یار پیارا

باغ بہاراں تے گلزاراں بن یاراں کس کاری
یار ملے دکھ جان ہزاراں شکر کہاں لکھ واری
اچی جائی نیوں لگایا بنی مصیبت بھاری
یاراں باجھ محمد بخشا کون کرے غمخواری

غم بہتے غمخوار نہ کوئی گن گن وہاں کیتوں!
جس دے پچھے جرم گوایا مکھ نہ دیوں مینوں
جے کجھ باب میرے دکھ کردے ہے کی خبر کسے نوں
سویو جانے قدر محمد تن من لگدی جینوں

ڈھٹھے باجھہ پریت لگائی ہو گیا جس ہوناں
ہسن کھیڈن یاد نہ مینوں پیا عمر دا روناں
دلبر مکھ دکھاندا ناہیں داغ میرا کس دھوناں
ساجن دا در چھوڑ محمد کیں در جا کھلوناں

اپنے آپ لگائی یاری یار کہاں دلبر نوں
بے پرواہ ترا ماں گن دے ایس اساڈی زر نوں

سورج دی اشنائیوں کی کجھ لدھا نیلوفر نوں
اڈا اڈ موئے چکور محمد ہار نہ یار قمر نوں
شاہ پری دی چاہ میرے دل راہ نکال ہر ویلے
مت رب سچا مہریں آوے یار میرے سنگ میلے
پا شطرنج محبت والا سر سر بازی کھیلے
ویکھ دیدار محمد سر دھڑ وار دیئے اس ویلے
ایسے طرح شہزادہ کردا درد منداں دے جھیڑے
کاسہ لے شرابوں بھریا جاں کھڑوا منہ نیڑے
کہندا شاہ پری اج ہوندی ایہ کاسہ اوہ پیندی
میرے نال کریندی گلاں جاں مستانی تھیندی
ایہ پیالہ دار والا پی دکھیارا تھیساں
کر کر یاد بدیع جمالے پیباں جاں جاں جیباں
ایسے طرح پیالے پیتے مغز چڑھی آ گرمی
تپ تندور ہویا اندر رو نہ جاگی آتش جرمی
پھڑ قانون الاپن لگا خوب سرود عراقی
عجمی تازی اتے حجازی ہندی رہی نہ باقی
غزلاں دوہڑے ریختیاں دی لذت خوب بنائی
راگاں راگنیاں دے بچے گاوے نال صفائی
سن آواز ملائک نوری لہر آون اسمانوں
حوراں چت او داسی ہون شاہزادے دی تانوں
نیک انیک سراں کر گاوے پیندا حال اماماں
سرو ولاں نوں گرمی آوے جاں وچ پیچے گراماں

تیز روی چھڈ نیر ندی واسن کے اٹک کھلوندا
جگر کباب مچھاں دا سن کے دریاواں وچ ہوندا

ہو حیران پشیماں بیٹھے سبھ پنکھی چپ کر کے
راگ وراگ ہجر دے سن کے روندے آہیں بھر کے

ہر پتر ہر ڈال چمن دی حالت مستاں والی
سر منہ پرنے ہو ہو ڈھوندے گلبن چنبے ڈالی

بدھیں ہتھیں سرد کھلوئے غیروں پکڑ آزادی
سر تے ہتھ کھجوراں شوکن رب اگے فریادی

سبزہ زار و زاری روندا شبنم ہنجوں بھر کے
بیدے نوں تھر کنبا لگا خوف خداویوں ڈر کے

حرص ہوا چنار ڈو لائی پٹن جاں گل جاتی
منہ پتاں پر مارن پنجے کدی اگاون چھاتی

کیلے دوہرے ہو ہو جھولن حال پوے جیوں چشتی
دنیا تھیں دل کھٹا ہویا تبو گا گل کشتی

نرگس مست دیوانہ ہویا نین گئے وچ خواباں
پاڑ سٹے پیراہن گل دے جاگے شوق گلاباں

ست برگے مکھ زردی آئی داغ لگا گل لالے
کی کجھ آکھاں واکھاں شاخاں سر دھرتی پر ڈالے

سیف ملوک شرابی ہویا آیا وچ خیالاں
دوہڑے غزلاں بیت محمد آ کجھ لکھ وصالاں

آ سجناں منہ دس کدائیں جان تیرے توں واری
توں ہیں جان ایمان وے دا تدھ بن میں کس کاری

حوراں تے غلمان بہشتی چاہے خلقت ساری
تیرے باجھ محمد مینوں ناں کوئی چیز پیاری

سرو برابر قد تیرے دے مول کھلوں سکدا
پھل گلاب تے باغ ارم دا صورت تک تک جھکدا

یاسمین ہووے شرمندہ بدن صفائی تکدا
ارغوان ڈبا وچ لوہو چہرہ ویکھ چمکدا

کستوری نے زلف تیری تھیں بو عجائب پائی
منہ تیرے تھیں پھل گلاباں لدھا رنگ صفائی

مہر تیری دی گرمی کولوں سورج تریلی آئی!
لسا ہویا چن محمد حسن محبت لائی

دم دم جان لباں پر آوے چھوڑ حویلی تن دی
کھلی اڈیکے مت ہن آوے کدھروں واء سجن دی

آویں آویں ناں چر لاویں دیتیں جھات حسن دی
آئے بھور محمد بخشا کر کے آس چمن دی

طلب تیری تھیں مڑساں ناہیں جب تک مطلب ہوندا
یا تن نال تساڈے ملسی یا روح ٹرسی روندا

قبر میری چٹ ویکھیں سجناں جاں مر چکوں بھوندا
کولے ہوسی کفن محمد عشق ہوسی اک دھوندا

لمیں رات وچھوڑے والی عاشق دکھیے بھانے
قیمت جانن نین اساڈے سکھیا قدر نہ جانے

جے ہن دلبر نظری آوے وہمیں صبح دھگانے
وچھڑے یار محمد بخشا رب کویں اج آنے

ہے محبوب میرے مطلو باتوں سردار کہایا

میں فریادی تیں تے آیا درد فراق ستایا

ایک دیدار تیرے نوں سکدا روح لباں پر آیا

آ مل یار محمد تائیں جاندا وقت وہایا

اک تگاوا عشق تیرے دا دوجی بری جدائی

دور سفیدیاں سجناں میناں سخت مصیبت پائی

وس نہیں ہن دہیا جیوڑا درداں ہوش بھلائی

ہتھوں چھٹی ڈور محمد گڈی واؤ اوڈائی

درد فراق تیرے دا میناں تاپ رہے نت چڑھیا

اوہو درد دوا اساڈا ہور نہیں کوئی اڑیا

منجی نامرادی والی جس دن دا میں چڑھیا

شربت تیرا نام محمد پیتا جاں جی سڑیا

گل میری ہتھ تیرے سجناں اچا ساہ نہ بھرناں

جو کجھ چاہیں سویو چنگا جو آکھیں سو کرناں

ناں مصالحت اپنی کوئی ناں کوئی تکیہ پرناں

دین عشق دے کفر محمد آپے نوں چت دھرناں

سدا نہ روپ گلاباں اتے سدا نہ باغ بہاراں

سدا نہ بھج بھجہ پھیرے کرسن طوطے بھور ہزاراں

جس دے نال محبت لائی چالیا غم کھارا
سومنہ دسدا نہیں محمد کی میرا ہن چارا

غزل

دلبر دے وچھوڑے اندر اجے رہیا میں زندہ

ایس گناہوں آخر توڑی سدا رہاں شرمندہ

اک واری دیدار نہ ڈٹھا لئے پیار نہ موہنوں

توڑے طلب اوسے دی اندر ہو چکا بے جندہ

گھر تیرے کئی نوکر چاکر در تیرے سے کتے

نفراں دا میں گولہ سجناں کیتاں دا پھر بندہ

درد فراق تیرے دی لذت جس دن میں چکھی

خوشیاں کر دی ویکھ لوکائی من وچہ آوے خندہ

زیور زیب پوشاکی توڑے ناہیں بادشاہانے

گودڑیاں سرویا اسانوں ایہو لباس پسندہ

چاہ میری پئی چاہ محمد گل میری گل کیتا

من لیے میں بول سجن دے جے لکھ آکھے مندہ

دوھڑہ

کر کر یاد سجن نوں رووّاں مول آرام نہ ہوئی
ڈھونڈ تھکا جگ دیس تمامی رہیا مقام نہ کوئی
رٹھا یار مناوے میرا کون وسیلہ ڈھوئی
لاء صبون محبت والا داغ غماں دے دھوئی

جگ پر جیون باجھ پیارے ہویا محال اسانوں
بھل گئی سدھ بدھ لگا جاں عشق کمال اسانوں
باغ تماشے حسن کھیڈن خوب خیال اسانوں
جاون دکھ محمد جس دن ہوئے جمال اسانوں

کی گل آکھ سناواں سجناں درد فراق ستم دی
آیا حرف لباں پر جس دم پھٹ گئی جیبھ قلم دی
چٹا کاغذ داغی ہویا پھری سیاہی غم دی
دکھاں کیتا زور محمد لئیں خبر اس دم دی

پریئے خوف خدا دیوں ڈریئے کریئے مان نہ ماسہ
جو بن حسن نہ توڑ نبھا ہوکی اس دا بھرواسہ
اینہاں موہاں تے مٹی پوسی خاک نمانی واسہ
میں مر چکا تیرے بھانے اجے محمد ہاسہ

غزلیات

کی کجھ گل سجن دل بیٹھی چت میرے تھیں چایا
کی گستاخی نظری آئی تختوں سٹ رولایا
حدوں بہت جدائی گزری یار نہ مکھ وکھایا
ربا میرا وطن دا وقت نہیں کیوں آیا
اگے اس دے مرن شہادی جے دے اک واریں
نہیں تاں گلیاں وچ مراں گا چا ایہو دل چایا
کی ہوندا جے دلبر میرا ہس کے مکھ وکھاندا
دردی بن کے پچھدا اک دن کی کجھ حال وہایا
راہ تکیندیاں اکھیں پکیاں کن پیغام سنیندے
توں فارغ تے میں افسوس ہر دن رین لنگھایا
رات وہاں تدھ چھپیانا ہیں درد مندوں دا حیلہ
کیکر رات وہاڑ گزارن عشق جنہاں دکھ لایا
جے کوئی سوہنی ہور زمیں تے ناہیں جب کہے دی
قبلہ جان میری دا توہیں تدھ دل سیس نوایا
نہ میں لائق وصل تیریدے نہیں فراق جھلیندا
ناں اس راہوں مڑاں پچھاہاں نہ تدھ پاس بلایا
دکھ قضیے میرے سن کے ہر اک دا دل سڑدا
تدھ نہ لگا سیک محمد میں تن عشق جلایا
عشق محبت تیری اندر میں مشہور جہانی
راتیں جاگاں تے سر ساڑاں وانگ چراغ نورانی
نیندر پلک نہ لاون دیندے نین جدو کے لائے

آتش بھریاں ہنجوں برسن روشن شمع نشانی
بن روشن دیدار تیرے تھیں جگ ہنیرا میںنوں
نال کمال محبت تیری ہو چکیوں نقصانی
کالی رات ہجر دی اندر ناں کوئی سکھ سنیہا
ناں قاصد نہ کاغذ رقعہ ناں کوئی گل زبانی
بے قراری تے غمخواری سول فراق تیرے دا
رحم کریں منہ وس پیارے ضائع چلی جوانی
دل پر بھار پہاڑ غماں دے سینے داغ ہجر دا
بے وفائی تیری ترجیح کر دی میںنوں فانی
جاندی چلی بہار خوشی دی برم رہے گا بھوراں
سدا نہ رہسی رنگ گلابی سدا نہ چال دیوانی
حرص ہوا تیری دی آتش تن من پھوک جلایا
بھر مشکاں دو نین بہشتی ڈوہل رہے نت پانی
کالی رات جوانی والی لو ہوون پر آئی
مکھ وکھیں تاں مشعل چراغاں جان کراں قربانی
ہوئے موم پہاڑ صبر دے ہتھ غماں حد پایا
اگ پانی وچ گلدا جیوڑا شمع جیویں مستانی
جے ہن کریں غریب نوازی عیب نہیں کجھ تینوں
میں ول آویں مکھ وکھاویں تج سہاویں جانیں
صادق صبح منند میرا بھی رہ گیا دم باقی
دیہہ دیدار محمد تاں پھر دیئے جان آسانی
ہے معشوقہ میں مرچکا اگوں ویر نہ لاویں

آیا سخت نزع دا ویلا مہر دے وچ پاویں
بہت جرے دکھ رہی نہ طاقت اگوں ہور جرن دی
آسے آسے عمر گذاری آس میری در لیاویں
آپ رہیں خوشحال ہمیشہ تاں تدھ دکھ نہ جھورا
سانوں بھی بے درد پچھانی اس تھیں چت نہ چاویں
قدم تیرے پھڑ سو جندواراں پھر بھی عذر مینساں
خدمت تیری میں تھیں سجناں ہوئی نہ ماے ساویں
من وچ وسیں تو دل کھسیں کیوں منہ وسیں نا ہیں
درد رنجاناں میں نماناں تاں ہن ہور ستاویں
بھلی میرے سنگ کیتی سجناں جمدڑیاں دکھ لائے
ہویا انت فراق محمد کدے تے پچھن آویں
برے پچھتر جرم لیاتی میں دکھیارا جمدا
درد وچھوڑا تے سکھ تھوڑا جوڑا میرا دم دا
تاں دل وس نہ دلبر ملدا ہائے ربا کی کرساں
کس سنگ پھولاں بیدن دل دے کون پنجیال اس غم دا
پہلے دن دی جیہدی آہی جدوں پریت لگائی
شیریں جان مثل فرہادے صدقہ ہوگ پرم دا
شاہ پری دانیوں لگایا خاکی بندہ ہوکے
کد میرے سنگ الفت کرسی کی میں اسدے کم دا
وطنوں چھوڑ ہوئیوس پردیسی پاڑن پاڑ اولے
دکھ سہے سکھ پایا نا ہیں سڑیا میں کرم دا
جس دی یاری تے جند واری نہ کر دی دلداری

کس اگے فریادی جائے کرے نیاں ستم دا
نگری میری حکم تجن دا حاکم آپ انیائیں

بے دوسے نوں سولی دے کے ہسدا ویکھ ظلم دا
ہائے افسوس نہ دوس کسے تے کہے کرم کر آیا

آکھ محمد کون مٹاوے لکھیا لوح قلم دا
اسیں تسانوں سکدے سجناں تدھ نہیں دل سکدا

آن کھلے در تیرے اتے کیوں خالی مڑ چلدا
جے تلوار میرے سر ماریں ڈھال نہ رکھساں اگے

مت تیرے اعمالنامے وچہ نام میرا بھی لگے
جس دے عشق لتاڑ گویا خاکو مال رلایا

قدم چھماں گا عذر کراں گا جے اوہ نظری آیا
میں اوہ عاشق کچانا ہیں ظلم تکاں بھج جاواں

جان منگیں تاں حاضر کرساں ناں کجھ عذر لیاواں
خوش بخوش رہاں جے رکھیں کدی بیزار نہ تھیندا

در تیرے دی خاک نماناں پیراں ہیٹھ ملیندا
اسدا بھی نت فکر اندیشہ مت کوئی برا ولوہناں

چا ایتھوں کھڑ ٹے کدھرے پھیر اس داکی کھوہناں
عشق نہیں ہو چکا تھوڑا سہیا وچھوڑا لماں

دیہ دیدار تے پال بندے نوں چاکر ہاں بن درماں
ہر کوئی عیش عمر دی کردا آپو اپنی جائی

میں دکھیارا جو گا دائم بہانہ خدائی
جاں ایہ بول غمناندے بولے سیف ملوک بتیرے

شاہ پری نوں رہی نہ طاقت پرت ٹری ول ڈیرے

پھرناں کریا تے سر پھریا جوش طبیعت چایا

پرت ٹری گھر پہنچاں کیویں رکھیں شرم خدایا

کھا گئے اوہ بول کلیجہ ڈولے مول نہ بولے

شاہزادے دی صورت مٹھی آ دکھاں جند روکے

طاقت تراں نہ رہیا جسے مٹھی مٹھی ننھی !

اوڑک گردی کھا آگیرے باغ اوسے وچ ڈھٹھی

ساس اداس اڈن پر آئے ہوش گئی اڈ ساری

اکھیں تاڑے لگیاں رہیاں نظر سجن دل دھاری

دھوڑو دھوڑ ہوئے رخسارے نین بھرے سنگ مٹی

ساوی پیلی ہوئیا ویہی چنبے کلیوں چٹی !

کالی زلف رلی وچ کھٹے ناگ جویں اوہ مویا

لوہو پانی رلیا ملیا نیر اکھیں تھیں چویا !

کھٹے وانگ کبوتر پیا سرت سنبھال نہ کوئی

نازک ویہی تڑف تڑف کے زخمی زخمی ہوئی

بھل گئے اوہ شان تکبر جان چلی ہو راہی

وانگ شہید رہے وچ پڑدے تیغ عشق تن واہی

بھل گئے اوہ شان تکبر جان چلی ہو راہی

وانگ شہید رہے وچ پڑدے تیغ عشق تن واہی

آب گئی کجھ تاب نہ رہیوس زرد ہویا رنگ پیلا

شاہزادے نوں خبر پچاون آیا عشق وسیلہ

عاشق کامل مرد اللہ دے خاصے لوک حضوری

ظاہر آکھ سناندے بھائی ایہ گل پکی پوری !
دل مومن دا شیشہ بیبا اک دوئے دے کارن
پر جے سان عشق دی دھر کے خوب زنگار اتارن
نور نقیبوں روشن ہووے چمکے نال صفائی
صقل ہوئے تاں سبھ کجھ دسے نظر کرے ہر جائی
گگن پتال نہ چھپن دیندا چیز تکے ہر دل دی
دور بین انگریزی لاکھاں اس اک نال نہ رلدی
دلبر نوں کوئی تنگی پہنچے عاشق دا دل کھسدا
توڑے سے کوہاں پر ہووے پتہ نہ آوے اس دا
حضرت مہتر یوسف تائیں جاں کھوہ سٹیا بھائیاں
مصرے وچہ زلیخا بی بی پیڑاں عشق ہلائیاں
چیر سریر کباب بنایا مہینوال چنگیرا !
سوہنی نے بن دسیاں جاتا ایہ عاشق دا بیرا
سسی موئی تھلاں وچہ تسی بھاہ غماں دی سڑ کے
پنوں موڑ لیاندا عشقے کیچم کولوں پھڑ کے
رانجھے نے جدکن پڑائے جھلی دکھ قہاری
رنگ پورے وچہ ہیر سیالے لگ گئی بیماری
لیلاں لہو چھڈایا گھر وچہ یار نہ ڈٹھا وگدا
وچہ پہاڑاں مجنوں تائیں لہو چھٹا اس رگ دا
سیف ملوک پری دے عشقے کیتا سی مستانہ
اوتوں پیتا مدھ پیالہ ہویا مثل دیوانہ
گاؤندیاں چت ہویا اداسی لگی چھک تجن دی

کاہلا پے کے اٹھ کھلوتا لین ہوا چمن دی
اکھیں بلن چراغاں وانگر پھر دا مست دیوانہ

جھلی واء تجن دے یاروں آن وتوس پروانہ
ہر ہر چوک اراک تکیندا پھردا سی شاہزادہ

مغز چڑھی خوشبو پری دی لگی چھک زیادہ
زلف پری دی مشک ختن دی دھم گئی ہر پاسے

گل پھل باغ بغیچے مل لئے اس باسے
وقت بہار چمن وچ رونق ہر بوٹے ہر گل دی

نرم نسیم محبت والی خوب معطر جھلدی
سبزہ تیز زبان تریلوں کروا در فشانی

نعمت کولوں ہریا بھریا کہندا حمد ربانی
رکھ تونگر نال ثمر دے چھتر جڑے فیروزے

حمد ثناء الٰہی آکھن آہلیناں وچ بوزے
بوٹا ویل تمامی ہریا پھلاں رنگ ہزاراں

گاون بھور سنیوان اگاون مثل طنبور ستاراں
چنوں چوہدیں رات نورانی چن سرے پر آیا

روشن عید دہاڑے نالوں جمل جہان سہایا
ہرجائی کستوری چلے ہر گوشے پھل کھیلی

چاننیوں تے چھائیوں چھپے دھرتی وانگ چنبیلی
حسن الٰہی چن سہایا سگل جہان نورانی

پاک لقا جنہے نوں ہویا واہ رحمت سبحانی
خوشیاں دے دروازے کھلے طاق غماندے مارے

آدم جن جناور وحشی کریندے سارے

شیراں ہرناں صلح بنائی بھیڈاں تے بگھیاڑاں

تتر باز بٹیرے باشے رل بیٹھے وچ جھاڑاں

دند سپاں دے کھنڈے ہوئے نکلی وس زبانوں

دھرتی تکھڑ گئے اٹھوئیں پوے کھا جہانوں

دور ہویا کل عالم اتوں غم اندوہ حیرانی

شمعاں نال ملے پروانے ہر جانی نوں جانی

بھیناں دے گھر آندے مولی ویر گئے پردیسیں

نوشہ کنت ملے سن ناریں عطر ملائے کیسیں

بھائیاں نال ملے سن بھائی عمراں پاو چھٹے

شکر گذار ہوئے پھیر اول گل باہاں گھت رتے

یاراں یار ملے اس راتیں بھواں نوں گلزاراں

کامل مرشد ملے مریداں کر محرم اسراراں

علم یقینوں حاصل ہویا رتبہ عین یقینوں

غفلت ہوئی دور محمد عالم زمن زمینوں

جیوں کر مہتر موسیٰ ڈٹھا طوراتے چمکارا

تیویں سیف ملوکے لگا اک پاسوں لشکارا

آتش چمک لگی از غیبوں ہویا اتے دل راہی

کی تکدا اک نار پئی ہے صورت صفت الٰہی

سورج وانگ چمکدا چہرہ چنوں جوت نورانی

گل لعلاں دے ہار لٹکدے جیوں تارے اسمانی

در یتیم کناں وچ لڑیاں سونے تار پروتے

واؤ نال پریشاں ہوئے والی معنبر دھوتے
زلف سیاہ کستوری بھنی گل وچ پئی لٹکدی
زیور زیب پوشاکی ساری جھلمل کرے چمکدی
روپ انوپ حسابوں باہر صفت نہ کیتی جاوے
اس دریا حسن دے وچوں قطرہ چین دکھاوے
آب حیات لباں وچ چشمہ گجھا سر حقانی
خضر الیاس ہوون دل گھائل ویکھ حسن نورانی
ہیرے موتی لعل جواہر ہور ہچے فیروزی
گلماں دامن کنیں پلے جڑت ہوئی زرد وزی
صورت تاب وڈا مہتابوں جھلک لگی اسماناں
انت حساب نہ آوے کوئی زیور زیب شہاناں
لہہ لہہ کرے شعاع حسن دا ہر پاسے ہر جائی
ہر پتر ہر ڈالی اتے اوسے دی روشنائی
ہر مینڈھی سنگ اٹکن چھپیاں مرواریدوں لڑیاں
ہتھیں چھاپاں باہیں کڑیاں سبھ زمرد جڑیاں
شاہزادے نوں نظری آئی جاں اوہ صورت والی
مورت وانگوں ہئی ہکلی ہوش سنبھالوں خالی
ویکھدیا شاہزادے تائیں ہوئی خوشی نہایت
روح بدن وچ میوے نا ہیں وافر ویکھ عنایت
موجیں آئی ندی خوشی دی روح لہر وچ تردا
بھل گیا جیو جسہ اپنا روپ ڈٹھا دلبر دا!
دھرت آسمان نہ وسدا کدھرے جان جہان نہ سجے

کی کجھ ظاہر کہاں محمد سر عشق دے گجے

دوزخ جنت یاد نہ رہیوس دنیا دین پیارے
بھلے علم کلام کتاباں ورد وظیفے سارے

وہم خیال گمان نہ رہیا اوس جمال کمالوں
جیونکر اگے کہیا سیانے چھٹی ہیر جنجالوں

لوں لوں وچوں حمد الٰہی نکلے شکر ہزاراں
گئی خزانے وچھوڑے والی آیاں وصل بہاراں

بلبل وانگ گلاں تے بیٹھی بھور لدھے گل لالے
شمع پتنگ اکٹھے ہوئے چمن چکور اتالے

عاشق نوں محبوب پیارا آیا نظر اکلا
ہر ذرے نوں سورج کردا اس دا نور تجلا

باغ اندر جو پانی آہے نہراں کھوہ پھوہارے
ہر ہر بوند محمد بخشا ندیاں دا دم مارے

سکے ککھ پنخیرے جیہڑے پیراں ہیٹھ ملیندے
چنبے تے گل لالے وانگر روشن سبھ دسیندے

روشن رات دسے ہر پاسے کی گل کراں زبانی
موسیٰ دے کوہ طورے والی ہویا باغ نشانی

جل تھل مشرق مغرب توڑی ہور نہیں کجھ دسدا
جتول ویکھے اوہو صورت جلوہ سارا تس دا

شاہزادہ شکرانہ پڑھ کے گیا پری دے کولے
ترے واری چوگردے پھر کے طواف کرے جند گھولے

جلوے روپ گھنے دے کولوں طاقت تراں نہ رہیا

صورت نقش صحیح پچھاتی چور میری ہے ایسا
کر سلام طواف چوپھیرے دو پیر پکڑ کے
تلیاں چم ملے سر اکھیں قدماں اندر جھڑ کے
خوشیاں کردا میوے نا ہیں دونا ہو ہو بہندا
تاں اس ویلے اس مضمونوں بیت زبانوں کہندا
واہ وا وقت ستا جس ویلے یار شرابی ہو کے
عاشق چوری پیر چمیندے ہنجوں پانی دھو کے
ہس ہس بلبل ویکھے گل نوں لدھا سو رو رو کے
سون شرابی یار محمد عاشق کے گھٹ سو کے
شاہزادے نے بیٹھ سر باندی سر جھولی وچہ دھریا
لئے پیار پری دے ہوہوں پونجھے جوسا بھریا
مڑ مڑ لئے پیار موہیں توں ہنجوں بھر بھر رووے
خوشی کمالوں ہنجوں وگن بہت اجہی گل ہووے
جیوں کر خواجہ حافظ صاحب کہیا وچہ دیوانے
اک بلبل میں روندی ڈٹھی پھڑیا پھل دہانے
میں پچھیا کیوں روویں بی بی یار تیرا رل ملیا
درد فراق رہیا پھر کیکر جس سجن گل ملیا
بلبل بولی حافظ صاحب کی گل پچھیں مینوں
اس رو ون دی حال حقیقت ہے کجھ معلم تینوں
محبوباں دے جلوے اگے اساں غلامی چائی
رو ون پٹن کار ہمیشہ اس سانوں فرمائی
جتھاں دے دل عشق سماناں رو ون کم اناہاں

وچھڑے روندے ملدے روندے روندے ٹردے راہاں

وصل فراق نہیں چت آنن کامل عشق سنگارے

محبوباں دا راضی نامہ لوڑن سدا بیچارے

سک سکیندیاں عمر گزاری مولیٰ یار ملایا

تکدا تکدا رجدا ناہیں صورت دا بھرمایا

بوسے لیندا بل بل پیندا سر پیراں تک تکدا

شاہپری دے چہرے ولوں اکھیں جھمک نہ سکدا

گل پھل جیہے جسے جامے دوہاں نازک یاراں

کر کر چین پوشاکے اتے ہنجوں مینہ بہاراں

روندے روندے دا اک قطرہ اتھرواں دا پانی

شاہ پری دے مکھ پر ڈھٹھا کی تکدی بیٹھا یار سرہانے

نالے بو شہزادے والی اس دے مغز گئی سی

مونی گئی نوں نویں سرے تھیں آ پھر جند پئی سی

روح نکھٹے قوت پائی ہوش ٹکانے

اکھ اگھاڑ ڈٹھا کی تکدی بیٹھا یار سرہانے

سوہنی صورت مثل فرشتہ چنوں روپ زیادہ

سر جھولی وچ دھر کے بیٹھا سیف ملوک شہزادہ

لے پیاری دے موہوں سبھ جے ہتھ پھیرے

منہ اوہدے دل تک تک روندا ہنجوں بھر بھر کیرے

شاہزادے ول ویکھدیاں ای شاہ پری شرمائی

منہ پر پلا لے شتابی صورت پاک چھپائی

سر پیراں تک چادر تانی انگل رہی نہ باندی

شرم کنوں پس پردے ہو کے عاشق نوں فرماندی
کون کوئی توں کتھوں آئیوں صورت مند جواناں

شیر دلیر بہادر سوہناں دسیں روپ یگاناں
کی اشنائی تیری میری بیٹھوں آن سر ہاندی

ناں محرم توں ہتھ لگاویں انت گئی تدھ آندی
لیں پیار پری دے موہوں ہو کے آدم زادہ

کتھوں شوخی تے گستاخی سکھیا ایڈ زیادہ
سر میرا تدھ جھولی دھریا لیں کلاوے دیہی

انگ ملاندا سنگیں نا ہیں ایڈ بے شرمی کیسی
نہ تدھ خوف خدا دا آوے ناں کجھ سہم شہاں دا

باپ میرا سلطان دیواں دا شاہنشاہ کہاندا
جے اک ذرہ خبر اس گل دی دیو پری کوئی پاوے

بوٹی بوٹی کر کے تینوں وانگ کباباں کھاوے
جھڑک پری دی سن شاہزادہ عرض کریندا رو کے

بہت نماناں در در نجاناں ہیناں جیہا ہو کے
ہے محبوب میرے دل جانی اکھیں دی روشنائی

دل جانی دا جان دے دی تدھ بن ہور نہ کائی
امن قرار دے داتو ہیں عمر حیاتی میری

تو ہیں موج جوانی والی عیش خوشی سبھ تیری
توہیں دین ایمان بندے داتو ہیں لطف الٰہی

تو ہیں طاقت نین پراناں تو ہیں دنیا شاہی
ہوش سنبھالا عقل دانائی فہم طبیعت میری

صورت پاک تیری ہے بی بی سخن جمعیت میری
گھنڈا تاریں درشن دمیں مکھ توں پلا لاہیں
ناں میں نال تیرے دو باتاں کرساں جے اوہ چاہیں
شاہ پری نے کہیا اگوں نال کر ایڈ دلیری
میں پری توں آدم زادہ کی گل میری تیری
نا محرم نوں منہ دساں ہوش سنبھالے ہوندے
نال میرے کی مطلب تیرا نین دسا لیں روندے
جنس رلی رل گلاں کردی نا جنساں کی گلاں
میں ناری توں خاکی بندہ نال تیرے کیوں رلاں
سیف ملوک کہیا نہیں کیتی میں کوئی مفت دلیری
جس دم جان لباں پر آئی نال محبت تیری
شرم حیاء پرہیز نہ رہیم ناں کوئی حرف کہیندا
سر ورتی تاں جانے بی بی کیونکر دکھ سہیندا
آدم پریاں کس بنائے ہکو سر جہارا
حسن عشق دو نام لکھائیوں نورا کو منڈھ سارا
محبوباں دی صورت ائے اوسے دا چمکارا
عاشق دے دل عشق محمد اوہو سر نیارا
جو باطن اس نام محبت ظاہر حسن کہاوے
حسن محبت محرم توڑوں کیوں محرم شرماوے
محرم نال ملے جد محرم انگ نسنگ لگاوے
حسن عشق اک ذات محمد توڑے کوئی وسداوے
کون کہے نا جنس انہاں نوں اگے ماپیو جائے

اکو ذات انہاں دی توڑوں اگوں رنگ وٹائے
اک کالے اک سبز کبوتر اک چٹے بن آئے
چٹے کالے ملن محمد ناں بن بھن پرائے
حسن محبت سبھ ذاتاں تھیں اچی ذات نیاری
ناں ایہ آبی ناں ایہ بادی ناں خاکی نہ ناری!
حسن محبت ذات الٰہی کیا چبہ کیا چمیاری
عشق بے شرم محمد بخشا پچھ نہ لاندا یاری
جنس کو جنس محبت میلے نہیں سیانپ کر دی
سورج نال لگائی یاری کت گن نیلوفر دی
چن چکوراں دی کی یاری تک تک ہوندے دلخوش
شمع پتنگاں دی کی نسبت اوہ کیڑے اوہ آتش
بلبل نال گلے اشنائی خاروں مول نہ ڈر دی
جنس کو جنس محمد کتھے عاشق تے دلبر دی
حسن عشق دا قول پکیرا ہویا روز اول دے
آدم پریاں کی تفاوت اکو جیہے شکل دے
گھنڈا وتار دیدار دکھائیں عشق نہ پچھدا ذاتاں
رو برو سجن دے ہو کے کر لیے دو باتاں
اوہ فرماندی کیوں منہ دساں توں راہی راہ جاندا
میں شاہزادی ستراں والی تقدیرے پھڑ آندا
سیف ملوک کہیا میں راہی اس وچہ کوڑ نہ ذرہ
پر وچہ راہ عشق دے ٹریا عاشق ملے مقرہ
ستر ہووے نا محرم کولوں محرم تھیں کی پردا

میں محرم اس دن دا جس دن ناہا لہندا چڑھدا
پری کہے میں ڈٹھوں ناہیں محرم نبیوں کتھے
خبر نہیں کس وقت قضیے آن پہنچائیوں اتھے
سیف ملوک کہے تدھ آپے اول نیوں لگایا
رہیں نہیں اکلی میرا نقشہ نال لکھایا
آپے باغ ارم دا چھڈ کے مصر شہر وچ گئیں
تاں میں گھر تیرے ول ٹریا اس جائی لبھ لئیں
پری کہے میں کنج کواری دامن پاک گناہوں
کیکر منہ مردا نویں لگاں شرم تروڑاں راہوں
شاہ کہے منہ لگن والا ایہو ویلا تیرا
دامن پاک جنہاں سنگ ملیئے لگے نیوں پکیرا
پری کہے نیوں لاون اوکھا پریاں نال تسانوں
اڈ جائیے پھر ہتھ نہ آئیے کون ملے مڑ سانوں
شاہ کہے نیوں اچی جائی لاندے تاں شرمائیے
جے ملیا تاں واہ بھلیرا نہیں سکدے مر جائیے
پری کہے چھڈ کھیہڑا میرا اٹھ جاہ جدھروں آئیوں
پردہ ستر اٹھایا لوڑیں کس شامت نے چائیوں
شامت عشق تیرے دی چایا تاں اس جائی آیا
کت ول جاواں تیرے پچھے پچھا جرم گوایا
جو ملکہ دی مائی تینوں مٹھا دودھ پلایا
قسم تینوں اس دودھ دی بی بی سن میرا فرمایا
گل میری سن ساری پوری کن ولے دے دھر کے

نہیں رہیا ہن زور جرن دا بول پیا تد مر کے
کہیا بدیع جمال پری نے قسم کیتی تدھ بھاری
دس اسانوں کی گل تیری چا سنساں اک واری
شاہزادے پھر حال حقیقت مڈھوں پکڑ کہانی
آخر توڑی سبھ سنائی جو اس نال وہانی
سن کیفیت شاہ پری نے صاف جواب سنایا
تیرا میرا مانا مشکل کس ساک نہ ہویا کوئی
جیہڑے ساک نہ ہوئے اگے اج کوئی کد کردا
قوموں باہر نہ ناطہ ویندا جو اہے ہووے کوئی مردا
ننگ لوک سبھی کوئی رکھدا چوہڑا موچی باتل
رہے گئے نوں ہر کوئی جانے سبھ لوڑے حق باطل
کمیں اتے کنگال کمینے ایہہ گل کمیں نہ بھاوے
دھی چوہڑے دی سید منگے پھر ویندا شرماوے
نیچاں دے گھرا وچ وڈیرے ناطے کیتے لوڑن
دس لگدے کد ویندے میاں توڑے گھر در چھوڑن
آدمیاں تھیں اوچ کہاون پریاں مبر تاری
ناری دی اشنائی جا کر چھوڑ پری دی یاری
پریاں تھیں کی حاصل تینوں جو ہتھ آون نا یاں
بے وفا کمینہ آدم چیت لیاون نا ہیں
بے وفائی کم تساڈا پریاں لوک وفائی
بے قدراں دی الفت مندی نیچاں دی اشنائی
نیچاں دی اشنائی وچوں کسے نہیں پھل پایا

ککرتے انگور چڑھایا ہر گچھا زخمایا
واؤ جھلے تاں پتر پاٹے نالے سلے دانے
چوئے رس زمیں پر ڈھٹھی کت گن کٹھے الانے
کالے بھورا اشنائی کر دے ملن پھلاں دے تائیں
اک ڈٹھا پھر دوجے ترتیبے لیندے پھرن ہوائیں
یاری وچ پتنگاں والی شمع بلی آ چکے
پھیر نہ کدھرے جاون جوگے لاٹ اندر سڑ مکے
آدم بے وفا ہمیشہ اول نیوں لگاون
زور کماون دلبر پاون جھبدے ہی رج جاون
اک چکھن دل نال نہ رکھن پھر اس نوں سٹ پاندے
دوجا ہور پسندے کر کے مگرا دہدے اٹھ دھاندے
جاں اوہ ملے محبت کر کے لنگھے کوئی دیہاڑا
بیبا کر کے منوں اتارن پان ہوری نوں پہاڑا
بے سختی بے رنج مصیبت جھاگ ملن دلبر نوں
دس پوے تاں رجن جلدی جانن نہیں قدر نوں
آدمیاں دی یاری ایسی میں اتھوں کی لیناں
کاہنوں لا پریت دھنگانے جال مچھی وچ پیناں
دوجا مائی بابل میرا کد ایہہ گل منیندے
آدم زاد بدیسی تائیں بیٹی اپنی دیندے
جے اک ذرہ خبر اس گل دی پہنچے کن انہاندے
پل وچ مار گواون مینوں ڈاہڈے ظن انہاندے
دوجی جو گل تدھ فرمائی عشق محبت والی

رنج مصیبت وسیں جیہڑی مشکل سخت محالی
اوہ بھی مینوں خبر نہ کوئی جھوٹھ کہیں یا سچی
کجھ اعتبار یقین نہ اووے پکی یا گل کچی !
تریجا ایہ بھی معلم ناہیں بے وفائی کر سیں
یا میں نال ہوویں گا چنگا عشق کماندا مرسیں
آدمیاں دا عشق محبت قول اقرار زبانی
اجچرک توڑی نال بنا ہو جاں جاں نوین جوانی
جاں کوئی روز گزارن کٹھے کرن پریت پرانی
جوش وڈ اتے گھاٹا وہلا جیوں کرہڑ دا پانی
شاہ پری ایہ گلاں کر کے عاشق نوں سمجھائے
چلدے گھوڑے نوں جڑ چابک تا اوہدا ازمائے
اندر عشق شہزادے والا پیا وگاوے چھریاں
عشق اوہدا ازمایا لوڑے کر کر رمزاں بریاں
دل وچہ صبر قرار نہ آیوں شاہزادے پر مردی
عشق چھپائے یار نہ آزمائے دشمن ناری دی مردی
کئی طرح دے بولی طعنے شاہزادے نوں مارے
شربت نیوں پکایا لوڑے ماری عشق آزارے
چاٹ سلونی عشق چٹائے دلوں شہزادہ مٹھا
تلخ جواب ترش رو کر دی پھکا جاوے ڈٹھا
شاہ پری ایہ گلاں کر دی سیف ملوک حیرانی
نموں جہان زمیں دل ویکھے فکر پیا دل جانی
دھرت پھرولے موہوں نہ بولے ہنجوں بھر بھر رووے

اکھ چرا پری ول تکے جاں کوئی ویلا ہووے
ویدے گریاں تے دل بریاں منہ پلچھی جھسکی
شاید جیہڑی تیہدی آہی آن آوہو گل ڈھکی
دلبر مینوں نہ لاندا عشق پسند نہ کردا
کھوہ پئی سبھ کیتی کتری سکہ بنیاں زردا
آپ دلوں میں پورے کیتے حق محبت والے
ککھ میری اک ککھ نہ لتھی لعل بنے وٹ کالے
آسے آسے عمر گذاری جھلے خار ہزاراں
مالی باغ نہ ویکھن دیندا آیاں جدوں بہاراں
روڑا قہر قلور سرے تے سڑ دے بیج رلایا
گڑے گویا کھیت محمد جس دن ساون آیا
ایہہ ولیلاں کر شاہزادے اوڑک آ سر چایا
نا امید جہانوں ہو کے مرن اتے دل لایا
شاہ پری نوں آکھن لگا رتو بھر بھر رو کے
ہووے آس اوساس چلا کے جیون توں ستھ دھر کے
ہے محبوب میرے دل جانی نہ کر ایڈ بے ترسی
اجے محبت میری نندیں رب عدالت کرسی
میں عاجز نا طاقت بندہ وانگن حال خراباں
ڈاہڈے نال سلوتر کیہی لائق نہیں جواباں
مورت ویکھ اندر وچ پیتا عشق تیریدا آرن
چوداں برس ہوئے گھر چھڈے صورت ویکھن کارن
دولت مال خزانے چھڈے تاج تخت سلطانی

ماپے لشکر بھیناں بھائی دوست یار جہانی

عشق تیرے دے رستے اتے ثابت قدم ٹکایا

دنیا تے مافیہا کولوں چت چروکا چایا

بن دیدار تیرے تھیں مینوں حرص نہیں کوئی آہی

شمع جمال تیری پر پھتا مثل پتنگ سپاہی

شکر الحمد شماروں باہر پاک خداوند تائیں

صورت تیری دے باجھوں جان نہ کڈھی سائیں

رُھڑے جہاز سمندر اندر ڈبا میرا ڈیرا

اوتھوں بھی رب رکھیا مینوں تکناں سی منہ تیرا

پھر زنگیاں دی قیدوں کڈھیا آپ خداوند سچے

سنگساراں دی شامت کولوں صحیح سلامت بچے

پانی وچوں کتنی واری رُھڑوا بنے لائیوں

بھکھا تساتے ترہایا رحمت نال بچائیوں

یاراں سنے ٹلے پر بیٹھا جاں آفت چا کھڑیا

اچن چیت ہوائیوں اڈدا پھیرندی وچ جھڑیا

پھیر جنے سن مچھ نگلدے راتیں باہر نکل کے

اس جائی کجھ سنگی مارے آپوں بچیوں چل کے

مارے گئے تمامی اوتھے ہور میرے ہمراہی

اوس مصیبت بھاری وچوں رکھیا آپ الٰہی

پھر جو باشک ناگ پہاڑوں پانی اتے آیا !

دنب اسدا پھڑ چڑھیا اتے پھر بھی رب بچایا

پھر جو اوتھوں کیڑے نکلے وڈے کھاون ہارے

میں بچیا اک ہور جناور اوہ کیڑے چن مارے
جاں اوہ پنچھی اڈن لگا پیر اوہدے میں پکڑے
سے کوہاں دے پینڈے توڑی ہتھ رکھے کر تکڑے
اس تھیں بچیوں تاں اک آفت ہور وڈیری آئی
باشک ناگ اجیہا جس نے جنگل جوہ جلائی
اس تھیں بھی رب ثابت رکھیا سیک نہ لگا ماسہ
پھیر بلائیں شیراں اندر رہیا جنگل دا واسہ
ہر درندے تھیں رب رکھیا ہر سپوں ہر شیروں
کتنی جائیں مارن والے کتنے ملے پھیروں
پھیر اک جو ہے واسہ آیا گرم مثل کربل دے
پانی چھاں نہ لبھے لوڑی وانگ سسی دے تھل دے
ظالم بھکھ پیاس ستایا جان لباں پر آئی
ناں مراں نہ جیواں پیاسا تنگ پیوس اس جائی
ناں کوئی دس نہ بجھ تساڈی ناں تھے کوئی پاسہ
کھا کٹاری مرن لگا ساں جاں ہویا بے آسہ
اوتھوں بھی رب رکھ لیا سی آس ملن دی لاکے
ہاتف آن پلایا پانی اعظم اسم پڑھا کے
پھر ملکہ دی قیدے والے کوٹ اندر وچ وڑیوس
قادر پاک دتی سی قوت نال دیوے دے لڑیوس
ظالم دیوی مریلے کولوں آپ بچایا سائیں
ملکہ سنے ندی وچ ٹھلیوس کانگ پئی دریائیں
ناں رڑھیوس نہ ڈبیوس اوتھے رہیوس وچ ایانے

چھیڑ سنسار لگا جد کھاون جڑیا تیر کمانے

ہر ہر جا مرن دی آہی کوئی نہ جیون والی

ہور بغیر انہاں تھیں کتنے وقت کٹائے والی

جان بندے دی لئیوں نا ہیں بن دیدار وسالے

ہن دیدار سجن دا ڈٹھا سخن کیتے کجھ نالے

جے سجناں توں ہس ہس ملدوں ہو جاندوں اتفاقی

تاں مینوں بھی چنگا لگدا جگ پر جیوں باقی !

توں منہ کج اساں تھیں ستوں تسیں پرے پر چتوں

مینوں مرن بھلا اس عمروں شالہ جگ جگ جیوتوں

ناقص عشق بندے دا مینوں ذرا پسند نہ آیا

بے اعتبار نام دھرایا بے وفا کہایا

اساں جیہاں دے منہ لگن تھیں تینوں شہرت آوے

ایہو جیہا رب بنایا چنگا کون بناوے

مورت ویکھ وفا بیرانہ ایہہ کجھ میں تھیں ہویا

صورت ویکھ نہ کرساں اگوں کی تدھ ہتھ ڈھویا

دنیا اتے جیون میرا ہرگز کسے نہ کاری

توں مطلوب دلے دا ہیں تدھ نہ کیتی یاری

یاری عمر سنواری میری آپ پریت نہ ہاری

جس نیتے سنگ نیتی آہی او ہو نماز گذاری

لے لیا جو لیناں آہا لکھیا وچ نصیباں !

بے پرواہاں نال محمد زور نہ اساں غریباں

دنیا اتے آون میرا یری کارن تیری

جس کم آیوں ہوندا ناہیں اس تھیں قبر بھلیری
یاری اندر عمر گذاری ویکھ لئیں اک واری
اتھیں اکھیں تینوں ڈٹھا ہور نہ ویکھن کاری
درشن لے کے جان وچھنی پئی آس ہماری
تیرے کول محمد بخشا مرساں کھا کٹاری
آخر تیک نہ ٹٹسی تاں بھی عشق میریدا رشتہ
دفتر تیرے وچ لکھے گا گردون خون فرشتہ
جاں رب سچا قاضی ہوسی آپ عدالت کرسی
اس دن اٹھ تیرا لڑ پھڑساں عشق میرا تد رسی
جل جہان سنے گا قصہ عشق ہووے گا ثابت
شاہنشاہ عدالت والا کرسی آپ عدالت
اس دنیا پر چار دہاڑے کوئی ہس سی کوئی روسی
اوس جہان اساڈی یاری اللہ بھاوے ہوسی
ایہہ گلاں کر کھچ کٹاری مارن اتے ہویا
شاہ پری نے معلم کیتا ایہہ مویا کے مویا
وال اوہدا نقصانی ہویا جان میری ٹٹ جاسی
میرے کارن جھاگ قضیے آیا ہو اودا سی
ظالم عشق میرے تک آندا متے کٹاری کھاسی
عاشق باجھ محمد بخشا کیکر حسن سہاسی
ایہہ مویا تاں میرے بھانے پئیسی جگ ہنیرا
اس تھیں باجھ اک پلک جگت تے مشکل رہنا میرا
شاہ پری نے معلم کیتا ہے ایہہ یار موافق

روئے زمیں تے اسدے جیہا نہ کوئی دوجا عاشق

عشق محبت میری اندر صادق مرد بھلیرا
ایسا سوہنا یار مویا تاں پیسی جگ ہنیرا

شاہ پری نے نال شتابی ہتھوں خنجر پھڑیا
کہن لگی شاہزادے تائیں گل سنیں اک اڑیا

جس جھگڑے دا شاہد نہ ہووے قسموں سچا کردا
کرتوں قسم یقین لیاواں خون کریں کیوں سردا

سچا کوڑا معلم ہووے قسموں دانشمنداں
مسلماں یقین لیاون کرن جدوں سوگنداں

جے کوئی کوڑی قسم اٹھاوے سو ایمان کھڑاندا
قسم کرا جو منے ناہیں دین اوہدا بھی جاندا

آدمیاں تے جناں سبھنوں دین ایمان خزاناں
جو ہارے سو خوار ہمیشہ اندر دوہاں جہاناں

جے تدھ سچ دلے وچ ایہو جیکر کہیں زبانوں
کر کے قسم منا من میرا مرناں ہیں کیوں جانوں

جے توں سچا عاشق نکلیں تاں مینوں بھی بھانویں
مویا ہویا مڑ جیویں ناہیں داغ میرے دل لاویں

ایہ کوئی شرط عشق دی ناہیں مرناں کھا کٹاراں
کر کے ضد کرن کم ایسے بھدریاں چھری ماراں

سیف ملوکے کہیا بی بی توں ہیں بہت پیاری
تیری قسم اساڈے بھانے سبھ قسماں تھیں بھاری
پر جے ہور کراویں قسماں تاں اوہ بھی میں کرساں

سچ کہیاں تے قدم تیرے پر ہتھ ورے چاوھرساں
دھوڑ مبارک قدم تیرے دی جو ہے سرمہ میرا
پہلاں قسم اسے دی بی بی عشق کماساں تیرا
نبیاں ولیاں دی جو بیعت قسم اوہدی پھر چاواں
پھیر پیو دا متھا بی بی حاکم شاہ جس تانواں
پھیر کہاں میں قسم ربے دی جس سبھ عالم پایا
واحد لا شریک ہمیشہ نال جمیاں ناں جایا
ویکھ چن جس نے روشن کیتے آ پئیوں خود نوروں
حسن محبت تینوں مینوں کیتی بخش حضوروں
بے پرواہی لاڈ تکبر محبوباں سنگ لایا
منت زاری گریہ زاری عاشق دے بھا پایا
جو میں حال حقیقت اپنی تینوں آکھ سنائی
سچو سچ ایویں ہی گریہ زاری عاشق دے بھا پایا
سفر قضیے جتنے جھاگے سبھ جھاگے تدھ کارن
درد فراق تیرے دا سینے ہر دم تپدا آہرن
تیرے ملنے باجھوں دوئی غرض مراد نہ آہی
چایا غم دا بھار سرے تے سٹ دنیا دی شاہی
اس گلے وچ جیکر ہووے شک شبہ اک ذرہ
حیف مینوں ایہ پک مرداں دی سر پر دھرن مقرہ
پکاں مرداں دا جو قبضہ ہتھ میرے وچ پھڑیا
ناں مردی وچ گنیں بی بی جس دن کوئی لڑیا !
گاتر گل دا کمر کلے دی جو بدھے دل جانوں

مرداں اندر لکھن ہووے ہاے تے ناداناں
جب لگ جان جُسے وچ میری ایہ امیداں آساں
قدم تیرے پر صدقے کرساں پکا عشق کماساں
نالے جو دودھ ماؤ مینوں کو چھٹر وچ پلایا
اس دی بھی سوگند اٹھاواں چاہساں عشق کمایا
جد تک ہوگ حیاتی باقی تدھ ول کنڈ نہ پھیراں
چاہ محبت گھٹ نہ کرساں نویاں نت ہو سیراں
مفت نعامت جس نوں لبھے اوہ نہ قدر پچھانے
مر مر کے ہتھ آوے جس نوں دائم قیمت جانے
دوزخ تھیں جو جنت جاوے تارک نہیں شکروا
دوزخ بھاہ وچھوڑے والی یاد کری نت ڈروا
سیف ملوکے قسماں چایاں شاہ پری دل لایاں
پکی ہوئی پریت پیاری اس بھی قسماں چایاں
آکھن لگی اے محبوبا توں مقصود جہانی
دلبر تے آرام روحے دا خاصہ دل دا جانی
یار اتے غم خوار غماں دا ہیں دلدار پیارا
دارو درد دُکھے دا تو ہیں دکھ ونڈاون ہارا
میں بھی آکھاں قسم اٹھا کے قادر جل جلا لوں
ظاہر باطن دا جو سائیں واقف ہر ہر حالوں
سبھ خلقت دے معلم اس نوں گلاں کم دلیلاں
سکھیاں تائیں دکھ سہاوے پاوے وخت اصیلاں
باغ بہار کتابوں پڑھ کھان بادشاہندے جائے

لا کے داغ محبت والا چادر ولیش بنائے
جس دا کم غریب نوازی نالے بے پرواہی

معشوقاں تھیں عاشق کردا ہیر ڈھونڈیندی ماہی
تن حویلی توں وچ بیلی جان مکان تمہارا

میں مر چلیاں بچ کر منیں سیف ملوکا یارا
سختی رنج مصیبت جانی دکھ قضیے بھارے

سفر عشق دے اندر جھلے بہتے تدھ بیچارے
اگے کسے نہ جھلے ہوسن اتنے ظلم پہ مردے

توڑے ہو ہو گئے بتیرے صاحب درد الم دے
شاہ پری پھڑ رہ نہ سکی عشقے صبر تروڑے

سیف ملوکے دے گل لگے منہ ملیے انگ جوڑے
شاہزادے دے موہیں اتوں لے پیار نہ رجدی

مل مل یارے شکر گزارے گھڑی غنیمت اج دی
پھیر پری فرماون لگی قسم مینوں اس ذاتوں

جس وچ غلط نہیں اک ذرہ قدرت اسم صفاتوں
جتنی تدھ ظہیری کئی نال محبت میری

اس نالوں بھی بہت اسانوں طلب محبت تیری
لوں لوں اندر تو ہیں تو ہیں دل بھی تیرا خانہ

جس دم دا توں مایا بیلی کیتا لکھ شکرانہ
جو دن باجھ تیرے تھیں گزرے یاد جدوں اوہ آون

سے افسوس انہاندا مینوں تدھ بن کیوں وہاون
اگلے روز حیاتی والے مشکل وسدے مینوں

شالا یار بنا ہو ہوویں میں در پاواں تینوں
ایسے طرح کریندی باتاں وردوں لاڈ پیاروں
اکدو جے دا سر منہ چمن کرن غماں دا داروں
غم اندوہ جو گزرے آہے کڈھ ہن باہر ضمیروں
کوں کسے نوں وہن والا سے دکھ ونڈن دلگیروں
حرص محبت بہت دوبانی ہتھ مارے دل کھچوں
بعضے ہور محابے بھائی دور ہوئے سن وچوں
سیف ملوک کریندا رمزاں کیسے بول عجائب
جاں اوہ موہون کڈھن لگیے دل وچہ ہوندے غائب
شاہ پری بھی کرے مزا خاں عاشق دا دل لیندی
کہندی ناریں وچوں حرص گھنی تدھ گھنیری
شہر زناں دی بی بی جیہری اوہ بھی بیگم تیری
ہور زنگن شاہزادی نالے رکھدی حرص گھنیری
ہور جنہاں توں ڈٹھواں اکھیں نام تیرا لے جیون
سبھو مدھ محبت والا یاد تینوں کر پیون
اک تھیں اک چڑھندیاں سبھو صورتمند جواناں !!
حرص انہاں دی تروڑ کریں گامی اک نال یراناں
سیف ملوک ہس کے کہیا سن بی بی شاہپریے
حسن تیرے دا کوئی نہ ثانی جے جگ کتھا کریے
جے ہر جون ہزار اٹھاراں خوب شکل بن آون
سبھ ہوون محبوباں ناریں حوراں وانگ وکھاون
ہار سنگار پوشاکاں سچیاں بنت بنا بنا کے

سبھو مینوں بخشے سائیں حاضر ہوون آ کے
قسم ربے دی وال میری توں سبھو گھول گھماواں
تیرے باجھ نہ ہور کسے ول پلک اک اکھ لگاواں
سچ پچھیں تاں وساں تینوں اصلی گل اندر دی
حال میرے دی جیبھ ہمیشہ ایہ دعائیں کر دی
ربا وعدہ نال اساڈے تدھ دیدار وسن دا
یار میرے دی صورت بن کے دیتیں تاں من مندا
انہاں گلاں نال شہزادے ٹھگیا جیو پری دا
حب محبت ہوئی زیادہ کد ہن عشق جری دا
اس ویلے فرماون لگی اے دلبر شہزادہ
میں اک گل کراں جے بجھیں دل دا رکھ ارادہ
شاہزادے فرمایا بی بی کھول دسو گل کر کے
کون ہوواں جے سنساں ناہیں کن ویلے دے دھر کے
میرے نال کریں توں گلاں ہوراں تھیں کی لوڑاں
ایسی مراد لئی میں مروا جہاں دکھ کروڑاں
انہاں گلاں دا بھکھا تساں رہڑیا اندر نیراں
بادشاہی دی دولت سٹ کے رلیا وچ فقیراں
آب حیات برابر مینوں بات تساڈی مٹھی
تھکن ڈھونڈ سکندر جیہے کد ملے بن چٹھی
کیتا رب نعیبا مرا وانگ الیاس خضر دے
اچن چیت لدھا اید چشمہ بھلے رنج سفر دے
بات کہو اج رات خوشی دی جھات تساں جد پائی

داد وتی فریاد میری وی رب مراد پچھانی

شاہپری فرماندی اللہ توں جانی دا جانی

اکھیں دی روشنائی نالے جو بن دی زندگانی

جو تدھ چوہداں برساں اندر رنج مصیبت پائے

میتوں اک دیدار تیرے وچ سارے دیئے آئے

صورت سخن آواز تیرے نے نال میرے جو کیتی

چوہداں برساں وچ نہ تساں اتنی ہو سی بیتی

بسم اللہ والحمد للہ کہیا سیف ملوکے

آتش شوق میری دی تدھ دل بھاھ پئی سنگ پھوکے

عشق میرے دا آہرن بھکھیا چنگ اٹھی وچکاروں

اچن چیت تیرے گھر اندر جا پئی وچ داروں

یاری تے لگ گئی اساڈی پکی کھری پیاری

پرہن کر کجھ حیلہ سازی ملے سہاگ کواری

میں تیرا توں میری ہوویں جان چھٹے اس غموں

میں عاجز پردیسی اتھے عاری ایسے کموں

دیواں پریاں نال نہ چلدا میں آدم دا چارا

جتول جائیے چھپن نہ دیندے ڈھونڈ لیسن جگ سارا

شاہپری نے کہیا میاں کی چارا میں کرساں

جے کجھ پتہ دیواں نوں لگا بدی تیری لے مرساں

ترے لکھ پری میرے سنگ آئی تاں میں اک اکلی

جے کجھ معلم ہووے انہاں نوں ایہ آدم سنگ رلی

تیرا میرا ایہ رل بہناں جے اک ذرہ جانن

دوہاں تائیں مار گواون رتی رحم نہ آنن
یا ماں باپ میرے نوں دس تاں اوہ غصہ کھاون
بی بی لیلاں وانگر مینوں گھروچ قید کراون
آون دیہن نہ اتھے مینوں دت نہ ہووے میلا
مجنوں ہارا جاڑاں اندر مرسیں اک اکیلا
مینوں داغ فراق تیریدا دھوتا ہول نہ جاسی
میرا تیرا محرم ہو کے کون پیغام پوچاسی
سیف ملوک کہیا سن بی بی اکھیں دی روشنائی
پھر بھی ہتھ تیرے تدبیراں میرے وس نہ کائی
آدمیاں دے کم نہ چھپدے ہوندے باندے باہر
پریاں بن کرن کم جیہڑے کوئی نہ تکدا ظاہر
سیف ملوکے دا منہ چم کے شاہ پری فرماوے
اک تدبیر میرے دل آئی جے اوہ تینوں بھاوے
شار ستانی تیئیں اندر رہندی پھوپھی میری
سرو بانون اس نام میرے تے کر دی حرص گھنیری
دو راوی فرماندے پھوپھی اک کہندا سی دادی
شہر ستان کہن اس جائے بعت بازاوہ دادی
مہر افروز اوہدے ہے ناداں ایہ راوی فرماندا
کس دی گل تے پیرا دیئے دل فکراں وچہ جاندا
اوہ دو راوی ایہہ اکلا کس دی کراں حمایت
بھلا اگلے دا اپرالہ اس دی اان رویت
کہیا پری نے بچے پھڑاواں سیف ملوکا مروا

شارستان ملک نوں کہندے ناؤں دم غول شہردا
رہندے ہین ہمیشہ اوتھے غول وڈے دو بھارے
پانی وانگن پیون اگے آدم مارن بارے !
راکھش آدم کھاون والے ہور عفریت بلائیں
رستہ مارو دوزخ وانگر آتش گرم ہوائیں
پینڈا دور دراز مصیبت مشکل راہ اجاڑاں
آتشین پہاڑ راہے وچہ کردا ساڑاں ساڑاں
دریا جوشاں نالے اگے شہر گلیم گوشاں دا
ایسا پندھ نہ چلیا جاوے مارے تخم ہوشاں دا
جے ایہ رستہ پندھ چلیں تے پہنچیں اوس مکانے
جا کر وادی میری اگے عرض اپنی گذرانے
رستم ، سام ، سکندر والی جے توں کریں دلیری
زال مثال مجال نہ ہووین ویکھ زوال ہنیری
دیو سفید سیاہ تک رتے خوف نہ گی رتی
آتشین پہاڑوں انگھیں ویہی غموں کر تتی
سیف ملوک کہیا ایہ رستہ مشکل پندھ سنیندا
بن ساتھی ہمراہ بندے تھیں کیونکر آساں تھیندا
کہیا پھیر بدیع جمالے ناں کو خطرہ جھورا
نال تیرے عفریت دیاں گی چا گھڑ سی کر زورا
اللہ بھاوے ونج پوچا سی صحیح سلامت تینوں
وادی میری خاطر کر سی ہے توقع مینوں
اگے دانشمندا کابر عاقل سگھڑ سیانی

آدم بچیاں نال محبت بہت کرے اوہ رانی
آپوں بھی اوہ آدم زادی بھاویں آدم زادہ
تیری نال ہتھوں کجھ کرسی جب احسان زیادہ
تدھ جے ایڈ قضیے جھاگے سفر مصیبت تکے
عشق میریدے مارے ہوئے درد رکھاندے دھکے
صورت سیرت تیری تکسی سنسی ذات صفاتاں
بجھ کشالے مہریں آوے جاں تدھ کہیاں باتاں
ایہ مشکل رب اس دے پیروں متے آسان کریسی
ماں پیو میرا منسن اس دی جو فرمان کریسی
شاہ شاہپال اوہدی گل مندا نالے میری مائی
مت تیرے پر راضی ہو کے چا کرے کڑمائی
پھیر بدیع جمالے کہیا سن توں پیارے میتا
کتنے تھاں ڈٹھے تدھ اگے سیر عجائب کیتا
پرے جے سارے عالم لوڑیں تک مڑیں سبھ جائیں
شارستان جیہیاں کد لبھن تھاں مکان ہوائیں
لیکن رستہ خطرے والا سختوں سخت مہماں
کی کجھ حد سناواں موہوں مشکل پندھ عظیماں
دریا جو شاں ٹھاٹھاں مارے حال اوہدا کی آکھاں
کالے پربت روئے زمیں دے اس وچ چین بے لاکھاں
موج طوفان اوہد یوچھ ڈبن کدھرے نظر نہ آون
سارے گل کے متی ہوون ریت مشکل رہڑ جاون
آتشیں پہاڑ جو اگے اس دی حسد نہ کائی

جے سی مرغ اڈے ہو اچاناں اساناں جائی
تابش سخت اوہدی تھیں سڑکے ہوندا مثل کباباں

اچے ہو لنگھن اس راہوں نہیں مجال عقاباں
کی گل کراں گلیم گوشاں دی اوہ ولایت بھاری

ذوالقرنین سکندر نے بھی کر کر زور نہ ماری
جو کوئی اوس ولایت وسدے سبھ ڈراون والے

وڈے قد حسابوں باہر بہت زور آور تالے
سو قلاچ اچے قد بعضے دو دو سے قلاچاں

بہتا چھوٹا قد انہاں دا چالی گز میں جاچاں
ناں کوئی کپڑا لیڑا اتے ناں کوئی پلنگ چٹائی

اک کن ہیٹھ وچھاون اک اتے سوندے نیندر آئی
اوہ انہاں دا شہر ولایت چالی دن دا رستہ

کون کوئی لنگھ سکدا اوتھوں مارن کرن شکستہ
آتشیں پہاڑ اگیرے پینڈا اک مہیناں

جتول تکیے اوہو وسدا نظر نہ پون زمیناں
تر کیہیں مہاں دا پینڈا اگے جو دریا جوشندہ

جو حیوان اوہدے وچ آوے کوئی نہ رہندا زندہ
غول اجاڑی دیو مریلے راکش بشیر کالے

ویکھن سات نہ رہندی باقی دہشت جند نکالے
جے سومرو زور آور ہووے بہت دلیر بہادر

ہیبت کھا رہے مڑ ثابت نہیں کسے دا بادر
سیف ملوک ہویا سن حیران بہت اندیشہ کردا

سپ دا ڈنگیا آکھ محمد سیلے کولوں ڈردا
اگے بھی میں ڈھیر بلائیں گاہ اتھے تک آیا
پر اگوں دس پائیو جیہڑی اس نے بہت ڈرایا
کی علاج ہووے اس کم دا بری مہم ایہ آئی
آخر منزل سخت محمد بچ کے نکلے کائی
سادہن کام پیار اگے دا غصہ دریا جو شاں
حرص ہوا ہمیشہ ننگے وانگ گلیچے گوشاں
بھکھ نیندر دو غول وڈیرے آتش پون ہارے
ہور بلائیں شر نفسانی سمجھ رمز پیارے
جے سبھناں دے سرتوں لنگھے چڑھ دیوے دے کاہندے
دیو مطیع ہووے جس ویلے کھل ونجن سبھ باہندے
دستاریز تجن دی لے کے پہنچے کول وسیلے
واصل کرے محمد بخشا تاں اوہ کر کر حیلے
پھیر پری نے کہیا اگوں چنتا نہ کر شاہا
جو عفریت تیرے سنگ لاساں اس اگے کی راہا
اوہ بھی اکس پری پر عاشق دیہاں اسد الارا
چاہیں چاہیں کھڑسی تینوں پندھ سکھا لا سارا
وادی بھی نہیں ایسی اگے کوڑی پھکی کھٹی
مٹھی اتے سلونی ہوسی جاں دس سیں رنج کٹی
میں بھی چٹھی اپنی تینوں لکھ دیہا ساں پلے
کول اوسے دے جاہ پیارے مت واہ کوئی چلے
سیف ملوک کہیا سن بی بی جی جگ دشمن ہووے

توں تجن تاں خوف نہ کوئی عاشق اٹھ کھلووے
آکھے باجھ سمندر گاہے جنگل پربت کالے

ہن تدھ آپ زبانوں کہیا ٹرن یار سکھالے
اک اک قدم اتے جے ہووے سو سو بشیر کالا

جیتوں یار کہے میں ٹرساں مول نہ کرساں ٹالا
عاشق موتوں ڈر دے ناہیں پتہ انہاں نوں لگا

موت نہیں اکوار مویاں نوں چھل آفت دا اگا!
کہیا پھیر پری نے شاہا کراں ضروراں تینوں

چیتا چیتا بھیت اساڈا وسیں نہیں کسے نوں
ملکہ بدرہ ماؤ انہاں دی اگے کتنی ویری

میرے اگے کر کر تھکیاں بہت سفارش تیری
خوبی صفت ثنا تیری تے نالے عشق تیرے دی

درد کہانی دس دس رہیاں کامل صدق تیرے دی
پان سوال آرزوئی ایہو کر کر منت زاری

سیف ملوک نوں شاہ پریئے دیہہ دیدار اک واری
گل انہاں دی اجے نہ منی موہوں نہ کیتی آرے

نہ نہ کر دی ہاں اج توڑی بھار گھتاں نت بھارے
توں بھی پھیر انہاں نوں آکھیں کیویں پری وسالو

جانی نال ملاؤ جانی قول زبانی پالو
جیوں جیوں توں کریسیں تنگی تیوں تیوں منتاں کر سن

چاہڑ احسان انہاں تے دس ساں ظاہر ہو کے درشن
مت کوئی بھیت انہاں نوں دسیں میرا بھار نہ رہندا

میں شرمندی ہو ساں توں بھی پچھوں تا سیں کہندا

ہلا ہلا شہزادے کہیا بھیت نہ کڈھاں ذرہ

جو تساں فرمایا اس تے کرساں عمل مقررہ

قول قرار کیتے پھڑ پنجے قسماں عہد پکائے

شاہ پری تے سیف ملوکے پکے نیوں لگائے

ڈیرے نالوں وکھرا تنبو شاہزادے سی لایا

ہو الگ اوتھے سی بہندا درد فراق ستایا

اس تنبو وچ دوہاں جیاں کٹھیاں رات گذاری

غم دی تھاں ملی سکھ صواواں رحم وہیا سرکاری

قول قرار پرانے والے کیتی خاص تسلی

صادق صبح دھن پر آئی شاہ پری اٹھ چلی

گل باہاں گھت ملے پیارے مڑ مڑ وداع کریندے

منہ متھے ہتھ چمن دوویں دل وٹے کر دیندے

جھبدے جھبدے پھیر ملن دی آس دوہاں دل آہی

تاں کجھ رہیا لفافہ اوتھے صبر نہ ہویا راہی !

شاہ پری مڑ چوری چوری تنج اتے آ سوئی

دل وچ یار موہیں پر پالا نیند کی جانے کوئی

وچو وچ کلیجا کھائے اچا ساہ نہ بھر دی

اکھیں میٹ دراز ہوئی سی ایہ مروی کہ مردی

پلاتاں ہنجوں بھر روئے نظر کریندی سارے

جاں اوہ دلبر نظر نہ آوے بھڑکے بھاہ دوبارے

لوکاں بھانے نیندر مٹھی ہوئی بیہوش اوہ تتی

غیراں تھیں منہ کجیا ہویا ولوں آرام نہ رتی !
طاقت تراں نہ رہیوس ماسہ جے چک پرتے پاسا
جان لباں پر ہجھ ہجھ آوے موڑ کھڑے مڑ آسا
بکل اندر کرے نگاہاں تکے گرد چوفیرے
یار رتو کا نظر نہ آوے موڑ کھڑے مڑ آسا
اکھیں میٹ سویں مت میرا میت وسے وچ خوابے
نینیں نیند نہ آوے مولے پکڑی جند عذابے
ناں اوہ دسے نہ دل دسے خبر نہیں ہور کسے
ہنجوں مینھ وسن پر دل دا بھانبڑ مول نہ ہسے
قہر قلور غزول اندر وچ سول ڈنڈول وچھوڑا
نویں محبت ہڑوا پانی زور نہ کروا تھوڑا
ثابت نیت پریت لگائی موج گھڑی دی مانی
چھپیا مکھ لگے دکھ بھارے نازک بال ایانی
منہ پر پلا اللہ محرم اندر ورد اولا
ایہ تن نال سجن دے آیا ہن کیوں پیار اکلا
ساری رین پیا منگ گزری کر دی چین نہ سوئی
میٹے نین ہن دین کریندی ایہ کی غرقی ہوئی
ربا یار ملائیوئی مینوں صورت چن آسمانی

جند نمانی درد وچھوڑے سولی اتے چاہڑی

روشن روز جگت دے بھانے مینوں مول نہ بھاوے

کیویں رات پوے اس روزوں شوہ دل تتی جاوے

کدی حیا کھلن پر آوے کدی کرے ستاری

سیف ملوک ملے جند چھٹے جاوے درد قہاری

موہوں چپ اکھیں پر پردہ بے طاقت تن سارا

لوں لوں اگ پرم دی بھڑکی دل وچ یاد پیارا

کھلے وال بیحال پٹی سی سخت غماں دی ماری

بیدل دا کس ویدن پایا بریوں بری بیماری

سیاں بھانے تپ خوشی دی ستی سکھ کواری

باہروں با آرام محمد اندر چڑھی غباری

عاشق نیند بھری کد سوندے نیوں جہاندے پکے

میٹے نین موہیں پر پایا کی ہویا جگ تکے !

نجرے نین غبار آلودے دوڑے بھورے ہوئے

کھول ڈٹھے تاں یار نہ ڈٹھا اندر و اندر روئے

ہنجوں ڈھلکے اکھیں مل کے بیٹھی کر ہشیاری

موہوں ہاسہ خوشی نہ ماسہ دل دی دل وچ ساری

موہوں ہے بھیت نہ دے یوں کیچے چھریاں

نال سیاں دے کرے زبانوں جو کجھ گلاں ٹریاں

اوہدر سیف ملوک شہزادہ رو رو آہیں بھردا

اکثر آس رہے دی اتے پھیر تحمل کردا

کیتا وضو شہزادے اٹھ کے لگا پڑھن دوگانہ

آکھے بانگ نماز گذارے پھیر پڑھے شکرانہ

طاعت رب دی زور سرے دے خوب بجا لیاندی

جتھے ورد وظیفے کردا دھرتی پئی سہاندی

درداں تھیں جاں فارغ ہویا دھپ لگی نورانی

شاہ خورشید خاور دا چڑھ کے تخت بیٹھا سلطانی

سیف ملوک تخت تے بیٹھا صاعد کول بہایا

جسے تاب تراں زیادہ چہرے روپ سوایا

اچپاں توڑی باہر باغوں لتھن آن سواری

دھوموں دھام پئی نرگجے چمکی فیل عماری

ہر دروازے کرن آوازے کوتل ترکی تازے

پوشو پوش نقیب کریندے ساز و جاون سازے

سراندیپ شہر دا والی ملکہ دا پیو راجا

شاہزادے دے ڈیرے آیا نال وجے ہر باجا

چھتر نشان سرے پر جھلدے نال اکابر خاصے

شاطر ٹوپ جڑاؤ سر پر ہتھ سنہری عاصے

میر وزیر کبیر شہزادے راہ امراء تمامی

آئے نال شاہزادہ ویکھن کیا خاصی کیا عامی

سیف ملوک شہزادے اگے سارے حاضر ہوئے

[illegible]

جو جو طلب کسے نوں آہی کھا لیا من بھاناں
شاہزادے تے شاہ نگر دا تخت اکی پر آہے
رل کے کھانا کھاہدا دوہاں نال دے دی چاہے
کھانا کھا ہوئے جد وہلے حکم ہویا درگاہوں
بھر بھر دیون ساقی سوہنے چین پیالے چاہوں
ساعت گھڑی گذار خوشی دی اٹھیا شاہ نگر دا
سیف ملوک اگیرے آیا رخصت کروا کروا
رخصت کر کے پھیر شاہزادہ ڈیرے اپنے آیا !
ملکہ بدرہ ماں اونہاں دی آمڑ پھیرا پایا
شاہزادہ تعظیماں کر کے نیوں نیوں ہویا سلامی
منہ بکل وچہ لے کے بیٹھا جویں غمناک تمامی
ملکہ نے فرمایا شاہا جاء نہیں ایہ غم دی
گئی ہجر دی رات ہن ایہ تک صبح وصل دی دھمدی
ایہہ جاگہ خوشحالی والی چھڈ اندیشہ بھارا
تھوڑا جیہا صبر کریں تاں ملسی یار پیارا
چوہداں برساں اندر جو تدھ پیتے زہر پیالے
صبر کریں تاں وٹن ہوسن شربت شہدے والے
آہو راہ عشق دے اندر نا ہیں نا امیدی
کالی راتے وچوں نکلے اوڑک روز سفیدی
شاہزادے نے بیدل ہو کے منہ کر ماناں
ملکہ نوں فرمایا بی بی قول تیرے کی جاناں
کی تکرار میرے سنگ کر کے دیو تساں مروایا

دن دن صبر وسالو اگوں جاں اوہ ویلا آیا !

کچرک توڑی جھوٹھ مدارا کچرک ترسی ٹھگی

اوڑک تسیں جواب دیہو گے پری نہ آکھے لگی

اج کل پری تساڈے گھر وچہ پھر بھی قول نہ پالو

جاں اڈ باغ ارم وچہ جاسی کیکر منوں وسالو

پھیر تسیں ہو بہو سچیاں صبر کرا سو مینوں

مڑ آون دیہہ شاہ پری نوں درشن دیسی مینوں

بس میرا کجھ وس نہ چلدا کی تساڈا کھوہناں

ملنے دا کی زور محمد نس جاناں یارو ناں

اٹھ کھلیاں اوہ سبھو جنیاں کر کے گرم تیاری

جا بدیع جمال پری نوں آکھن وارو واری

ملکہ بدرہ منت زاری ترلے بے شمارے

کر کر تھکیاں شاہ پری نے مول نہ کیتی آرے

ماں انہاندی سڑ کے بولی ہے دھیئے شاہ پریئے

ایڈا مان گمان نہ کریئے ڈاہڈے کولوں ڈریئے

رب تکبر بھاوے ناہیں چور کرے مغروراں

جادوگر آسمان چہرو کالاہ چکا گئی اوہراں !

جس دل نال حقارت تکیے کر کے کبر اندر دا

چاہے تاں وس پاوے اسدے لاڈ کی زور آور دا

اوڑک دودھ میرا تدھ پیتا حدوو دھاندی بھاری

میری بھی اک گل نہ منیں لوک تسیں ہتھیاری

سانوں ایہ جوان شہزادہ بہتا ہے دل پڑیا !

شالا تیرا اس دا ہووے لیکھ دھراؤں جڑیا
پری کہیا کی ہویا مائی جے چت تیرے لگا
پر میرے ایہہ لائق ناہیں ناں کوئی پچھاگا
راہیاں راہ چلیندیاں تائیں مفت دیدار نہ دیساں
ہور کوئی فرمائش کر سو سر پر چشم منیساں
سبھناں کہیا ساڈے پچھے دیہ دیدار اک واری
رکھ امید اتے پت ساڈی کریں مروت بھاری
ملکہ خاتوں منت کر دی مڑ ٹھوڈی ہتھ لائے
من سوال اساڈا بھینے فکر دے دا جائے
قسم تینوں اس دودھ دی جیہڑا پتیو ماں میری دا
دیہہ دیدار اوہنوں اوہ پکا عاشق شکل تیری دا
سختی سفر مصیبت بھاری محض جھلی تدھ کارن
نا امید ہویا مرجا سی بھلا نہ عاجز مارن
شاہ پری منہ پکا کر کے متھے نوں وٹ پایا
نا محرم نوں منہ نہ دساں کیوں تدھ جی اکایا!
ملکہ خاتوں رون لگی میں ہن جھوٹھی ہوئی
ایتھے اوتھے ہاں شرمندی کسے جہان نہ ڈھوئی
اس گھر آون نالوں مینوں قید آہی اوہ چنگی
یا دریا اندر ڈب مردی موت لبھے اج منگی
گل اساڈی تدھ نہ منیں قیمت قدر نہ پایا
ٹڑ ٹڑ کرو تسیں ہم سنتے او ہو لیکھا آیا
شان تیرے دا کی گھٹ جاندا صورت دا کی گھسدا

جو بن حسن تیرے نوں بی بی کوئی نہ آیا کھسدا !
کی ہویا اک واری توں بھی ساڈی گل منیندی
مائی بھی تدھ راضی ہوندی جے اک ورشن ویندی
غصے ہو پری بھی کہندی لوک تسیں ہتھیارے
مرد بیگانے ویہو کواری ایہو بھائی چارے
ایسے کارن مائی مینوں بن کے ماں دھرم دی
گھر اپنے سدو اندی رہندی خبر نہ ایس بھرم دی
مائی بھلی اساڈی مائی بدرہ بھلی سہیلی
گھر وچ سد کرو ایہ ول چھل خوب تساں گل میلی
جے گرماں پیو میرے جانن ایہ منصوبہ بازی
پھیر ضرور تساں ول ٹورن نال محبت تازی
جے اکواری پردے کجے باغ ارم وچ جاواں
ایس تساڈی نیتی پچھے کاہنوں مڑ کے آواں
لاجواب ہویاں اس سخنوں ماواں دھیاں تراۓ
مدت دی گل رکھی جاگی تروڑ نہ رب کراۓ
ملکہ روندی ویکھ مائی نوں بہت لگا دل متدا
غصہ گج اندر وچ آیا ہو چکا ہن دھندا
اکھیں لال رتو بھر آیاں مارے نیر اوچھلے
غضب الٹے تن من کنبے رس گھرے ول چلے
دل وچ کہیا بدیع جمالے انت نہیں ایہ چنگی
ماں کہیا دودھ پیتا اس دارس چلی کر تنگی
راتیں اوہ ونے ایہ کارن ویکھو مکر زناں دے

مایاں وایاں سنگ سیاں نوں دسہن نہ بھیت مناں دے
خوب کہیا داتا کسے نے بچ اکھان پرا ناں !
دوجے بحر وچوں الٹا کے آیا بیت سناناں
رناں چنچل ہار ہمیشہ چنچل کم کریہن
ویہیں ڈرن پچھاویں کولوں راتیں ندی تریہن
وچ قرآن کہے رب سچا مکر زناں دے بھارے
گن گن کے لکھ دسے ناہیں میں بھی ڈر دے مارے
مت کوئی نار نے کھا غصہ کرے چلتر کائی
گھسن گھیر کے وچہ پاوے ڈوب دیئے دانائی
ہور نہیں کوئی زور انہاں سنگ ہادی دے پناہاں
چھڈ مکراں دی گل محمد جھبدے چل اگاہاں
ویکھ بدیع جمال انہاں ول آکھن لگی ہس کے
مائیے بھینیوں خفا نہ ہوؤ چا جاساں منہ دس کے
کر کراں میں کتول جاواں تساں واڑ چھپائی
جو گل تساں نکالی موہوں سر پر منی آئی !
الٹی سدھی تساں منائی میں راضی ہو منیں
پرجے میں بھی پکڑی کوئی ہون نہ دیساں کنیں
خاطر بہت تساڈی آہی وڈی زمیں آسمانوں
خواہ مخواہ منیں گل تاہیں جانوں دلوں زبانوں
مائی نے فرمایا دھیئے جیویں توں راضی رہسیں
کون تیرے تھیں چنگا سانوں کرساں جیجھ کہسیں
ایہ گل شاہ پری دی سن کے سبھناں ہوئی شادی

جھبدے جا شاہزادے تائیں دیہن مبارکبادی
خوشیں خوشیں چاہیں چائیں ملکہ آئی بھنی
سیف ملوکا ہووی مبارک شاہ پری گل منیں
درشن تینوں دینا کیتوس کر احسان اساں تے
دکھ گئے سکھ بخشے مولی کیتے کرم تساں تے
اس گلے وچ بل بل پوون پچھلی خبر نہ کائی
ساری راتیں رہے اکٹھے یاری پریت پکائی
اس ویلے پھر ملکہ خاتون بہت دلوں خوش ہوکے
شاہزادے نوں جوڑا آندا لایا سر منہ دھوکے
خوب لباس نفیس پوشاکی مشک معطر رنگی
جے لکھ کراں بیان صفت دا پھر بھی اس تھیں چنگی
لال جڑاؤ تاج سرے دے گوہر قیمت داراں
دل دے دیدے بھی تک ساہنواں جھلن نہ چمکاراں
موتی مرواریدِ زمرد لعلاں نال اپیٹن !
شاہزادے دے لک نبھائی خوب جڑائیو پیٹی
کیتا زیور زیب شہانہ جے کجھ ہوندا سارا
زینت حسن اوہنوں بس آہی نہ کر بہت لکارا
عقل علم ادراک صفائی صفتاں سبھ کمالاں
خوب پوشاک نورانی صورت ہویا شاہ جمالاں
بیٹھی پری اکلی جائی کر کے تھاں آمادہ
ملکہ بدرہ ماں انہاں دی لیا شاہزادہ
جیہڑے رنگ محل اندر سی دلبر پلنگ وچھایا

سیف ملوکے نوں اس جائی وچ حضور پہنچایا
کر تسلیماں تے تعظیماں جو کجھ ادب دی
عاشق جاء سلامی ہویا آس لگی مطلب دی
جھلیا اٹھ سلام پری نے کر عزت تے پایا
بسم اللہ بسم اللہ کہندی جیو آیا جیو آیا
میں صدقے میں صدقے کیتی نال تواضع بولی
جس رستے توں ٹرکے آئیوں اس راہے توں گھولی
ناں ملیے تاں ملیے ناہیں جے ملیے تاں ہس کے
مٹھا بول اندر وڑ لیے عاشق دا دل کھس کے
پچھوں جی کجھ کرناں ہووے کریے اپنا کر کے
اول نال محبت رہیے اگے اس دے مر کے
نال تواضع کر اشنائی جیو جدوں وس کریئے
لاڈ مخول تکبر جھلے جو اس دے سر دھریئے
جاں اس روز شاہزادے ڈٹھی سندر شکل پری دی
چوہدویں دا چن پھل گلابی اصلوں نقل پری دی
خوبی حسن شماروں باہر گل نہ کیتی جاوے
جو بن روپ ادا یوں بھریا ہر ہر نقش سہاوے
کڑی کواری نظری آئی نازک پھل گلابوں
عمر اوائل شکل شمائل دا فراست حسابوں
چہرہ سورج بار نورانی ابرو مثل ہلالاں
دور خسارے رب سنوارے چمکن وانگر لعلاں
آب حیات موہیں دا چشمہ ظلمت زلفوں سایا

خال مثال خضر دی سوہے سبز پیراہن لایا
وند سفید چھپے دیاں کلیاں ہے موتی لڑیاں
ندی سمند حقانی وچوں جو بن کانگاں چڑھیاں
ظالم نین کناراں والے مار گواون جانوں
نک کہناں سی سان چڑھایا دھریا باہر میانوں
پلکاں تیر کماناں ابرو غمزہ وانگ بندوقے
گولی وانگر خال محمد لگدا سیف ملوکے
شاہزادے جد نین پری دے ڈٹھے نین لگا کے
بیدل کیتا جوش حسن دے ڈھٹھیں اگا غش کھا کے
پھیر دلیری ہمت کر کے ہوش رکھی وچ جانی
نال عشق دی برکت بچیا ہور محال نہ کائی
جان اوہ شکل شہزادے ڈٹھی حسن بھری متوالی
بہت پسندی آئی کہندا بخشے آپ دوالی
جو بن دی اک تلی سوہنی وانگر پھل بہاری
کالے وال معنبر سوہنے جیونکر مشک تتاری
سرو آزاد سفیدا نازک نال لگے انب پکے
صورت گر کوئی چین چگل دا نقش نہیں کر سکے
صورت تک کے دوناں تریناں مائل ہویا شہزادہ
دس حصے اس راتی نالوں آیا حسن زیادہ
ملکہ بدرہ ماں انہاندی بہت ہوئی دلشادی
قولوں پاک کیتا رب سچے مشکل ہوئی کشادی
اس ویلے پھر مجلس تازی کیتی خاص شرابوں

چین پیالے تھیں سکھالے چھیڑن تار ربابوں
پر شاہزادے نوں حیرانی ویکھ جمال سجن دا
صورت حسن اندر گم ہویا نہ چت چیتا تن دا
ہنجوں رووے کرے دلیلاں اوہو میں نماناں
نال پری دے ہاں رل بیٹھا عیش وصل دی ماناں
مت ایہ خواب خیالوں ہووے یا مر جنت آیا
میں دکھیارے نے سکھ ایسا جیوندیاں کد پایا
دس جھے شاہزادے نالوں ودھیا عشق پری نوں
چوری چوری تکدی آہی اس دی شکل کھری نوں
مشکل مشکل گلاں پچھے عقل اوہدا ازمائے
شاہزادہ سی مستی اندر پھر بھی دسدا جائے
دس دس طرح جواب سناوے اکس سوال اوہدیدا
کیتا انت حساب نہ جاوے عقل کمال اوہدیدا
شاہ پری نے کہیا بھینوں سیف ملوک شہزادہ
اج مہمان میرا میں کرساں خدمت حب زیادہ
خدمت اس دی لازم مینوں ہتھیں دیاں پیالے
ٹر آئے دی کرن تواضع ایہ بھلیاں دے چالے
جے سو نوکر چاکر ہووے خدمت والا اگے
ہتھیں خدمت کریئے آپوں جاں ساجن ہتھ لگے
اپنی خدمت پیشک کہیے خدمت گاراں تائیں
خدمت گار بن آپوں پاس پیارے سائیں
جائز ہووے دووے دی ہتھیں جے خدمت دلبر دی

بادشاہاں دے بدلے سبھو خلق نمازاں کر دی
توڑے سینکڑیاں دے سر تے حاکم صاحب ہوئیے
آپ تجن دی خدمت اندر بدھے لگ کھلوئیے
دلبر دے گھر بے پرواہی کرے غریب نوازی
جس پر پاوے نظر محمد جت جاوے اوہ بازی
پکڑ کاسہ ہتھ وچ پھڑیا تختوں اٹھ کھلونی
اول آپ اوہدا گھٹ بھریا پھر عاشق ول ہونی
شاہزادہ بھی اٹھ کھلوتا کیتی شرط ادب دی
نیڑے آدو زانون بیٹھا خاطر حرص طلب دی
بسم اللہ کر پھڑیا ہتھوں صاف بلوری کاسہ
جاں پیتا جند پئی نویں سر ستی رہی نہ پاسہ
خالی کر کے ترت پیالہ خدمتیاں ہتھ پایا
دلبر نے پھر ہور شتابی اینویں وت پلایا
دوجا تیجا کاسہ دتا ہتھیں آپ پیارے
عاشق تے معشوق محمد پی ہوئے متوارے
پچھوں اس تھیں صاعد تائیں پر کر دتے کاسے
نالے مجلسیاں نوں دتے جو جو آہے خاصے
سیف ملوکے پری رل بیٹھے نال محبت دل دی
جس چیزے نوں طوڑن چڑھیے اوڑک اکدن ملدی
لوڑن والا رہیا نہ خالی لوڑ کیتی جس سچی
لوڑ کریندا جو مر آیا لوڑ اوہدی گن کچی !!
سیف ملوک جیہا بن لوڑے لوڑ اوہدی تد پکی

اللہ چاہے مڑے نہ خالی مطلب دا منہ تکی

شاہ پری نے بشارت کیتی بدرہ خاتوں تائیں

بدرہ اٹھی نال گماناں کی گل آکھ سنائیں

جیونکر مور کریندا پائل سوہنے پر ہلائے !

گردن کلغی راس بنا کے گن گن پیپ اٹھائے

جلوہ حسن گھنے دا وسدا ہر وچ ہر دا پھیرا

اینویں نہیں محمد بخشا دل دا حسن لٹیرا

جے کر صورت وچ نہ ہوندا مالک آپ والاں دا

نعیوں چھک مہار والاں دی کیہڑا جیوندا

ہر ہر وچ نہ ہوون جیکر ہر دی روپ سمانے

دانشمنداں دا دل ٹھگن کد معشوق ایانے

کر تعظیماں بدرہ خاتوں لنگ لکدی آئی

کاسہ ہور پری دے ہتھوں شاہزادے دل لیائی

اوہ بھی سیف ملوکے پیتا منہ تھیں آکھ سنایا

شکر الحمد خداوند تائیں جس ایہ کرم کمایا

مدت ڈیہہ برس میں گزری مدھ عشق دا پیوں

آئی اج نشے دی مستی شکر کراں جد جیواں

سکے سر ہوئے مڑ تارو مینہ کرم دا وٹھا

سیف ملوک وجاوے گاوے جیتے عیش مراداں

قانون دھریا آن غلاماں چکڑی دا سی بنیاں

شاہزادے نے حکم سجن دا سر اکھیں پر منیاں

لے قانون کیتا سر تاروں جھولی اندر دھریا

گگن نال وجاون لگا تار سراں دا پھڑیا

کر تحریر حزین وجایا لحن کیتا خر گاہے

اس مضمونوں غزل محمد عاشق گاوے آہے

غزل

اول شکر خدا دا کریئے دلبر مکھ وکھایا

مٹھے منہ تیرے تھیں سجناں قوت میری جند پایا

کر کے پندھ سفر دا آئیوں دھوڑ پئی مت ہوئی

چا کر ہوویں دا چشمہ چاہیے منہ دھوایا

پیچ بہ پیچ کمند زلف دے جے گل ڈالیں ایویں

ہر اک گردن کش ملک دا ہو سی قید کرایا

ڈیرے تیرے دے چوفیرے کی کم چوکیداراں

آہ میری دے بلن الٹے رکھن چانن لایا

توڑے سورج وانگر مینوں اندر جاء نہ لبھے

در دیوار تیرے دی پیریں ڈھیساں جیونکر سایا

شکر ہزار خداوند تائیں پھری بہار چمن دی

حاصل ہوئی مراد محمد دلبر کول بہایا

خیر القصہ اوس دہاڑے شام تلک مدھ پیتا

گاون گائے ساز وجائے جشن خوشی دا کیتا

سورج ہار گیتی زر بخشی جاں پیاں ترکالاں

بل اٹھیاں کا فوری شمعاں نالے ہور مشالاں

سیف ملوکے خوشیں خوشیں سارا دن مدھ پیتا

نال تراوت مدھ دے ہوئی اگلیوں ہور سوائی
ہور کوئی مدھ پیوے جیون جیون کھڑدا ہوش ناغوں
عاشق دا بھی ہووے زیادہ روشن عقل چراغوں
دلبر کول تے مہریں آیا نالے نشہ شرابوں
ساقی سجن دے پیالے ہتھیں نقل کبابوں
مجلس خالی نا محرم تھیں نغمے چنگ ربابوں
سچی سیج محمد بخشا رنگی عطر گلابوں
صاعد بدرہ بھی سن اوتھے عشق ماندے چوری
نیویں نظر تکن اک دوجے ساوڑا تے گوری
صاعد بدرہ دے دل تک کے جھکھو آہیں بھردا
پتر رکھ صبر دے والے زیر زبر سی کردا
کہندا سی شاہزادہ اس نوں نہ کر بے قراری
رکھ تحمل صاعد بھائی پکن دیہہ کھاں یاری
اگ سلگی نوں مار نہ پھوکاں مت دیوے بھڑکارے
لگی اگے مینہ نہ برہدے پیش نہ جاون چارے
عشق بپار سکھلاتا میں ہن سکھیوں بنجارا
اس سودے وچ عمر وجاندا جس نے سود پیارا
سودا کر کے سودا کریئے سودا ہے کی لیکھا
لیکھ سودا لیبے دے ہوشاں سردی بھی کر ریکھا
سجن کول نہ دور کوہاں تے کی ایسی بے صبری
حرص تیری دا اثر اونہوں بھی نہ بدرہ بے خبری
صاعد کہندا سن شاہزادہ توں ایہ کم آزمائے

ترہائے نوں پانی تک کے صبر نہ کیتا جائے
پھیر جواب شہزادے دتا نال حلیمی نرمی
ستا جاگے تروا آوے جے ہووس گرمی
جلدی جان ندی تک جل دی جلدی پیوے نہاوے
مغز کام اندامی سستی تندرستی جاوے
بھارا مغز اتے سردردی تک اکھیں جل وگدا
چڑوا سنگھ آواز نہ پھردا اچمی پالا لگدا
نچھاں کھنگ ہلاوے چھاتی چیرے جیونکر آری
بورے وانگ کھنگار نکلدے رنگ کیتے نسواری
سینڈھ کھنگار چو پھیرے کروے ہر جائی ترکیرا
منہ کھراتے کناری وانگر ریلوں مارے ویرا
منہ پر ہتھ مریندے تھکن لکھیاں دے بھنکاروں
گوشت پوست دا ایہ دشمن ایہو اس دا داروں
شربت مٹھے وسن نہ لذت نہیں صواد طعاموں
عطراں دی خوشبو نہ آوے رکھے رب زکاموں
رحمت تھیں ناامید نہ ہوئیے تتے تاء نہ کرئیے
عشق خزانہ دوہاں جہاناں جے لبھے تاں جرئیے
شاہزادے دی نال دلاسے صاعد ہویا آرامی
مجلس خاص رہی کجھ تھوڑی اٹھ گیاں سبھ عامی
سیف ملوکے دے دل آیا ویکھاں حب پری دی
ہے اس سہل جدائی میری یا کر نہیں جری دی
ملکہ ول اشارت کیتی رخصت لے دیہ مینوں

گستاخی دی طاقت نا ہیں قدر اس گل دا تینوں
ملکہ ماں اپنی نوں کہیا عرض پری ول کر کھاں
ماں انہاندی کہیا پریئے دھیئے توں کن دھر کھاں
سیف ملوک منگیندا رخصت جا کر تخت سہاوے
کی کجھ حکم اوہنوں فرماناں کول رہے کی جاوے
پری پیاری کڑی کواری عشق کٹاری کٹھی
سمجھ گئی اس رمز گجھی نوں کہندی ہائے میں مٹھی
اج مہمان میرا شاہزادہ کولوں ہلن نہ دیساں
خبر نہیں پھر کدوں محمد نال نصیب ملیساں
شاہزادہ اس گلوں ہویا ایسا خوش نہایت
گویا لبھ گئی سبھ اس نوں شاہی ست ولایت
مسند ملی فریدوں والی جھنڈا چھتر تمامی
حکم لدھا جمشیدے والا عیش لدھی بہرامی
مہر انگوٹھی ہوئی حاصل تخت لدھا سلیمانی
ذوالقرنین سکندر والی لبھ گئی سلطانی
جام لبھا کیخسرو والا سر عالم دا پایا
رستم بہمن سام جیہاں دا زور تمام ہتھ آیا
پھر اک ہو رہے رل بیٹھے سچی سیج سکھائی
شاہ پری نوں نال لذت دے نیندر مٹھی آئی
سیاں سنگ سبھو جا ستے آپو اپنے ڈیرے
صاعد تے شاہزادہ نالے بدرہ رہے پچھیرے
شاہزادے نے بدرہ تائیں سد نیڑے فرمایا

صاعد نوں اج رات تسیں بھی رکھو کول سوایا
بدرہ کہندی سر تے منیاں جو تیرا فرماناں
خواہ مخواہ کراں گی اوہو ذرہ عذر نہ آناں
بدرہ خاتوں صاعد تائیں ڈیرے اپنے کھڑیا
اوہ بھی جا اک بھوہرے اندر تیج تجن وی چڑھیا
عاشق تے معشوق اکلے بیٹھے نال پیاراں
چین شراب کریندے موجاں یار ملے گل یاراں
صاعد بدرہ دا منہ تکے بدرہ اس ول ویکھے
لین پیار کرن جو باتاں کد آون وچ لیکھے
سوہنی صورت حسن نرالا جو بن وے متوارے
دوناں روپ دینے دی لوئے کجلا لہراں مارے
چوہدریں دا چین رہیا کھلوتا بدرہ دا منہ تک کے
دھرتی بیٹھ گیا چھپ سورج صاعد توں شریک کے
راتیں لوویئے دی اندر روپ زیادہ وسدا
دیہیں نالوں ودھ صفائی ویکھو سوہنے جس دا
ناگے ڈنگالے زلفاں والے بہت ڈس کٹ کالے
بن پیتے متوارے ویدے اوجھیں سرخی نالے
ناں گورانہ کالا چہرہ وسدا رنگ گلابی
راتیں دا رل بہناں یاراں نعمت بے حسابی
وانگ کبوتر چوگ وٹاون پھر پھر صدقے ہوندے
مٹھیاں گلاں سنہن ناہیں کر دے خوشی نہ سوندے
لاڈ پیار محبت کر کے پاون ٹھنڈ جگر نوں

کرن دعائیں جے اج سائیں رکھے رفع فجر نوں
سیف ملوک اکلا رہیا مجلس اٹھ کھلوئی

سر عاشق دی جھولی دھر کے شاہ پری بھی سوئی
عاشق دہلا کرے نظارہ تکدا حسن پری دا

نال ادب دے لئے نہ بوسہ نال جو لاڈ کری دا
باغ بہار حسن دی اندر ہرن نیناں دے چر دے

رجن کد محمد بخشا بھکھے سان عمر دے
اچن چیت بدیع جمالے نین مٹے نیند رائے

نیند مٹھی تھیں باہر آندے عاشق نال بھڑائے
ڈٹھا یار سرہاندی بیٹھا کروا روپ نظارہ

حسن اندر حیران پشیماں روندا زار بیچارا
ناز نیاز رلے اس ویلے رنگ عجائب بنیاں

جیونکر وقت بہار چمن تے بدل نکا کنیاں
مثل گلاب پری دا چہرہ بھنے وال پھلیلوں

آنسو نال شاہزادے جیونکر پھل تریلوں
جدوں بدیع جمال پری نے حال ڈٹھا دکھیارا

عاشق تائیں دے دلاسے ہے جانی دلدارا
سینے ٹھنڈ مینوں تدھ ڈٹھیاں سکدی جیوں ملیدا

توں میرا تعویذ گلے دا منکا ہوں دلی دا
قسم کراں میں روح نبی دی نام سلیمان جس دا

پھر سوگند پیو دی چاواں جے توں گھڑی نہ وسدا
جان کندن دی تلخی وانگر روح رہے وچ تنگی

دو جگ اندر چیز تیرے تھیں کولی نہ وسدی چنگی
دل اندر وسواس نہ رکھیں ناں کجھ خفگی تنگی
جے میں پریاں دے وس آئی کار ہویسی کد چنگی
نہ کر غم اندیشہ کوئی جے چاہیا رب والی
ہوگ مہم آسان ملاں گے کر عشرت خوشحالی
خواہش طلب مراد وِلے دی مقصد ہو سی حاصل
جا سی فکر وچھوڑے والا جاں رب کر سی واصل
کر وسواس ہر اس نہ کائی آس سائیں ور لیاسی
لنگھی عمر وچھوڑے والی جھب ہن رب ملاسی
پر کر پھیر شراب پیالہ کجھ پری نے پیتا
کجھ شاہزادے دے منہ لایا کہندی پی لے میتا
عاشق تے معشوق دوہاں نے نال پیارا اتفاقے
ساری رات لنگھائی خوشیں چڑھیا روہ فراقے
عاشق ہو کے خوشیاں کر دے مانوں موج وصل دی
سخت سزا تسانوں دیساں کڑک مینوں اس گل دی
دھمیں صبح ہویا خوش ویلا جھلی واؤ صبا دی
نیندر مست جواناں لذت پیراں ذکر دعا دی
بانگیں پنکھی محلیں ککڑ کر دے کوکاں چانگاں
گجی نوبت بادشاہانی مسجد ملیاں بانگاں
کمراں کس پدھاں نوں اٹھے راہ پنے کرواناں
کالی رات گئی لو لگی سوہیا جگت زماناں
زاہد صوفی پاک نمازی خوش ہوڈا ہن مصلے

شکر عبادت پوری کر کے اسی گھراں ول چلے
عاشق دا دل کھسدا جاندا رہ کرن نیازاں
پل چھل گذری رات وصل دی اگے سان درازاں
کیویں رات گھڑی کوئی ودھے دن ہو جائے تھوڑا
لوکاں لو گی تے انہاں پیا ہنیر وچھوڑا
خبر نہیں پھر کد ملے گی رات اجو دی بیتی !
ہائے ہائے ربا صبح نکاری کاہنوں پیدا کیتی
اس صادق تھیں کاذب ہوندی ہور ہنووا رل بہنا
جس بچوں دل جانی وچھڑن بھٹھ پیا اوہ کہنا
سک سکیندیاں یاراں تائیں دے وچھوڑ ملا کے
صبح نہیں ایہ ظالم آیا لاء سفید پوشا کے
چھوٹی رات نہ پھولن دتے لمیں بھیت دلاں دے
عاشق و دیج ہوئے محمد صبح ہوئی جد باندے
شاہ پری نے ودیع کیتا سیف ملوک شہزادہ
گل لگے تے سر منہ چمیں لایا برم زیادہ !
لین پیار سجن دے موہوں اس ویلے کی لاہا
ملدا ہی چا رخصت کیتا برم نہ لتھا آیا
ڈیرے آ ڈٹھا شاہزادے صاعد بیٹھا اگے
آہ چلاوے تے دکھ گاوے ہنجوں بھر بھرو گے
طاقت تاب تے آپ نہ دیہی ہویا بے تراناں
سیف ملوکے پچھیا بھائی کی تدھ حال وہاناں
دس مینوں کی ہویا تینوں کس تھیں گریہ زاری

راتیں خیریں مہریں گھلیوں ہن وسیں آزادی
صاعد نے فرمایا اگوں اے صاحب شاہزادہ
ساری رات پیاسنگ گزری الفت نال زیادہ
یار سنگوں ایہ ہن ساں کریا وچھڑن دی حیرانی
صبح نہیں کوئی ظالم آیا کیتوس شہر ویرانی
صاعد ور در نجانے تائیں شاہ وتیاں دلبریاں
رکھ وصیان میرے ول بھائی جس سودا سنگ پریاں
اوہ جے ناری لوک نیارے آدم نال نہ ملدے
آس رہے دی سفر سدھاواں رکھ تحمل ول دے
یاری تیری نال ناسانے جنس جنس نوں چاہے
نالے گھر جن دے بیٹھوں مل رہسی ہر راہے
میں جس بھاری مشکل سر تے اوہ بھی جھٹ گزاراں
اج بھلکے اڈجا سن پریاں جا لبھن گھر باراں
کیونکر میرا پہنچن اوتھے کیکر پھیر ملیساں
باجھ دلیری سا دھن اوکھا دیو پریاں دے دیساں
صاعد نوں پکڑا دلیری کر کے خوب تسلی
کیتا وضو شاہزادے سوہنے جاء نماز اٹھ ملی
آکھی بانگ نماز گزاری دوہاں یاراں رل کے
ورد وظیفے پورے کیتے مسند تسبیح مل کے
ملکہ خاتوں بدرہ خاتوں نالے ماں انہاندی
اوہ بھی بہت حدوں خوش ہویاں لج پت رہی اساندی
سر خود کیتا رب سانوں سیف ملوکے ولوں

قول قرار ہن پورا ہویا سچیاں اپنی گلوں
شاہزادے دی شروں چھٹیاں تاں دنیا پر آیاں
واصل ہویا روح محمد دل نے خوشیاں پایاں
جانوں دلوں بہوں خوش ہویا شاہ پری دے ملنوں
دم دم حمد ثنا گذارے دے ولاہیاں دل نوں
ست دن گذر رہے جد پورے کیتی پری تیاری
باغ ارم ول ٹرناں آیا بنی مصیبت بھاری
ہوئے تغیر خوشی دے تھانے کوٹ دلے واسطے کے
مارے دھونسے ڈھول وچھوڑے چڑھ آیا نے کٹکے
پری شہزادہ کول بلایا خبر نہ ہووے پریاں
غور دلاسا کرے مدارا دین لگی دلبریاں
ملکہ بدرہ ماں انہاندی اوہ بھی سد بہایاں
نا محرم کوئی رہیا نہ اوتھے سنگ سیاں تے دایاں
چارے رل مصلاحت بیٹھے پری پچھے ہے ماتاں
اے ملکہ اے بدرہ خاتوں تساں سنا کے باتاں
سیف ملوک شہزادے تائیں میرے نال ملایا
صورت سیرت ذات صفاتوں بہت پسندے آیا
عقلوں علموں ہر ہر ہنروں خوب طرح ازمایا
عشق وفا شرافت تک کے نیہوں ایہدا میں لایا
رات دہاڑا کٹھیاں گزری جی ایسا ہن رلیا
موتوں برا وچھوڑا ایہدا کیکر جاسی جھلیا
میرے آن ہوئے دن پورے کوچ کریاں اتھوں

چھاتی داغ سجن دا لگسی پوَن لمیاں وتھوں
عشقے جوڑ دوۓ دل سیتے لے قدرت دی سوئی
اکو جند اکو دل بنیاں دور ہوئی سب دوئی
اک پل سیف ملوکے باجھوں جیون مشکل ہویا
ایدھروں دھونسے مار وچھوڑا سر پر آن کھلویا
میرے نال نہ جاون اسدا نہیں چھپایا وِچدا
کیویں میل اساڈے ہوندے جیو عذابوں بچدا
سکھاں نال لگائی یاری کر کے پریت پیاری
فوج دکھاں دی بن تن آئی ماری جان بچاری
ست دہاڑے اتھے گذرے اوہ بھی موج نہ مانی
درداں آن وکھالی دتی وچھڑن لگا ہانی
اتنے دن اک گھر وچ بیٹھی بیٹنے ااء نہ تی !
یار نکھیڑ پیاہن جاناں کاہنوں آئی بتی
لاون سوکھی پالن اوکھی آ فکراں جند گھیری
ملنے ساتھ وچھڑناں آیا ہوئی تیاری میری
عقل فکر دے لشکر نٹھے مارے ڈھول وچھوڑے
پورا ہویا قرار رہن دا کون چھڈے دن تھوڑے
سیف ملوکے باجھوں مینوں دوزخ باغ ارم دا
اتھے بھی کوئی رہن نہ دیندا مشکل نبی محمدا
کیونکر پیرا گیرے رکھاں چھوڑ وچھوڑ پیارا
مڑ آون وچ وتھ مہینہ ایڈا نہیں سہارا
توں مائی ایہہ بھیناں دوۓ سجن کون اجیہا

بنو طبیب کرو کوئی کاری روگ اپنا میں کہیا
سیف ملوکے باجھ نہ لنگھدی ساعت اک سکھلی
پیا وچھوڑا دل دا چوڑا میں ہن گھر نوں چلی
کرو کوئی تدبیر اجیہی ملے اساڈا جوڑا !
ساری عمر اکٹھے رہیے مول نہ پوے وچھوڑا
سبھناں ہتھ کناں پر رکھے کی مقدور اساڈا
اس تدبیروں عقل بچارا ہیگا دور اساڈا
تیری کجھ صلاح ٹرے گی توں واقف اسراروں
دیو پریاں دی مرضی اتے تدھ معلم کوئی داروں
خو مزاج طریقہ چالا بھاکھا تدھ انہاں دا
عقل ہنر کجھ آدمیاں دا اتھے پیش نہ جاندا
جو کجھ عقل تیری وچ آوے کھول وسال اسانوں
جو کم ساڈے وسا ہو سی کرساں وین ایمانوں
توڑے کم تساڈے لگن جانی سر گھر ساڈے
والے جتنا عذر نہ کر دے مطلب ہون تساڈے
ایہ صلاح میرے دل آئی شاہ پری فرماندی
کرساں عمل اسے پر جیکر تساں پسند لیاندی
تیہیں شار ستانی اندر رہندی دادی میری
شفقت اتے محبت میں پر کر دی بہت ودھیری
پاس اوہدے شاہزادہ جائے کر ہمت ہوشیاری
میں وادی دل عرضی لکھساں کر کر منت زاری
عرضی پڑھ کے معلم کر سی خواہش میری ساری

نالے صورت سیرت اس دی لگسی ویکھ پیاری

ہے امید مینوں رب سچا مہر اوہدے دل پائے

باپ میرا گل مندا اس دی جو موہنوں فرمائے

داوی ول فریادی گھلاں داد مراد پہنچائے

عاشق تے معشوق دوہاں دی جوڑی راس بنائے

ہے توقع بہتی ساری آکھ نہیں کجھ سکدی

اللہ بھاوے آہر کرے گی عرضی میری تکدی

ایت سبب ہوویگا مطلب ہور صلاح نہ پھیدی

سیف ملوکے روانہ کریئے آس پکی کر رب دی

اک عفریت اعتباری اپنانیت جس دی بھلی

حکم اوہدے دی تابع کر ساں لے کے قسم تسلی

ایتھوں چا اوتھے کھڑ لیسی امن امان سوکھا لا

اگوں بھی اوہ مولی حافظ پچھوں آ ن والا

رکھ توکل آس ربے دی بھیجیئے شاہزادہ

اگوں قسمت دیہہ ملے گی جی کجھ رب ارادہ

ایہ صلاح پسندی آئی سبھناں جیاں تائیں

اسے اتے ختم کیتو نے کہہ کے خیر دعائیں

پھیر پری فرماون لگی سیف ملوک صنم نوں

لے سجناں میں وویج منگدی چلی باغ ارم نوں

تینوں رب سوکھا لا رکھے روگ میرے تن لائیو

اچن چیت پرم دا بھانبڑ سینے بال جلائیو

گھڑی آرام نہ تیرے باجھوں روندی ڈھوندی رہساں

وانگ زلیخا طلب یوسف دی ہو سو وائن بہناں
پل پل دیوچہ سے برساں دے لنگھسن آ ہین ڈھاہیں
توں بھی یاد اسانوں رکھیں منوں وساریں ناہیں
دم دم نام تیرا میں لیساں صورت حاضر کے کے
کر کے سانگ ' ہجر دی سینے تیری نمانی مر کے
اوچی چڑھ کر وویلے مینوں راہیں میدان کھلویا
پچھوں مڑ مڑ تکدی جا ساں جے دم باقی ہویا
اے جانی روحانی میرے اکھیں دی روشنائی
نال ضرورت اساں تساں وچہ گئی پون جدائی
تیرا میرا اللہ بیلی سونپ توں اس تائیں
صحیح سلامت مینوں تینوں پھیر ملاوے سائیں !
رکھ دلیری کریں نہ جھورا مت قوت گھٹ جائے
مرداں دے سر بنن قضیے اوڑک پہنچن جائے
جھورا فکر گھٹاندا قوت نالے نور عقل دا
تدھ پر کم اجے کئی بھارے ہار نہ جاویں چل دا
باز ہوائے اڈن والا جدوں پئی وچہ اڑدا
سے کو باندی تاری کردا آن منجی تے چڑھدا
باباں جھنگاں بھنن نالے شاہپر سارے ہیٹرن
ہیٹر اکھیں گل پان جگولی بھکھاں ناں نیٹرن
دے جگر اتے نو دس ساتے پلک نہ لاون دیندے
کدھن تراہ نگاہ نہ آون ہکاں سخت مریندے
رہے دلیر نہ ہمت ہارے تاہر نہیں شکاروں

بادشاہاں دے ہتھ پر بہندا بعد رنجوں بسیاروں
پیریں گھنگرو گل حمائل سر پر تاج شہاناں
گوشت کھاوے پٹ ہنڈاوے بیٹھ کرے شکراناں
مرداں دا کر جگر اوائیا ہسے مول نہ جائیں
عشقوں لکھ بلائیں پیارے ہرگز خوف نہ کھائیں
شاہزادے فرمایا روکے اول ٹورو مینوں
پچھوں آپ ٹرو نہیں ویکھاں میں ٹرجاندی تینوں
ہور بلائیں سر پر سہیاں خطرہ نہیں کسے دا
اک وچھوڑا جھلن اوکھا دائم خوف اسے دا
جس دا خوف میرے دل آہا اوہو دشمن آیا
کرم کریں تے پھیر ملاویں رکھیں شرم خدایا
ملکہ بدرہ ماں انہاں دی بابل شاہ نگر دا
شاہزادے نوں ٹورن لگے کر سامان سفر دا
صاعد دی پھر بانہہ شہزادے ہتھ انہاندے پائی
کیتی بہت سپرد تساں نوں ہے ایہہ میری جائی
اکھیں دی روشنائی وانگر رکھناں بہت پیارا
خشخش جتنی خار نہ پہنچے تاں احسان تمہارا
ایہہ وزیر میرا دل جانی دوست بھائی چارا
کسے گلوں دلگیر نہ ہووے کرنا بہت مدارا
بہت اصیل شریف سیانا صاحب علم دانائی
اول رب کراوس ناہیں اس تھیں عیب خطائی
پر ویکھو بے عیب خدا ہے بندہ اوگنہارا

جے کوئی عیب تکوتاں پھر بھی کرنا لطف سہارا
میرے تھیں کجھ گھٹ نہ جانو ہے ایہ میرا بھائی
خاطر وار خدمت اس دی کرنی میری جائی
مال اسباب ملازم سارے نقد جنس جو آہی
صاعد دے حوالے کیتی آپ ہویا اٹھ راہی
اک دوجے گل لا وچھنے صاعد تے شاہزادہ
آہیں ڈھائیں روون نالے ہویا شور زیادہ
روندا وداع ہویا جانی لے کے دیس نکالے
گریہ زاری بے شماری چھٹے آہیں نالے
سیتے مول نہ سیتے جاون گھاہ وچھوڑے والے
سجناں باجھوں پینے آہے بھر بھر زہر پیالے
اک وچھوڑا ماں پیو والا ہور افسوس وطن
پندھ برا اوس دیس پرائے خطرہ راہ چلن دی
دوجا پری وچھنی مل کے ملنوں بعد جدائی
جس سرور تے سویو جانے سب درواں دی مائی
وچ کلیجے رڑ کے سنیا جڑی وچھوڑے کانی
پھیر وچھناں توڑوں ساتھی صاعد دل دا جانی
ملکہ بدرہ سبھ وچھنیاں ٹریا اک اکلا
ستھ بیگانی کوئی نہ محرم ناں کجھ خرچ پلا
لنگھنے بیچے پہاڑ اگی دے چایاں سخت مہماں
عاجز بندہ وس پیاسی راکش دیو غنیماں
سبھ وکھاں دی سر پر چائی عاشق نے بھر کھاری

یار ملے بن بھین نچلے کی اوہناں دی یاری
اتنے روگ مٹائے جتنے ناں مندے وچ طباں
لوں لوں چھلن تیر محمد وشمن سریر محباں
اس ملاپ تجن دی اتے ذرہ ہر اس نہ کر دے
سپاں شیراں دے منہ اندر پیر دھگانے دھر دے
صاعد بھائی نوں فرماندا پھیر شاہزادہ رو کے
حق میرے وچ کریں دعائیں پنجے وقت کھلو کے
پریاں دیواں دے وس پیوں خبر نہیں کی کرن
جیوندیاں مڑ آون دیون یا کدھرے کھڑ دھرن
آدمیاں دے دشمن دائم پریاں دیو مریلے
یا ہن جان گئی اس منزل یا جانی رب میلے
اک دوجے نوں روچپ بیٹھے آکھ درود دعائیں
جیونڈڑے ساں آن ملائے پھیر میلے اوہ سائیں
صاعد نالوں رخصت ہویا جاں سردار مصر دا
اوہ دن دوہاں والاں دے سر تے آیا روز حشر دا
صاعد ڈھائیں دے دے رناں لاہ شرم دا پلا
ہائے ہائے ایہ کی کیتو شاہا ٹریوں چھوڑ اکلا !
اس پردیس وطن وچ میرا تدھ بن کی کم آہا
اوکھی گھاٹی منزل اندر پیوں اکلا شاہا
میں ہاں تیری خدمت والا نال نہیں کیوں کھڑ دا
اگ فراق تیری دے اندر کھڑک جالاں سڑ دا
جمیں پلے اکٹھے آہے مصروں ٹرے اکٹھے

کیویں موت اکٹھیاں ہوندی چھوڑ تسی کیوں نٹھے
میں ہن مجلس کس دی بھساں سنگ کس دے مدھ پیاں
تدھ بن سیف ملوک پیارے کسنوں تک تک جیساں
کون میری دلداری کرسی کون لئے گا خبراں
کس نوں وکھڑے پھول سناساں پڑھ پڑھ زیراں زبراں
کسی دی انگل پھڑ کے ٹرساں کون سناسی باتاں
روز قیامت نالوں مینوں آیاں ملیاں راتاں
کس اگے احوال کہاں گا کون کرے غم خواری
کون کریسی صرفے میرے شفقت خدمتگاری
جوڑی ساڈی رب تروڑی دوس دیاں سرکس دے
ٹریا گھت فراق عمر دا جس بن گھڑی نہ وسدے
اکھیں وچہ بنبول ہجر دے سوئیاں وانگر پڑسن
چیت اوداس تیرے ول رہسی پکاں پلک نہ جڑسن
کی احوال بندے دا ہوسی باجھہ تیرے دلدارا
رکھیں یاد محمد بخشا چلیوں چھوڑ بچارا
سنگ بناں دل تنگ ہووے گا وانگ کلنگ اکلے
سیف ملوک نہ کوک سنے گا پھاتھی جان کولے
کس پیغام اساڈے کھڑنے کون لیاسی تیرے
سیف ملوک پیارا ٹریا بھاگ ڈبے اج میرے
صاعد دے سن ہاڑے ترلے شاہزادے دل ہویا
دوہاں دلاں تھیں مشکل ڈھکی جیو غضب نوں پھڑیا
ٹرناں خواہ مخواہ سفر نوں ہرگز رہن نہ ہوندا !

لوں لوں لب غماں دی لگی ویکھ پیارا روندا
صاعد نوں فرماندا بھائی جلیاں نوں کیوں جا لیں

چھریئیں چھلیں گھاہ اندر دے لون پھٹاں پر ڈالیں
اک مینوں بھا پیا وچھوڑا دوجا سفر اولا

تریجا رو رو تسیں ستاؤ کرن لگے کیوں جھلا
مشکل سخت میرے سر آئی سفر پیا جس بھارا

ناں محرم ہمراہ نہ اگے تریا اک اکارا !
ہر کوئی جان میری دا ویری کوئی نہ چاہن ہارا

وکھیئے لکھ محمد بخشا ساجن اک پیارا
اک جبنوت اسیدی اتے تڑیوں رکھ دلیری

نہیں تاں اوس مکاں پجن دی کی ہے قدرت میری
ملکہ بدرہ رو رو دیون رونق چلی اساڈی

شاہزادے بن نخچیں دس سی کوچہ گلی اساڈی
کون رہول اساڈی ہو سی کس سنگ جیو بھلاساں

کس آسے تے باغے اندر خوشیں خوشیں جا ساں
خارو خار تساں بن ہوئی اج گلزار اساڈی

دل وچہ لکھ افسوس ہزاراں چلی بہار اساڈی
نال تساڈے دہیں عیداں راتیں سن شب قدراں

ہاء افسوس چلے لد سوہنے مول نہ لتھیاں سدھراں
شاہ پری شاہزادے چلے سانوں چھوڑ اکلیاں

ہائے ہائے عیش خوشی دیاں جائیں آن غماں ہن ملیاں
ملکہ بدرہ ماؤ انہاں دی نالے شاہ نگر دا

رکھ رومال اکھیں پر رووَن بھاندا بھن صبر دا
جاں توں آئیوں سیف ملوکا خوشی کیتوئی اکے
اج اساں تھیں کوئی نہ پچھدا ٹریوں برم لگا کے
سراندیپ ہویا تدھ آیاں سارا گھماں گھماں
تیرے باجھ اوجاڑ دے گا سٹ چلیوں بیر حماں
عاصم شاہ مصر دے تائیں تخت چھڈا کے
سانوں بھی ہن اوہو جیہا ٹریوں داغ لگا کے
اوہلے بیٹھ بدیع جمالے رو رو نین سجائے
کانگ لہو دی اندر ڈبے اوہ معصوم سجائے
ثریا شاہ تجن دے آکھے سنگ وسار تمامی
خاص تجن دے خانے اندر نال نہ جاندے حامی
سنگ وسیلے رہن اوریرے جاں نزدیک بلاندا
صاعد جیہا محرم جانی سو بھی نال نہ جاندا
سیف ملوک بدیع جمالے بار دوئی گل لایا
لئے پیار موہوں اک دوجے الوداع بولایا !
شاہ پری نے سر اپنے دے وال ٹپے کجھ کالے
نالے جیسوں منکے کڈھے دوہاں رنگا والے
اونہاں والاں وچ پروتے پونچی وانگر کر کے
شاہزادے دے ڈولے بدھے اپنی ہتھیں دھر کے
تاں عفریت تے غول کسے دے شرکر نوں ٹالے
اے شاہا ایہ پونچی میری رکھیں نال سنبھالے
پھر ایک قسم دیواں دی وچوں سد عفریت وڈیرا

دے انعام اس نوں فرمایا کم کریں اک میرا
بہتی دولت دنیا دتی خلعت نے وڈیائی
نالے اگوں ہور دیون دی آس اوہدے دل لائی
عفریتے ہتھ بدھے کردا بندگیاں تعظیماں
عرض کرے فرماؤ خدمت کرساں سر مہماں
جے کر حکم خدا دا ہویا نمیاں مدد پہنچائی
مشرق مغرب توڑی پجساں آکھو جیہڑی جائی
شاہ پری نے کہیا اس نوں سن فرمان اساڈا
بہت مٹھا ایہ آدم زادہ ہے مہمان اساڈا
ہر ہر وال اوہدے وچہ میری ہے جند جان پروئی
ورثن اس دے جیہی میرے دل ہور مراد نہ کوئی
خیر خواہی دا ظن تیرے تے توں جاتوں اعتباری
تاں ایہ کم تیرے پر سٹیا چھوڑ لوکاری ساری
نبی سلیماں جی دی تنبوں قسم گھتاں سو واری
دغا فریب نہ کرناں کوئی کرنی خدمت واری
والے جتنا فرق نہ کرناں میں جے کجھ فرماواں
شاہزادے نوں پیارا جانی سکیاں وانگ بھراواں
اٹھے پہر حکم وچہ رہناں وانگ غلام حلالی
آپوں آوکھا ہو کے رکھیں اس دی جانی سکھالی
سہمیں شارستانے اندر چا اس نوں لیجاناں
وادی میری کول شتابی امن امان پہنچاناں
جاں جاں پھیر میرے تک پجدا ایہ آدم دا جایا

خدمت اس دی حاضر رہیا بن کے گولا دایا
بدھالک حکم وچہ رہنا ورد اس دا بہوں کرناں
دیو پریاں دے شراں کولوں راکھی کرنی ڈرناں
جاں ایہ پھیر میرے سنگ ملیا صحیح سلامت خیری
اس خدمت دا بدلہ تیرے دور کریساں ویری
جس پری پر توں میں عاشق نہیں تینوں ہتھ لگدی
اوہ حوالے تیرے کرساں جلدی وہندی وگدی
ایہو شرط اساڈی تیری ، ایہو عہد مسلم
آنی کھڑیں سکھلا رکھیں ایہ اساڈا آدم
عفریتے ایہ گلاں سن کے لگی آس مرادوں
دھرتی اتے بل بل پوندا خوشیوں تے دلشادوں
شاہ پری ول سیس نوائے آکھے حکم قبولے
شاہزادے دی خدمت اندر فرق نہ کرساں مولے
ساہ وساہ نہ بھناں بی بی کیتے قول نہ ہاراں
اک اک وال اوہدے دی جانی توڑے سر دھڑ واراں
جاں جاں ساس بدن وچہ ہوسن خاص غلام رہاں گا
جے ایہ کھلا سکائے سکساں حکمے نال بہاں گا
دیوے قسم تسلی دے کے کیتی دل جمائی
اس ویلے شاہ پری نے کاغذ قلم منگائی
حاماں وچوں بیٹھ کنارے خط داری دل
سیف ملوکے دے ہتھ دتا دیویں جاء چو پیتا
آہو خاطف نام دیوے دا نال کیتا

عفرتیاں پر کرے سواری عشق دلیر سپاہی
دیوے شاہ کند باڑے چایا کہیوس میت دو اکھیں
سر میریدے وال ہتھاں وچہ محکم کر پھڑ رکھیں
یک توکل رب دی رکھیں سوریں نام الہی
شاہزادے نے اوہو کیتی جو اس دی آہی
اڈپیا دیو آہو خاطف شاہزادے نوں چاکے
نظروں اوہلے ہویا شتابی زور پراں والا کے
جاں جاں پہنچ نظر دا آہا نین رہے سن لگے
شاہ پری دے اتول اتکے مول نہ رہندے ہنکے
کوکن کونجاں وانگ کھلوتے پچھے سبھ پیارے
گردن اچی کر کر ویکھن درد وچھوڑے مارے
ہائے ہائے باز قضا قدر دے اوجلی کونج اڈاروں
اچن چیت محمد بخشا پکڑ کھڑی وچکاروں
جدوں شاہزادہ اوہلے ہویا پری گئی مرڈیرے
جتول ویکھے یار نہ دسے پیا غبار چوفیرے
محل چوبارے دوزخ دسن گہنے ڈنگن والے
سپ اٹھوئیں ہار ہمیلاں کن کوراں جیوں والے
باغ ہوئے سبھ داغ برابر چشم چراغ نہ دسدا
جس باغوں دلدار سد ہاون چیت لگے پھر کس دا
داروں اوپر چین مہوٹے تک تک تھاں ٹکالے
سیجاں سیخاں ہون محمد درد منداندے بھانے
بلبل بھورا او دا سی ہوئے پھل گئے جد باغوں

کد پتنگ رہے پھر جتھوں بجھی لاٹ چراغوں
کوئی دن موجاں وچ گزارے کر خوشیاں جس جائی
اوہ جائیں ہن دلبر باجھوں کھاون آون بھائی
جنہاں گھراں وچ عیش کیتے سن رل کے نال پیارے
اوہ گھر خالی کیونکر بھاون کھاون طرفاں چارے
جتھوں کوچ کریندے سوہنے لگیاں چھوڑ سرائیں
عاشق تائیں نظری آون بھریاں نال بلائیں
شاہپری شاہ پیا وچھوڑا زیر کیتی رل وکھاں
اپنے آپ پیارے تائیں سونپ دتے پندھ مکھاں
جتھیں جائیں وسدا آہا پھردا سیر کریندا
جاں اوہ جائیں سجناں دن غم اوبال مریندا
تخت تکے غم سخت مریندا اٹھی رخصت صبر دی
ڈیرا ویکھ ہمیرا اکھیں تاب نہ رہس نظر دی
جت ول ویکھے نظر نہ آوے محرم یار یگانہ
سراندیپ پری دے بھانے ہویا بندی خانہ
سنگ سیاں دی گل نہ بھاوے تنگ پئی گھبرائے
خفا ہووے جس ویلے کوئی لوڑے گل کرائے
چت وسیاں آرام خوشی نوں گھلیا مگر سجن دے
لے کے داغ محمد بخشا آئی وچ وطن دے
باغ ارم وچ آ کے لتھی بہ کے تیج سوہائی
باہروں مل مل گلاں کر دی اندر دے دوہائی
اکھیں مٹ شراباں والے جگر امثل کباباں

دل عاجز پردیسی پچھے بیٹھی وانگ نواباں
مائی دیکھ لگی فرماون ہائے لوکا میں پئی
رنگ پتنگ ہویا دس دھیئے کی کر آئیں کھٹی
لاٹ جس دی مات ہوئی ہے چاٹ لگی کی تینوں
ڈل ڈل نین کرن دل ڈوبے دل دی کہو کھاں مینوں
پھل گلاب کھلی سیں ایتھوں آ پئیں کیسر ہو کے
ریشم بدن کیتا جیوں پونی کس دھوبی نے دھو کے
کھلے وال سنبھال نہ رکھیں چال تیری کوئی وٹی
چڑھیا چرخ دماغ گند گھلیا ملکہ بدرہ بھیناں
ناں ہتھ تیرے مہندی رنگے نہ سرمہ وچ نیناں
سجرا سیس نہیں گند گھلیا ملکہ بدرہ بھیناں
مائی ناں کر کھیڑا میرا کہیا بدیع جمالے
میں تاں آپ پیاں سر بھارے یاد رہے کس چالے
مہندی لاون سرمہ پاون سجرے سیس گنداون
سکھاں اندر ہوندے مائے وکھاں وچ نہ بھاون
حال میرا اج پچھ نہ مائے ہون دیہو گل نہیں !!
پاج اساڈے کجیں تا میں تاں توں ماں کو یہی
جو ہونا سو ہویا مائے جو ہو سی سو دس سی
توں ہیں درد میری دی ضامن تدھ بن صرفہ کس سی
بیٹی دی سن گل نمانی چپ رہی کرمائی
جا گھراں وچ داخل ہویاں بھید نہ لبھا کائی
چیت اوداس پری دی ہندا نین حیران ڈولانے

اٹھے پہر وصیان تجن ول ہو سی کس ٹکانے
سنگ سیاندے ہسن کھیڈن چین گئے بھل سارے
گھڑیاں گندی وا دن گزرے رات گنیندیاں تارے
کھاون تھیں ہتھ چاون لگی چھپت گیا سکھ سوناں
سونا چاندی چاہندی ناہیں چاہندی چھپ کے روناں
نیلی پیلی تیلی ہوئی دن دن سکدی جاندی
پایا عشق پچھاواں ڈاڈھا رہن لگی نت ماندی
چپ چپاتی وانگر باقی راتی سڑ دی رہندی
ویہیں گھت بھلا وہ کوڑا وچ سیاں رل بہندی
نیند حرام اکھیں نوں ہوئی چت آرام نہ اکا
وچوں وچ سڑن ہڈ بجھے جیوں کر بالن سکا
دھوکھن دھوں نہ دن باندے اندر بھانبڑ سلکے
خوشیاں سکھ سواد وچھوڑے ساڑے پیلے جھلکے
زیور گہناں کجھ نہ بھاوے رہندی ساد مرادی !
بیٹھ اکلی فالاں پاوے دن دن چھک زیادی
جاں دل غم دے غوطے جاوے غش اوچھلی مارے
کسے بہانے رخصت لے کے ڈھیندی جا کنارے
اینویں گھت موہیں پر پلا تیج اتے چڑھ سوندی
ستی دیکھ وہجن سبھ سیاں تاں رتو بھر روندی
ناں اوہ رنگ نہ روپ رہیا سی ناں اوہ سوہا باناں
جھلی خزاں وچھوڑے والی باغ حسن کملاناں
والیں تیل پھلیل نہ لایا وٹناں انگ نہ ملیا

سکی رت محمد بخشا زور وجوداں چلیا
دہرے بہانہ ماندگیاں دا اندر مرض پرم دی
لیکن بھیت چھپائی رکھدی گل نہ دسے غم دی
توڑے ہے غمناک پری بھی نال دکھائے ماندی
ماندی نوں چھڈ جان نہ چنگا بہتر رہن سر باندی
نالے سیف ملوک بچارہ ادھر اودھر گیا اکلا
خبر ضرور اوہدی بھی لینی بیٹھن کدوں سوکھلا
اٹھ شتاب محمد بخشا شاہزادے ول چلئیے
توڑوں نالو لیاندا ہن کیوں پچھا ملئیے
اوکھی منزل ایہو بھاری نہیں بھاہٹ رہنا
ہو سی گرم اوڈیک شہزادے لازم کجھ نہ بہنا
نالے ایسے وار وکنوں مرض پری دی جاندی
پھیر لیا شاہزادے تائیں ول ہوے ایہ ماندی
سیف ملوک وچھناں سنگوں چا لیا عفریتے
دیوے کار بیگانہ جاتی ٹریا نال پریتے
ہویا بہت زمینوں اچا پہتا کول آساناں
شاہزادے نوں دستوں رہیا ایہ ہنسار زماناں
گرمی سورج دی سر ساڑے جیوں تیرے پر ہوندا
آہو خاطف دے پر سڑ دے جے اک پلک کھلوندا
اوپر گرمی سورج والی ہیٹھ پہاڑ اگی دا
دوئے جھلدے جان محمد صدقہ چنگ لگی دا
آہو خاطف اوس وہاڑی زور تمامی لایا

یار ملن دی آسے اتے کیتا قصہ سوایا
آتشیں پہاڑوں اچا دور گیا سی بہتا
نازک بدن شہزادہ مرسی سپک ذرہ جے پہتا
ناں کوہ قاف سمندر دسدے نہ کوئی دھرت نشانی
کن آواز پئے جیوں پڑھدی خلق اللہ آسمانی
تسبیحاں تہلیلاں سندے جو کجھ کہن فرشتے
کھتوں چا پچھائے کتھے عشقے تب سرشتے
ماکاں کول پہچایا کھڑ کے خاکی آدم زادہ
عاشق اجے نہ سرچے لوڑے رتبہ ہور زیادہ
ملک عبادت خاصی اندر دائم رہن کھلوتے
پر عشقے دی لہرے اندر مار نہ سکدے غوطے
بھار عشق دا کے نہ چایا ہر ہر عذر بہانے
آکھ ملی بلا سہیڑی انسانے ناوانے
شان انسان جوان بھلے دا ماکاں نالوں اگے
کھول نہیں ایہ گل محمد مت کوئی جھگڑا لگے
جدوں پیارا مہریں آوے آپ آپے ول چھکے
ویری بھی گد گولے بندے ہر اک دا دل وکے
نفس عفریت کنڈ ہاڑے چائے بن بے عذرا گھوڑا
فرماں دار چلے ہو در دی پندھ نہ کردا تھوڑا !
آتشیں پہاڑ غصے دا شہوت دریا جوشاں
حرص ہوا گلیم گوشاں تھیں لنگھے کر کے ہوشاں
مارو غول شہر دے در تے استریاں تے مایاں

بازو بند پناہ تجن دی ہون نہ ویندے زایاں
سمجھن والے سمجھ لیسن گے سر گہیا وچ تلی
پھول نہ رمز محمد بخشا دس حقیقت اتی

آتشین پہاڑوں لنگھے شہر گلیم گوشاں توں
برکت نال عشق دے گزرے بھی دریا جوشاں توں
تیجیں شہر ستانے اندر جاپو ہتا جس ویلے
مہر افروزے شہر باغیچے اٹھا دیو سویلے
شاہزادے نوں کہیوس شاہا اکھیں کھول شتابی
بعت باز جگہ وچ پہنچے ویکھ زمین جو شابی
اکھیں کھول ڈٹھا شاہزادے شہر زمین دیواراں
چاندی خالص دا سبھ بنیاں باغ تلاء کناراں
مرجان تے یاقوت زمرد گھر کوٹھے ہٹ سارے
چکڑی چنن عود صندل سن سبھو رکھ سنگارے
ہریاں شاخاں رنگ برنگی میوے مشک معطر
ہر ڈالی تے پنکھی سوہنے بہت عجائب شاہپر
بولن خوش آواز تمامی اک تھیں اک نیارا
دیکھ ہویا حیران شاہزادہ واہ واہ سر جہارا
ٹھنڈیاں چھاواں بیٹھ درختاں پانی وگن نالوں
دودھوں چٹے شہدوں مٹھے دن صاف زلالوں
اس گروے دی ساری جو ہے نہراں باغ کنارے
خوشبو دار چنگے تھیں چنگے گھاہ عجائب سارے
کیسر تے گلبرگ بنفشہ ریحاں نسرین سنبل

ایہ سبھ گھاہ محمد بخشا ہور ہزاراں گل پھل
تنبو وچہ قماش نفیسوں ریشم سچا رے
چوباں کلے سبھ سنہری تھاں عجب رب دے
تنبو نالے خوب قناتاں تھاں بنے سلطانی
ایڈ تجمل ویکھ شاہزادے لگی بہت حیرانی
دل وچہ فکر ولیاں کروا ایہ بہشت پیارا
موئے باجھ نہ حاصل ہوندا سرگ مکان نیارا
مت دنیا توں مویا ہوواں تاں اس جائی آیا
خبر نہیں کس سرا لئی جنت وچہ پہنچایا
پھیر دلیل کرے اج راتیں سراندیپ اندر ساں
میں تے پری اکٹھے آہے خبر ہوئی جد مرساں
حکم پری دے نال عفریتے اس جائیوں چا آندا
ناں ایہ خواب خیال نہ موئیوں سرگ نہ نام اس تھاندا
پرت ڈٹھا عفریتے دلوں پر اس کجھ بجھے
سے کوہاں دے پینڈے اتے آن لتھا اجے
کجھ ثابت کجھ پھٹیا ہویا تھکا تے کملایا
شاہزادے نوں آکھن لگا ہے آدم دا جایا
شاہ پری دے حکمے اتے کیتی تیز اوڈاری
شہر کئی کوہ قاف سمندر لنگھ آئیوں اکواری
شاہپر بہت میرے سڑ ترٹے کھا سورج دی گرمی
بھجتے زخم ہوئے وچہ جسے آ گئی ہن نرمی
مطلب اپنے پچھے جھلی جو گذری سو چنگی

پرہن مڑ کے پہنچن اوکھا بہت ایہو دل تنگی

لیکن آء اگیرے چلیئے ملئے جس دل آئے

مطلب اپنے دی گل کریئے جے اس رب کرائے

جاں باغے وچ گئے اگیرے بنگلہ نظری آیا

بنگلے اندر بنگلہ سوہنا انت نہ جاندار پایا

لا جوروں تے یا قوتوں اٹ وٹے سبھ لگے

رنگا رنگ جڑاؤ ایسا نظر نہ آیا اگے

اندر راس دے ویکھ لیونے سندر تخت شہانہ

آتشیوں لعلوں گھڑیا گوہر سی یک دانہ

ہور جواہر نال لگدے شب چراغ نورانی

تخت اتے اک پری پر اتم شان رکھے سلطانی

سیف ملوک کھلوتا باہر دیو اندر وچ وڑیا

جا پری دل ہویا سلامی سجدے اندر جھڑیا

شاہپری جو دتے آہے سکھ سنیہے سارے

مہر افروزہ اگے عفریتے سبھے وچ گذارے

شاہزادے دی لائق داری قوت سپہ سالاری

اشرفائی تے وڈیائی دانش بے شماری

حسن جوانی عقل نورانی خوئیں نیک انسانی

[illegible]

مہر افروز اگے اس دی کر کے صفت بتیری
اڈی سپورن مرد جگت تے لوڑن گیاں نہ لبھدا
ایسا کتے نہ ڈٹھا جیسا کرم اوہدے پر رب دا
سیف ملوک تے شاہ پری دی کھری محبت یاری
آہو خاطف نے سبھ دی دس بی بی گل ساری
اینویں حکم پری نے کیتا نہیں خطا اساں تھیں !
آدم زادہ ہے اک آیا لین مراد تساں تھیں
نال بدیع جمال پری دے اس نے نیوں لگایا
گھلیا اس دا تدھ ول آیا چاہے مطلب پایا
مینوں بھی فرمایا اس نے تاں میں چاء لیاندا
ایلچی کون مریدا بی بی کان رسوئی پاندا
بی بی غصے ہو کے بولی اے بدمعاش پلیتا
ایسے سخن اولے کر نوں ڈردا نہیں عفریتا
آدمیاں دی قدرت ناہیں پیر اس پاسے پاون
دم پیواں تے مارگواواں جس دم نظری آون
مہر افروز گئی تد مہروں غضب النبہ بلایا
پٹاں تے ہتھ مارن لگی ہائے نصیبا جلیا
ناجنساں دی پریت لگائی ہائے بدیع جمالے
ایہ کی کیتوتت چتیے نام اساڈے گالے
بے باکی بے شرمی شوخی ایسی بے حیائی
ماں بابل دا شرم نہ آیوس نہیں لوکیک لوکائی
ناجنساں سنگ آپ مہارے لاندی پھرے یرانے

کنج کواری کیوں اوہ ڈاری ویکھے مرد بیگانے

جے اس ایڈ قیامت چائی باجھ دروں نہیں رہندی

جنس اپنی وچہ لوٹیے جلدی چا اسانوں کہندی

آدمیاں دے کرے یرانے ویکھ جوان توانے

تنگ ناموس نہ تکدی نج جمیں اس خانے

باپ اوہدا شاہپال بہادر افسر بادشاہاں دا

اج سلیمان نبی دی جائے شاہنشاہ کہاندا

ناں ڈٹھیوس جیگ داڑھی اس دی ایسی نر تھی چائی

پریاں چھوڑ کریندی پھردی آدم دی آشنائی

ہرگز کوئی نہ سمجھدا اس نوں آپ پھرے خود طوری

خیر نہ منگدی مول نہ سنگدی نیہوں لگاندی چوری

دور گئی جے نیڑے ہوندی اوہ لنڈا ایہ لئی

ایسی کراں جیہی جگ جانے کہاں عشق دی کھٹی

عشقے دا کوئی ناوں نہ گھنے ناں کوئی نیہوں لگائے

دور گئی ہن وس نہ چلدا کی سر دوں پرائے

بہت بیگانہ کاہنوں ماراں بیٹی اپنی بگڑی

چور کسے نوں کہیے نا ہیں ساجھی رکھیے تھگڑی

کر کے ادب سلام تمامی دیوے عرض گذاری

ہووے معاف بے ادبی میری سچ کہاں اس واری

ڈٹھے باجھ کریں چترائی سن توں بی بی رانی

اچھل اچھل بوہ نہ اتنی بن کے بیٹھ سیانی

ناں اوہ آدم ایسا ویسا جھبدے مار گوائیں

جس ویلے تدھ اکھیں ڈٹھا صدقے صدقے جا سیں
خاطر خدمت لکھ لکھ واری اپنے آپ کریسیں
پھر بدیع جمالے تائیں طعنہ مول نہ دیسیں
گلوں بند زبان ہوئے گی ٹری نال چترائی
ویکھن ساتھ مٹے گا غصہ بھلسی عیب خطائی
لاڈ گمان جھلیں گی اس دے کرسیں آپ لڈکا
ترت تساڈے اندر وڑسی جیوں کر بیٹا اکا
جیلگر بیٹھ لتاڑے اکھیں مول نہ لگسی مندا
جیو جیو کر دی رجسیں تا ہیں فرزندا فرزندا
مہر افروزے نوں سن گلاں جب محبت اٹھی
کیویں نظر پوے اوہ بندہ شاہ پری جس کٹھی
بی بی کہیا ہے اوہ کیہا ایڈ کرامت والا
حاضر کر کھاں ویکھ لواں گی ایہہ دلیری حالا
آہو خاطف نے آء کہیا سیف ملوکے تائیں
حاضر ہو بلائیوں بی بی تکڑا ہو کے جائیں
سیف ملوک دلیری کر کے کول بی بی دے آیا
کیتے ادب سلام تمامی ویکھ قدر تے پایا
باجھ بلائے بولن تا ہیں مجلس وچ سیانے
تا ہیں قرب انہاں نوں جیہڑے سخن کرن ان بھانے
کر تعظیماں چو پیتا بیٹھا تاں کوئی گل زبانی
مہر افروز شہزادہ ڈٹھا صورت چن آسمانی
سر پیراں تک تکدی جاندی ویکھ تعجب ہوئی

سوہنی بھنی نقش شکل دے جو بن انت نہ کوئی
چہرے اتے اقبالاں دا نور دیوے چمکارے
مجلس اتے سایہ پھریا کوئی نہیں دم مارے
نیویں نظر سبھس دی ہوئی کوئی نہ ساہواں دیکھے
عجب سر شتے مثل فرشتے سچا سی ہر لیکھے
ویکھدیاں ہی مہر افروزے مہر پئی وچ سینے
ایسا آدم زادہ ہو سی گھٹ گھٹ وچ زمینے
جھل سلام لگی فرماون نال زبان رسیلی
کون کوئی چ کہوکھاں میاں جائیوں کس اسیلی
پریاں دا ایہ ملک تمامی سے کوہاں دے توڑے
آدم زاد نہیں ہن دھرتی ہرگز لبھدے لوڑے
نبی سلیماں جی تھیں پچھوں اندر انہاں مکاناں
آدم زاد نہ آیا کوئی تیرے باجھ جواناں
کتھوں ہیں توں مرد سپاہی کس مطلب نوں آئیوں
کس آفت نے چاء لیاندوں ایس مکان پہنچائیوں
سیف ملوک رہیا چپ کیتا پوند نہ ہویا جوانی
مہر افروز اگے چا دھریا رقعہ کھول شتابی
کر کے بند لفافے اتے لکھیا نام پری دا
دادی دے دل پوتی لکھیا جو جو ادب کری دا
منشی کھول رقعہ جتھ پھڑیا پڑھ بیان سناوے
میں گھٹ جاناں کم خطاں دا مولی راس لیاوے

نامہ بدیع الجمال

سر نامے دا نام اسے دا جو دیندا انعاماں
روز بروز پہنچاوے روزی کیا خاصاں کیا عاماں
جی کجھ رزق خلق دا کیتوس انوں ماسوں کاہوں
ہر ہر جائی آپ پہنچاندا بند نہ ہوندا راہوں !
قسمت جوڑ بناندا آپوں جو جوڑی اس جوڑی
توڑے لکھ کرے چترائی ہرگز کسے نہ توڑی
نور ظہور گلاں دا کر کے رونق دے بہاراں
مست محبت نال کریندا طوطے بھور ہزاراں
دیوے تائیں دیوے راتیں اگنی دی روشنائی
سوز پتنگاں دے دل پاندا ملدے کر کر دھائی
چوہاں طبعاں دی توں گھنائی دکھ کیتے پھر پیڑے
ڈدھوں اکو جنس محمد اگوں فرق نکھیڑے
اکناں ناری نام دھرا یا اک سدے کر خاکی
آل سمیت درود انہاں تے شرف جہاں لولاکی
جس دی خاطر پیدا کیتا آدم تے سبھ پریاں
عاشق تے معشوق بنائے دکھ پنڈاں سر دھریاں
خوب حسن محبوباں تائیں دتوس اپنے نوروں
عاشق دے دل چھک لگائیوس بھج بھج آون دروں
بیچے عشق اونہاندے اندر پادتیاں تاثیراں
معشوقاں دے پتھر دل نوں چور کرن سنگ تیراں
جس نے قدرت دی پھڑ کانی لیکھ لکھے ہر یک دے

ہور کسے تھیں ہور نہ ہوندے اکثر اوہو پک وے
بادشاہاں نوں تختوں سٹے دیندا تاج غلاماں
معشوقاں تھیں عاشق کروا لکھن ہار کلاماں
بعد اس دے ہن عرض گزاراں دادی دی درگاہے
دانشمند اقبالاں والی روشن وانگر ماہے
پردہ دار عفیفہ دائم دامن پاک آلودوں
شرف اقبال اسانوں لدھا اوس شریف وجودوں
اے دادی فریادی جوگی جاء نہیں کوئی مینوں
سر میرے تے جو دکھ ورتے تدھ بن آکھاں کینوں
تد ہے میرا صرفہ دادی توں دکھ ٹالن والی
سر میرے تے ہے ہتھ تیرا تدھ لدی پالی
طوبیٰ رکھ تیرے دی چھاویں رہیوس میں بہشتی
ہن بھی ندی غماں دی اندر توں ہیں میری کشتی
جس دن دی میں پیدا ہوئی تتی واء نہ لگی
ہن از غیبوں بھانبڑ بلیا ساڑ سٹی اس اگی
ایہ جوان شہزادہ سچا مصر شہر دا والی
صورت میری دی تک مورت چائیوس خستہ حالی
کئی قضیے سر پر سہہ کے آن میرے تک پوہتا
مینوں بھی تک صورت اس دی عشق لگا دل بہتا
مت اس گلوں غیرت آوے غصہ چڑھے تسانوں
کرنی رب سچے دی ہوئی دوس نہیں کجھ سانوں
بھاری مرض محبت والی لگئیم نال قضائے

اتوں ضرباں مار وچھوڑا دم دم ہرج پہنچائے

لوں لوں گھاؤ تتی نوں ہویا بنی مصیبت ڈاڈھی

مرہم ہے ہتھ تیرے داوی توں میری چھلیا ہڈی

جیکر حال اندر دا ویکھیں جو میرے پر ہوندا !

ہووے محبت اگلی میں تے پتیں کھل پروندا

جی کجھ جال بیچارہ تکدا جال اندر وچ جاندا

جال ہٹے غم ماچھی تائیں جے اوہ تکے واندا

شاہزادے دے درد وچھوڑے کیتی جان ازائیں

تک وچ آئے ساس پیارے جھبدے پھیر ملائیں

کٹھی وانگ کبوتر پھڑکاں طاقت تاب نہ رہیا

تدھ ہوندی میں کیوں دکھ روندی حال خراب اجیہا

توں بلائیں لیندی آہیں جدوں بلا نہ آہی

ہن بلا لگی بن دردی کر میری ہمراہی

اک اک وال میرے دا صرفہ کر دی سیں توں اگے

اج نہیں آ تکدی مینوں اگ بلی وچ جھگے

ماواں والی مہر محبت جے توں اج نہ کر سیں

میں مرجا ساں نال افسوساں رو رو آہیں بھر سیں

اج علاج کریں کجھ میرا دیہاں سدا دعائیں

ہور نہیں کوئی دارو چلدا سیف ملوک ملائیں

درد دکھیاں ماں دائی وڈے یا پھر نانی دادی

تاں میں درد ہجر دی ماری تدھ ول ہاں فریادی

چیتا چیتا بھل نہ جائیں کریں ملاپ اساڈا

نہیں تاں کھا کٹاری مرساں لبھسی ننگ تساڈا
چٹی چادر داغ لگے گا شہرت تے بدنائیں
گھر گھر اندر قصہ پوسی ملکیں شہر گرائیں
پیو دادے دا نام گمیں گا دشمن خوشیاں کرسن
ساک شریک مریسن تاڑی خوفوں مول نہ ڈرسن
وکیا چپت رہاں نت ماندی دس نہیں کجھ میرا
رکھ امید توقع بہتی پھڑیا پلا تیرا
جنس نا جنس نکھیریں نا ہیں کفونہ کفونہ جانی
مذہب پاک عشق دے اندر کیا چوہڑ اکیارانی
نا محرم اغیار نہ جانیں سیف ملوکے تائیں
نال حقارت ویکھیں نا ہیں ڈاڈھا ہے رب سائیں
میںنوں تک تکمیل اجیہی عشق اوہدے نے پائی
مے برساں دی قیدے وانگر وسدی پلک جدائی
ایہو عرض سوال بندی دا ایہو خواہش شادی
آس مراد نہ تروڑیں میری دئیں ایہو وارداری
نہیں تاں بہت افسوس کریسیں روسیں تلیاں ملسیں
ایہ ویلا پھر لبھسی نا ہیں پچھوں تاندی چلسیں
مہر افروزے رقعے وچوں جاں سنیاں ایہ قصہ
دل وچ کہندی نال عشق دے پیش نہ جاندا غصہ
حیدر عشق زور آور سبھ تھیں قتل کریندا اڑیاں
جے کوئی صلح کرے سو چھٹے کوئی نہ بچدا لڑیاں
چھیں نسن جان نہ ویندا ہرگز اگے چڑھیاں

من رضا محمد بخشا بچیے قد میں جھڑیاں
عذر بہانہ ٹروانا ہیں جو آکھے سو کریئے
ڈیگر نوں جے ڈھیناں ہووے کاہنوں گھل گھل مریئے
جے اوہ جان منگے تاں جلدی سر اگے چا دھریئے
سو سیاناں تے مت اکو ڈاڈھے کولوں ڈریئے
عشق بہادر کسے نہ ولیاناں بچیا کوئی لڑکے
شاہ منصور انا الحق کہنوں رہیا نہ سولی چڑھ کے
عشقے وا پیوند نہ مُدا جے جگ جھکے پھڑ کے
ڈا ہڈے نال محمد بخشا کیں پھل پایا لڑکے
کریئے چھیڑ کیہڑ کریندا عشقے چامل چڑھدا
پردہ پایئے یار ملایئے مت رہ آوے پڑدا
مہر افروزے سد شاہزادہ اپنے پاس بہایا
خلعت تے وڈیائی بخشی قرب عزت تے پایا
نرمی نال پچھی گل ساری دس بچہ کی ورتی
کس حیلے سنگ پہنوں اتھے کتھے تیری دھرتی
شاہزادے نے حال حقیقت اول آخر توڑی
بی بی اگے آکھ سنائی پڑدے وچ نہ چھوڑی
بی بی پچھیا ہے اوہ مورت پاس تیری اس جائی
کہیوس کول رکھاں ہر ویلے اکدم نہیں جدائی
بی بی کہیا دس اسانوں اکھیں ویکھ سنبھاپے
جھوٹھا سچا معلم ہووے عشق تیرا تد جاپے
سیف ملوک حمائل وچوں مورت باہر نکالی

مہر افیروزے اگے رکھی ظاہر کھول وسالی
دیکھ ہوئی حیران پریشان بہت شعاع حسن دا
دل وچہ کہندی نقش اجیہا اینویں کدے نہ بن دا
معجزات نبی دے وچوں ایہ کیسی ہے کوئی کارا
مورت اتے کدا جیہا قدرت دا چمکارا
سرپیراں تک تکدی جاندی دیکھ لگی حیرانی
کی تکدی اک پاسے لکھے خوشخط حرف نورانی
شاہزادے نوں کہندی بیٹا دانشمند سیانے
علم کلام ہووے گا پڑھیا ایہ اکھر پڑھ جانے
سیف ملوک کہیا پڑھ دس سال جیکھر لکھیا ہووے
ہر بولی ہر خط دا اکھر میں تھیں کھلووے
بی بی نے فرمایا بیٹا آ پڑھ کھول ایہ نانویں!
شاہزادہ ونج بیٹھا اگے پڑھدا حرف سجاویں
کہیوس ایہو لکھیا اتھے جس دی ایہ مورت
نام بدیع جمال پری دا ہوسی سندر صورت
شاہپالے دی بیٹی ہو سی اوہ شاہرخ دا جایا
شاہرخ دا پیو نبی سلیمان ایہو لکھیا آیا
تخت بدیع جمال پری دا باغ ارم چہ ہوسی
اک شاہزادے عاشق ہو کے لوڑے چڑھ کھلوسی
دوجی مورت جو مردا دیں اس دے حرف سناواں
عاصم شاہ بیٹا ہوسی سیف الملوک اس ناواں
عاصم بن صفوان بن ہووے گا والی تخت مصر دا

چاراک سے شہزادہ ہوسی اگے اس دے بردا

جان ایہہ گل سنی اس بی بی کیتوس ہتھ اوتیرے

سراتے کوئی جا بنی سی اس اندر ہتھ پھیرے

اوتھوں اک کتاب مزخم کڈھ بی بی نے پھولی

سیف ملوک دے ہتھ دتی پڑھ سمجھائیں بولی

سیف ملوکے سی اوہ اگے یاد صحیح زبانی !

پھولدیاں ہی نکلی اگوں صفت ثناء نورانی

احمد مرسل ختم نبیاں وہ جگ دی جس شاہی

صلی اللہ علیہ و سلم ہوگ حبیب الٰہی

مکی مدنی قریشی جیلی باعث خلق تماماں

آل اولاد سمیت انہاں تے ہون درود سلاماں

نبیاں دا سرتاج ہووے گا آخر وچ زمانے

نام محمد عربی جمسی عبداللہ دے خانے

جاں دنیا تے پیدا ہوسی بھجسی کفر گناراں

کسری دے گھر کسر پویگی کبنسن کوہ دیواراں

عالم تے روشنائی ہوسی نور ہدایت کولوں

جمل جہان ہووے گا تازہ عدل رعایت کولوں

غفلت جہل منیرے جاسن شمس شریعت چڑھسی

کھلسن راہ طریقت والے ہر کوئی اندر وڑسی

دس سی شہر حقیقت والا جاسی ظلم مجازی

معرفت بازار محمد رونق لاسی تازی

دوہاں جہانان وچ دھروئی اوس نبی دی پھرسی

جو کوئی اس دا کلمہ پڑھسی دوزخیاں تھیں کرسی
مائی جے دے شکمے اندر ہوگ اجے پس پردہ
دین اپنے نوں ظاہر کرسی زور تروڑ کفر دا
اجے وجود شریف انہاندا پٹیوں ہوگ نہ ظاہر
مائی ودائی نام اوہدے دا پڑھسن کلمہ طاہر
اوہ محبوب الٰہی خاصہ سر افسر لولاکی
قدم مبارک اس دے چمسن نوری ناری خاکی
سائے اسدے پتھر ہوون گے دھرت انبر جگ سارے
سایہ نال شریک نہ ہوسی نوری بدن پیارے
لکھ یوسف اس دال نہ جیہا ہوگ جوان اجیہا
دن دن روپ زیادہ چڑھسی کدے نہ تھیسی بیہا
سبھ تھیں بے پرواہ ہوویگا نال ربے دی یاری
سورج ساہواں مول نہ تکسی نیں نواکے چلسی
بدلی وچہ رہے گا چھپیا ہرگز جھال نہ جھلسی !
اللہ اس نوں کول بلاسی عرشوں چاہڑ اگیرے
یاراں بار کلام کرے گا تم میرے ہم تیرے
متھے داغ غلامی والا چوہدیں دا چن لاسی
آء ملسی دو ٹکڑے لے کے خدمت گار کہاسی
دو ہیں جہانیں خوشیاں ہوسن حوراں منگل گاسن
کرسن ملک مبارک بادی صدقے ہو ہو جاسن
باغ بہار ہوسی کل عالم دس سن رحمت باراں
سبھ پیدائش اس نعمت دا کرسن شکر ہزاراں

جو کسی تابعداری کرسی سو مقبول ہووے گا
جو منکر اس پاک جنابوں سو مقتول ہووے گا

وہ ہیں جہانیں نامی کرسی چارے یار پیارے
پنج جسے اک جندوں ہو سن رحمت نال سنگارے

اک صدیق اک عادل ہوسی اک سخی لکھ داتا
چوتھا شاہ مرداں دا ہوسی نال عشق مدھ ماتا

غالب شیر اللہ دا ہوسی بھائی پاک نبی دا
گنتر وچہ نہ آوے ہرگز رتبہ شاہ علی دا

نام اوہدا سن زور گھٹے گا دیوتیاں عفریتاں
نعرہ سن کے کوٹ گرن گے پوسی بھانج پلیتاں

دلدل دا اسوار ہووے گا خیر دلدل کرسی
دلدل سختی لکھ کناراں جت ماسے منہ دھرسی

چوٹ اوہدی کوئی کوٹ نہ جھلسی دشمن ملسن منجا
سے رستم لکھ جمن ثانی جھل نہ سکسن پنجہ

زور اوہدا کوئی ہور نہ جھلسی فتحیا ہر میدانوں
دین اسلام کریگا پکا کڈھسی کفر جہانوں

حیدر صفدر شیر بہادر، شاہ دلیر سپاہی
سے سورج تھیں روشن ہوسی کرسی دور سیاہی

زمیاں تے آسماناں اتے نوبت آس دی کھڑسی
حوراں ملک نقیب ہوون گے جس پاسے اٹھ ٹرسی

نوکر جس دے ایسے ہوسن واہ سلطان اونہاں دا
نوری بدن مبارک ہوسی سرور شاہاں دا

آدم جن ملائک حوراں سبھ طفیل انہاندی
اوہ سلطان نبیاں سندر ہور پٹیل انہاندی

آدم اجے نہ ہویا آہا جاں اس نبی کہایا
انبر دھرتی دوزخ جنت خاطر اس دی پایا

مہتر نوح سلیمان موسیٰ جھنڈا اسدا چاندے
اوس عزیز اگے ہو بردے یوسف جیہے وکاندے

کرسی عرش نہ لوح قلم سی ناں سورج چن تارے
تاں بھی نور محمد والا دیندا سی چمکارے

کل نبی محتاج انہاندے اوہ سرتاج تماماں
آل سمیت محمد بخشا ہون درود سلاماں

آفرینش حضرت جی دا کھلا ذکر کتابوں
خوش آوازے نال شہزادہ پڑھدا جگر کبابوں

خوب آوازہ تن من صافی عشقوں روشن چھاتی
نالے وکھیا پڑھنے والا ہور عنایت ذاتی

سبھ صفتاں تھیں صفت وڈیری ہویا فضل حضوروں
کھلی عالی صفت مبارک پاک نبی دے نوروں

جیوں جیوں پڑھے شہزادہ اچاتال ادا صفائی
یمن نبی دا اثر کریندا ہر سینے ہر جائی

مرگاں مرگاں دا غم چھڈیا شیراں زور آوریاں
تتر باز سبھو رل آئے کٹھیاں ہویاں پریاں

سن کلام کڈھے سر باہر مجھ سنسار ندی دا
مجلس اندر ظاہر ہویا معجز پاک نبی دا

شور شہر وچہ ظاہر ہویا اٹھیا شعلہ نوروں
تڑ فرات پیاوچہ خلقاں کیا نیڑے کیا دوروں

حالت وچہ بیہوش ہوئے سن پیر جوان ایانے
اکدوجے پر ڈھیندے اٹھدے جیوں بھٹھی وچہ دانے

حوراں دوڑ بہشتوں آیاں جیوں ڈولی ول سیاں
صفت نبی دی سن سن رون آکھن صدقے گیاں

چھوڑ آسمان فرشتے آئے سن سن ہوئے دیوانے
شاہزادے پر ڈھیندے جیونکر شمع اتے پروانے

کوہ قافاں دے پنکھی آئے ہور حیوان چرندے
سنن کلام زمیں تھیں باہر نکلے سبھ خزندے

رون تے کر لاون سارے شوق کنول دل پچے
پڑھن درود شہزادہ جس دم نام نبی دا جپے

جن دیواں عفریتاں ملی کئی کوہاں تک دھرتی
ہوئے ہجوم ایہے گویا روز قیامت ورتی

وچہ ہوا نہ مندے پنکھی تڑف تڑف کئی مردے
جنت دے دروازے کھلے دوزخ ہوئے سر دے

غل پیا آسماناں توڑی دھر دھر کجھ نہ رہیا
حضرت دی سن صفت مبارک ہر کوئی آکھے ایہا

اول آخر تیک جنھاں دا شان نہ تھیندا بیہا
صلی اللہ علیہ و سلم ڈھن حبیب اجیہا

جیوں جیوں پڑھدا نام نبی دا سیف ملوک شہزادہ
تیوں تیوں ہووے آواز صفائی جوش خروش زیادہ

جیوں جیوں کرے آواز چیرا تیوں تیوں سنگھ صفائی
دم دم نال نبی دی برکت ہووے کلام سوائی

صفت نبی دی پڑھے شہزادہ دھرکے خاص ارادہ
ہوندے جاون بول رسیلے روشن صاف زیادہ

پریاں جن پکھیرو وحشی سب اکٹھے ہوئے
کیتا اثر کلام تماماں ہنجوں بھر بھر روئے

پچھیں کھاریں رنی بی بی ہنجوں جھولیں بھریاں
ہائے ہائے کر کے رنیاں اوتھے ہور تمامی پریاں

جاں پھر سیف ملوک شہزادے ٹیتی چپ کلاموں
ہر اک دا جیو جانی آیا کیا خاصوں کیا عاموں

بی بی نے فرمایا بیٹا غرض تیری ہن ایہا
شاہپری ہتھ لگے کیویں بنے سبب اجیہا

ایہہ مہم نہیں سر ہوندی ہے کم مشکل بھارا
توں آدم اوہ پری شہزادی وڈی بلند ستارا

پریاں ناری لوک نیارے پورے قول قراروں
بے وفا تسانوں سمجھن گندے تکراروں

مکر فریب بہانے کر کے پری کسے نوں ٹھگو
ہتھ لگے تا اینویں کیویں چھوڑ کتے ول وگو

صاف جواب شہزادے سنیاں لگ گیا غم کاری
وندکن وٹ ڈھٹھا کھا گردی ہوش گئی بھل ساری

راوی کہندا مہر افروزے عشق اوہدا آزمایا
اگے ہی پیغام اسن گل دا بی بی دل سی آیا

ہور عفریت بدیع جمالے گھلیا آہا اگیرے
سبھ حقیقت لکھ پہنچائیوں کم وادی ہتھ تیرے

حال احوال شہزادے والا نالے اپنا سارا
وادی اگے ظاہر کیتا کریں اساڈا چارا

ایس میرے پر عاشق ہو کے جھلے قہر ترولاں
مینوں بھی ہن عشق اس دے نے وانگ رنجولاں

جوڑی ساڈی جھب رلائیں میں مروی وچ سولاں
جے ایہ ورنہ دیہو مینوں ہتھیں موت قبولاں

چتیا دئیں جواب نہ اس نوں جے توں وادی میری
جے انکار جواب دتونی مر کے ہوسی ڈھیری !

اگے ہی ایہ ہے دکھیارا پر پر سلیا درداں
اندر اس دا پرزے پرزے باہر دا عید مرداں

اتوں توں نہ بلدی اتے پائیں تیل جوابوں
ساعت ڈھل نہ لگسی اونویں مرسی ایس عذابوں

ایہ مویا تاں میں بھی مرساں گھڑی نہ پچھے رہساں
جے تدھ ایہ احسان نہ کیتا مہر تیری کی کہساں

کر کے آس تیرے در گھلیا موڑیں نہیں نراسا
بیدل نوں دلبری نبھائیں دے کے غور دلاسا

جاں جاں جان میرے تن ایہو خاصہ دل دا جانی
جے چھڑکیں مر جا سی عاشق میں بھی ہو ساں فانی

اکھیں ڈٹھے باجھوں اس نے کیتی ایڈ آشنائی
دنیا اتے کوئی کوئی ہوسی ایسا مرد وفائی

آدم جن پری وچ کیہڑا اتنی ہمت والا
جو اس سفر قضیے کٹے چین پہ نگت شالا

نام نشان مقام ذریت صورت رنگ جوانی
گھلیاں لکھ بدیع جمالے صفتاں نیک انسانی

بی بی سبھ حقیقت سمجھی گل نہیں ایہہ کچی
شاہپری وے سخن آزمائیوس کوڑ لکھے یا سچی

جیوں جیوں شاہپری نے لکھی تیویں ڈٹھی ساری
فکر پیوس ہن جے مر جائے ہو سی وڈی قہاری

جے اس غش بیہوشی وچوں بچ کے باہر آوے
دیاں دلا سالاواں آسا ساک کراں رب بھاوے

عنبر اشہب آن شتابی مغز اوہدے تے ملیا
سیف ملوک ہوش سنبھالی اٹھیا خاکو رلیا

شکر گذار ہوئی اوہ بی بی کرن لگی دلداری
غور دلاسہ بے وسواسہ خاطر بے شماری

آکھن لگی اے شہزادہ ناں کر غم نہ جھورا
کم تیرے وچ ہمت کرساں قسمت نال نہ زورا

نال عنایت رب سچے دی مشکل حل کراساں
مطلب تیرے کارن جنیں باغ ارم وچ جاساں

جیکجھ زور میرے وچ ہوسی لاساں جاں جاں سرساں
ناطہ تیرا اللہ بھاوے شاہپالے گھر کرساں

سیف ملوک ایہ گلاں سن کے ہتھ بنھ اٹھ کھلویا
جھک کے ست سلام کریندا جیو پیاسی مویا

بی بی تائیں دے دعائیں دیوے رب جزائیں
جے توں بھلا میرے سنگ کریں اجر دیویگا سائیں

بی بی نے فرمایا لیاؤ جھب باورچی کھانے
پور رکاب اُٹھاندے جاندے خدمتگار سیانے

کھاہدا کجھ طعام شہزادے لائق قد طلب دے
رکھ امید پیالے پیتے فضل نیارے رب دے

جاں کجھ ہویا آسودہ راہی پچھدی بی بی رانی
دس زبانی اپنی سانوں ساری سفر کہانی

سیف ملوکے مجلس اندر پھول دتی سبھ ورتی
دریاواں وچ جو کجھ ورتی جو گذری وچ دھرتی

بیڑے دے مارن والا ملکہ دا چھٹکارا
واسطہ سراندیپ نکلن دا حال سنایا سارا

صاعد یار ملن دا قصہ ہور مصیبت اس دی
سبھو راس براس سنائی مجلس سن سن کسدی

زارو زار رناں سب کوئی نالے بی بی روئی
تتیاں دی سن گل محمد مجلس تتی ہوئی

خدمتیاں نوں کہیا بی بی جھب کرو تیاری
باغ ارم ول ٹرے شہزادہ خرچ ویہو جو کاری

ہویا تیار اسباب تمامی پھیر عفریت بولایا

اوہو آہو خاطف جیہڑا اگے چاء لیایا

بی بی حکم کیتا عفریتے شاہزادے دے تائیں

صحیح سلامت باغ ارم وچہ اگے چل پہنچائیں

میں بھی ایہ تک آئی جانوں ڈھل نہ لاساں موے

عفریتے شاہ کاہندے چایا سر پر حکم قبولے

اڈیا دیو محبت چایا اک پل کتے نہ اڑیا

سیف ملوک اس پہرے اندر باغ ارم تک کھڑیا

باغوں باہر سی اک چشمہ آ لتھا اس اتے

ساعت گھڑی آرام کیتونے بیٹھ رہے یا ستے

تاہییں جے پھر آیا پچھوں اس بی بی دا ڈیرا

لشکر فوج نشان نقارے شوکت شان وڈیرا

باغ ارم دے گرد چوفیرے ہو گئے ڈیرے ڈیرے

شارستان سنہری اندر فوجاں پائے گھیرے

پریاں زیور گہنے بھریاں جیونکر ہریاں شاخاں

سیف ملوکے نال محمد ہس ہس کرن مزاخاں

آون سات لگائے تمبو باغ ارم وچہ لتھے

ملن چلے شاہپال شاہے نوں دھو کپڑے منہ متھے

سچا سائبان شتابی شاہزادے پر لائیا

بستر لا دتے گاؤ تکیے عزت نال بہایا

شاہپالے دے میلے کارن ہور گئے اٹھ سارے

آوے جدوں قضا محمد داناواں مت مارے

خاطر جمع تسلی کر کے آہو خاطف آیا
دیواں خبر پری نوں غیری سیف ملوک پہنچایا
اس جائی کجھ پریاں آہیاں ہور کئی طرفینی
گئے شہزادہ سونپ انہانوں سبھو واقف عینی
کہہ کے گئی انہاں نوں چیتا ویکھ آدم دا جایا
شرکر کجھ کریو نا ہیں ایہ گھر ساڈے آیا
انہاں نوں کی صرفہ آہا گیاں جت ول جاناں
خوف خطر دی جائی رہیا ستا بال ایاناں
سیف ملوک اکلا رہیا پاس نہ رہیوس کائی
بستر توں اٹھ سیر کریندا باغ اندر ہر جائی
گل پھل رنگا رنگ دے تکدا پنکھی خوب ہزاراں
بھلے بھلیرے رکھ نورانی انت نہ میویداراں
دم دم شکر رباناں آکھے حمد ثناء کروڑاں
جیوندیاں وچہ جنت آندوس پگ گیاں سبھ لوڑاں
پریاں باپ میرے دکھیا رے چھم چھم ہوسن روندے
لوں لوں ٹھنڈا نہاں نوں پوندی جے اج تکدے ہوندے
پر میری کی خبر انہاں نوں جا پہتا کس جائی
کروا سیر بہشتاں اندر مولی آس پوچائی
اونہاں ہیکھی لاہی ہوسی ہوگ کتے مر رہیا
اتنی مدت پاء نہ آیا ناں کوئی خیر سنیہا
بابل میرا روندا ہوسی وانگ نبی کنعانی
نہ معلم اس یوسف والی پت لدھی سلطانی

میں اج باغ ارم وچ پھروا بن پریاں دا لاڑا
ناری لوک میرا تن خاکی چاون رکھ کنڈہارا

ماپے غم میرے وچ ہو سن کر دے نت سیاپے
خاکو اندر سوندے ہو سن جیونکر بالی تاپے

رو رو کے ہن ہویا ہوسی پیو میرا نا بینا
آتش غم میری دی اس دا ہوگ جلایا سینا

اس دے وڈے دا میں ہوساں مر کے خاکو رلیا
یاوچہ وخت قضیے بھارے پاکڑا ہی تلیا

مینوں رب دتی وڈیائی موج بہشتیں ماناں
پیو بہار میری ہن ویکھے سبز ہووے کملاناں

انہاں خوشیاں اندر آہا خوشی نہ پچدی کسے
توڑے کول تجن دے بہنا توڑ چڑھے تاں دسے

بجتے سالک راہ چلیندے خوشیاں مانن لگے
ہوئے بند نہ پہتے کدھرے تاں پچھے نہ اگے

خوشیں خوشیں سیر کریدا نظر چو طرفے پھیرے
دریا تے کوہ قاف اس تھائیوں وسدے آہے نیڑے

لکھ ہزار درخت پہاڑی بہت بلند شماروں
نال آسمان جھاندی چوٹی دسن قاف کناروں

سبز شعاع انہاندے کیتا انبر دا رنگ پیلا
رنگ برنگی میوے دسن کوئی سوہا کوئی پیلا

بنگلے محل چبارے دھولر باغ اندر خوش جائیں
روضے ' مدرس ' مجلس خانے ' مسجد ' ہٹ ' سرائیں

نقش نگار عجائب سوہنے ہر ہر طرح نیارے
ویکھ نقاش خیال اوہدے دے ہوش گئے بھل سارے

تک معمار اوراکے والا کند ہویا تدبیروں
حکمت کاریگر دی روے چتر کار منیروں

ہر حیوان انسان پری دی صورت نقش بنائی
بہت کمال نہایت سوہنی زیور لاء سہائی

ہر پاسے خوشبو چھاواں دی مغز معطر کر دی
ہر میوے تھیں باس بہشتی قوت دے جگر دی

شاہزادہ تک باغ ارم دا ہو تعجب رہیا
دل وچہ کہے بہشت اصلیا ہو سی کدا جیہا

بندر تے کوہ قافاں اندر باغیں تے صحرائیں
ایہہ عجائب رکھ نہ ڈٹھے نا خوش آب ہوائیں

جنت اعلیٰ کہندے جس نوں ہوگ متے اوہ ایہا
دنیا اتے کتھوں ہووے سندر باغ اجیہا

کر کے سیر بہار چمن دا پھر چشمے پر آیا
جس پر آہو خاطف آہا اول آن بہایا

خوش ہوا نہایت مٹھی بہت سکھاون والی
سے برساں دا ماندہ مارا کرنے نرو آ حالی

وگن نہراں لہر بہ لہراں چہے تھاں کنارے
ٹھنڈیاں چھاواں کولے کولے سبزے فرش کھلارے

نارونی دا رکھ گھنیرا چشمے اتے ہے سی
دریائی دی چھتری ساوی ہوگ نہ سوہنی ایسی

جھلی واء ہلن وچہ شاخاں کرن اشارت راہیاں
آہو ہین تساڈے کارن خوب وچھائیاں ڈاہیاں
چشمے وچوں آ پیاسے ٹھنڈا پانی پیو
چھاں گھنی آرام کر وتے گھڑی آسو دے تھیو
ناروئی دی چھانویں جا کے ہویا دراز شہزادہ
باغ ارم دی واؤ سکھائی مستی چڑھی زیادہ
مدت دا ننداریا آہا نیندر گھل مل آئی
ستا ہو بیہوش شہزادہ دشمن وار چلائی
سے برساں دی رہدی کر کے جاں روح منزل پہتا
اک گھڑی دی غفلت خوشیوں دو رہجے مڑ بہتا
نفس موئے دا سنگی شیطان آن کرے اپڑالے
باغ حقیقی وچوں پھڑکے قید مجازی ڈالے
سٹوں سخت ہوون پھر ہٹاں ذہن حکیم سیانے
اس قیدوں چھٹکارا اوکھا کڈھے یار دھگانے
ویری دشمن موئے گئے وا ساہ وا ساہ نہ کریئے
سپ موئے دا کنڈا چبھے پھر بھی وردیں مریئے
کر کر زہد ریاضت بھائی جاں میلے پر آیا
خوشی غرورت غفلت کیتی روح بندی مڑ پایا
تنگ پیا دل آہن ساقی بھر کے دیہ پیالہ
دشمن دے وس پیوں اکال ہے تیرا اپڑالا
قیدے اندر رہاں امیدی پی کے جام صبر دا
من رضا محمد ڈاڈھا جو چاہے سو کردا

-------اختتام-----حصہ دوئم-------